

Ted Clever - Sid Clever

Kézműves novellák

Ted Clever - Sid Clever
Kézműves novellák

A történetek folytatódnak

Ted Clever - Sid Clever

Kézműves novellák

A történetek folytatódnak

© Fekete József, Fekete Zsolt
ISBN 978-615-00-4422-4

*Köszönet illeti Kovács Évát a Hamis prófétában
nyújtott közreműködésért!
Kürtös Xavérnak köszönjük a grafikát, amit a ren-
delkezésünkre bocsátott!*

*Köszönjük!
Ted & Sid Clever*

Összeomlás

A Climberman-ház emeleti szintje fényárban úszott...

A férfi és a nő kapkodva öltözködött.

– Igyekezhetsz egy kicsit! – siettette feleségét Henry – Nem szeretnék elkésni. Tudod, hogy milyen fontos nekem ez a találkozó! Ha ma este nem leszek ott, akkor örökre elásom magam a főnököm előtt.

– A karrier mindenekelőtt! – ismételte a családi alapszabályt a jólöltözött asszony.

Éppen sminkjét igazította, amikor tízéves kislányuk belépett a szobába.

– Anya! Megint el fogtok menni? – kérdezte me-reven az öltözőasztal tükrébe nézve.

– Persze, hogy elmegyünk. Apádnak mindenképpen ott kell lennie. Fontos az előmeneteléhez. Ha nem leszünk ott, akkor apádat nem fogják előlép-

tenni. Ha nem léptetik elő, akkor hamarosan el-
úszunk az adósságban.

Gyors, kapkodó mozdulatokkal megsimogatta a
kislány haját:

– Most hagyj békén! Így sohasem fogok elké-
szülni. Foglald el magad valamivel, hamarosan
itthon leszünk!

A kislány sarkon fordult és csendesen kiment a
szobából. Az ajtóban még megállt egy pillanatra,
visszafordult, és kézfejével szétkente a szemeiből
elötörő könnycseppeket.

Alig néhány perc múlva a Climberman ház telje-
sen elcsendesedett.

Donald kijött a kocsmából és hatalmasat köpött
az egyik tócsába. Nem volt kedve az éjszakai mun-
kához, de nagy szüksége volt pénzre. Orgazdája
már régóta nem fizette ki, de ahhoz, hogy egy újat
találjon, szereznie kellett valami árut, amivel a bi-
zalmába férközhet.

Már hetekkel azelőtt kifigyelt egy házat, mely
ideálisnak látszott egy jól megszervezett betörés
végrehajtásához. A ház lakói hosszú idő óta szinte
egyetlen estét sem töltöttek otthon, így nem kellett

attól tartania, hogy betörés közben meglephetik. Egyébként is, a ház eléggé távol esett a várostól. Szinte kínálta magát.

Donald tett néhány bizonytalan lépést, majd amikor sikerült stabilizálnia elveszített egyensúlyát, a házhoz ment. Egyetlen mozdulattal betörte a pinceablakot. Kiszedegette az üvegszilánkokat, és lassan leeresztette magát a pincébe.

Koromsötét volt. Meggyújtotta öngyújtóját és felbotorkált a lépcsőn. Halkan kinyitotta az ajtót, s miután meggyőződött róla, hogy a házban senki sem mozdul, felkapcsolta a folyosó villanyt. Az egyik szekrény tetejéről levett egy utazótáskát és elkezdte beledobálni az általa értékesnek vélt kisebb berendezési tárgyakat.

Folyamatosan haladt egészen az emeletig, ahol még mindig talált olyan dolgokat, melyeket érdekesnek tartott az eltulajdonításra. Kinyitotta az egyik ajtót és ekkor...

Megdöbbenve látta, hogy a helyiség, ahová belépett, a fürdőszoba volt. Azonban nem ez a tény volt az, ami miatt kiejtette kezéből a megpakolt táskát, hanem a kislány, akit a fürdőkádban látott.

A kád félig volt vízzel. A kislány ruhában feküdt benne, felvágott jobb csuklójából erősen lüktetett a vér.

Donald azonnal a kádhoz ugrott és egyetlen mozdulattal kivette a kislányt. A szárítóról lekapott egy törölközőt, és mindkettőt bevitte az egyik szobába. A vékony törölközőből néhány másodperc alatt sikerült egy egész jó szorítókötést csinálnia a kislány csuklójára.

Amikor végzett, gyengéden pofozgatni kezdte a kislányt. Sikerült elérnie, hogy kinyissa szemeit. Homályosan bár, de kezdett a tudatához térni.

Éppen abban a pillanatban, amikor a kislány kinyitotta a szemeit, egy autó fékezett a ház előtt.

Donald felkapta a fejét. Ösztönei veszélyt jeleztek. Még egy pillantást vetett a megmentett kislányra, majd azonnal elindult a földszint felé, hogy azon át a pinceablakon keresztül kijusson a szabadba, és észébe sem jutott, hogy magával vigye a táskát.

A pincelejárónál tartott, amikor belépett a házba az estélyről hazaérkező Climberman házaspár.

– Egy betörő! Hozd a fegyveremet! – üvöltötte Henry a feleségének, és Donald felé ugrott.

Donaldnak sikerült lejutnia a lépcsőn, de amikor bement a házba, nem gondoskodott a biztonságos visszavonulásról.

Mire az ablakhoz ért, a lépcsőfeljáróban megjelent az asszony egy csőre töltött pisztollyal.

Egyetlen pillanat alatt történt minden: a nő sikított és többször Donaldra lőtt.

Donald összeroskadt a szabadságot jelentő pinceablak alatt, és soha többé nem mozdult meg.

Egy táska becsület

A vonat egyenletesen szelte a kilométereket, mint-ha sohasem akarna megállni. Csak ketten voltak a fülkében.

James Wright kényelmesen elhelyezkedett az egyik fülkében. Unottan végignézte felesége serény ténykedését a csomagok körül, majd megpróbált beletemetkezni kedvenc újságának legfrissebb számába.

– Elmegyek a mosdóba. Rendbe szedem magam.
– mondta a felesége, és testsúlyát meghazudtoló fürgeséggel elhagyta a fülkét.

James hümmögött egy kicsit, de nem annyira, hogy jelentőséget kellene szentelnünk az eseménynek.

Alig telt el néhány másodperc és egy feltűnően csinos, fiatal lány nyitott be a kocsiba.

– Leülhetek? – kérdezte udvariasan, és a választ meg sem várva helyet foglalt.

Csak egyetlen táska volt nála, ami leginkább a hivatalnokok által közkedvelt diplomatatáskának felelt meg. Talán az volt a leginkább furcsa, hogy az átlagos vonaton utazgató emberekkel ellentétben, nem tette fel táskáját a csomagtartóra, hanem erősen magához szorította, mintha legféltettebb kincseit őrizné benne.

James azonnal észrevette, hogy a nő ideges. Mintha nagyon félt volna valamitől.

Hamarosan ki is derült, hogy mitől retteghetett, ugyanis James még csak az első oldalt olvasta el, amikor egy hirtelen rántástól kinyílt az ajtó és egy nagydarab kaukázusi férfi jelent meg az ajtónyílásban.

– Samantha! Hamarosan átlépjük a francia határt! Remélem, hogy nem fogsz csalódást okozni!

Mielőtt a nő bármit válaszolhatott volna, a fülke ajtaja becsukódott.

James kipillantott az újságból. A nő izgatottsága láthatóan fokozódott. Idegesen szorongatta a táskát, majd váratlanul beszélni kezdett.

– Nem tudna nekem segíteni? Tartozom ennek az embernek tíz fonttal és nem hajlandó leszállni rólam addig, amíg meg nem adom. Kölcsönözné nekem az összeget, még mielőtt átlépjük a határt? Ott

le fog szállni, és amint megérkezünk Párizsba, visszaadom önnek a pénzt. Az állomáson várni fog a férjem. Ha gondolja, adhatok biztosítékot arra az időre, amíg vissza nem adom a kölcsönt.

James levette szemüvegét. Miért adna pénzt ennek a nőnek? Semmi közük egymáshoz. Talán, ha itt hagyná a táskát! Biztosan van benne valami, amit értékesíteni lehetne. Bár a táska is többet ér. Talán megérné. Vagy ha természetben fizetne? Miért is ne? Nem olyan nagy összeg. Mégiscsak jó üzlet lenne.

Agyában gyorsan cikáztak a gondolatok. Hümmögött, bólintott és végül átadta a pénzt.

– Szeretném, ha itt maradna a táskája. Csak a biztonság kedvéért. Nem mintha bizalmatlan lennék önnel szemben, de hát azért mégiscsak...

– Rendben van – mondta a nő és láthatóan nehéz szívvel, de átadta a táskát.

– Ezenkívül még szeretném megkérni arra is, hogy erre az időre fáradjon át egy másikfülkébe, ugyanis nem lenne jó, ha a feleségem bármit is megtudna a dologról. Ha megállunk Párizsban, akkor én átmegeyek önhöz és elrendezzük az anyagiakat.

A nő kissé értetlenül állt fel az ülésről. Nem mondott semmit, csak kiment az ajtón. Azonban egyetlen pillanatra még visszafordult és a táskára nézett.

– Nyugodjon meg! Nagyon vigyázni fogok rá. – mondta James.

Amint elment a nő, azonnal hozzálátott a táska kinyitásához, de még mielőtt sikerülhetett volna, visszajött a felesége.

– Mi ez? – kérdezte, miközben nagy termetét elhelyezte James mellett.

– Egy táska. – válaszolta James és a szóban forgó tárgyat feltette a csomagtartóra.

Eközben vette csak észre, hogy milyen súlyos, ami tartalmának értékességét igazolta James előtt.

– Kié? – kérdezte a felesége, akit nem hagyott nyugodni a dolog.

– Egy hölgyé, aki akkor jött, amikor te a mosdóban voltál. Leült és letette a táskáját. Később jött valaki, akivel elment, de a táska itt maradt. Dióhéjban ennyi. Ha észreveszi, hogy nincs nála, akkor majd visszajön érte.

Úgy tűnt, hogy az asszony elhiszi a hallottakat.

Hamarosan átlépték a francia határt. A vámosságok végigjárták a fülkéket, megnézték az útleveleket, azután a vonat továbbindult.

Amikor Párizsban megállt a vonat és az asszony ismét betelepedett a mosdóba, James magához vette a táskát és kilépett a fülkéből.

Sok leszállni készülő utason kellett keresztülvergődnie magát, mire sikerült egy üres fülkét találnia. Szerette volna megnézni a táskák tartalmát, még mielőtt a nő eljönne érte. Azonban most sem volt szerencséje. Amint leült, megjelent a nő. Benyitott a fülkébe és leült James-szel szemben.

– Meghoztam a pénzt. – mondta teljes nyugalommal és átadta a bankjegyeket.

– Találkozott a férjével?

– Igen. Hamarosan itt lesz.

James átadta a táskát és visszament a fülkéjébe.

A nő és a pénzt követelő férfi együtt szálltak le a vonatról. Sohasem tudta meg, hogy a táskában négykilónyi tiszta heroin volt.

Váratlan hazatérés

Carl Henricssen mindent megkapott az élettől, amit ötvenéves koráig megkaphat az ember. Gondtalanul élt a hatalmas vagyon nyújtotta élvezetek között, és semmi oka sem lehetett arra, hogy bármiért is panaszkodjon. Az anyagiakon kívül a szerelem terén sem voltak problémái. Hatalmas birtoka iránt érzett büszkeségére gyönyörű felesége tette fel a koronát.

Vendégeik - kik talán kissé sűrűbben is jártak hozzájuk, mint illett volna - tekintetében mindig megfigyelhető volt az irigység, valahányszor pénzről vagy házasságról esett szó közöttük.

Egy napon Carlnek el kellett elutaznia egy távoli városba, hová üzleti kapcsolatain kívül élményekben gazdag gyermekkori emlékei is visszahúzták.

Ezen a reggelen éppen időben kelt fel, hogy mindennapi reggeli teendői után kiérjen a repülőtérre, azonban amikor megvette jegyét meglepődve kel-

lett hallania, hogy az ország légtere felé közeledő vihar miatt törölték a járatot.

Semmi esélye sem volt, hogy el tudjon indulni, ezért kiváltotta autóját a parkolóházból és hazaindult. Néhány utcával távolabb megállt, hogy vegyen egy csokor virágot feleségének.

Amikor kilépett az üzletből, egy régi barátjával találkozott. Együtt végeztek az egyetemen és ez már elegendő indok volt arra, hogy barátoknak tekinthessék egymást, és azonnal beüljenek egy közeli bárba néhány italra. Az első pohár grogot hamarosan követte a második.

És így telt az idő egészen addig, míg Carl egyszer csak azon kapta magát, hogy sikerült tisztességesen leinnia magát, és a virágcsokor is elkezdte lassú és visszafordíthatatlan hervadását.

Elköszönt a régi cimborától, előhalászta az autó kulcsait és egyenesen hazahajtott.

Miután begurult a garázsba, azonnal elindult az emeletre.

Amikor felért a lépcsőfordulóig, szinte megdermedt a látványtól. A lépcsőfokokon - egészen a hálósoba ajtajáig -, szétszórt ruhadarabok hevertek, volt köztük női és férfi is...

Carl felemelte felesége egyik cipőjét, és elmerengve nézegette, de tudata nem akarta felfogni a látványt.

Már majdnem elérte a szoba ajtaját, amikor egy pillanatra megtorpant és visszafordult. Remegő lábakkal lement a földszintre és egyenesen a dolgozószobája ment.

Íróasztala fiókjában tartotta a revolverét. Kivette a fegyvert, bele tette a tárat. Mire ismét a hálószoba ajtajához ért, már csőre is töltötte a fegyvert, és agyában megszületett a végleges elhatározás.

Nem gondolkodott! Úgy érezte, már eddig is sok időt vesztegetett el. Minél hamarabb le akart számolni a hűtlen feleséggel és szeretőjével.

Hirtelen nyitott be a szobába, ezért még egy pillanatig láthatta a szerelmi aktus egy kimerevített filmkockáját.

Ekkor már nem volt visszaút. Felemelte a fegyvert, de mielőtt lőhetett volna, az ismeretlen férfi egy atlétát is meghazudtoló mozdulattal felugrott az ágyról, majd kivetette magát az ablakon.

Carl még csak utána sem nézett. Bármilyen szerencsétlenül zuhanna a szívtipró, akkor is a medence vizében fog landolni.

Figyelmét kizárólag a feleségére összpontosította... és a fegyver hatalmasat dörrent.

A lövedék bizonytalanul, de határozott erővel csapódott a nőbe, aki bocsánatért esedező, Carl felé meredő szemekkel, szinte azonnal végigvágódott a földön.

Carl csak ekkor értette meg, mit is csinált valójában. Összeomolva állt az ajtóban, és mereven nézte földön fekvő feleségét. Nem bánta meg, amit tett, de sajnálta, hogy a hűtlen asszony miatt mindent el kell veszítenie.

Elmélázva lépett ki a szobából. Amikor leért a hallba, még mindig kezében szorongatta a fegyvert. Leült a kanapéra, és meghúzta a ravaszt.

Így nem láthatta, amint felesége megjelent a lépcső tetején, és jobb kezével próbálta elszorítani a bal vállán erősen vérző sebet.

A lépcső korlátjának támaszkodva, őszinte részvétellel nézett le Carl holttestére.

Fehér ruhás kislány

Robert Danton egyszerű kis könyvelő volt a First National Banknál, s mint általában az egyszerű könyvelőkkel, vele sem történt semmi érdekes, különös esemény. Ő is, mint az amerikaiak nagy többsége, összes szabadidejét a televízió előtt töltötte. Nézte az unalmas show-műsorokat, míg meg nem jelent a kislány.

Nagyon szép volt. Olyan tizenkét év körüli, hófehér ruhában. Nem volt benne semmi különös. Legfeljebb annyi, hogy egy jelenés volt.

Robert Danton hosszú, hivatalnoki pályafutása során még nem tapasztalt ilyet, ezért nem is tudhatta, hogyan kell viselkednie ilyen helyzetekben, de mielőtt bármit is tehetett volna, a kislány megszólalt.

– Miért tetted ezt velem? Miért ittál annyit? Miért öltél meg? – kérdezte túlvilági, csengő hangján.

– Én nem! – válaszolta volna kétségbeesetten Robert, de a jelenés addigra eltűnt.

Az éjszaka folyamán Robert nem tudott aludni. Sehogyan sem tudta túltenni magát a dolgon.

– Én nem öltem meg soha, senkit – mondogatta önmagának. - Még csak nem is kerültem olyan helyzetbe. Mit jelenthet ez? Csak képzeltem az egészet? Igen. Biztosan csak képzelődtem. Talán ki kellene vennem néhány nap szabadságot.

Ezzel végre elrendezte magával a dolgot, de már nem maradt ideje aludni. Reggel volt.

– Ki kell vennem néhány szabadnapot – mondta főnökének a pazarul berendezett irodában. – Nincsenek rendben az idegeim.

– Semmi akadály Mr. Danton, de kissé furcsálom, hogy ilyenkor akar pihenni, hiszen az eltelt huszonöt év alatt egyszer sem volt szabadságon. De megértem én az ilyen problémákat. – válaszolta az irodavezető és elégedetten nyugtázta, hogy már megint igaza van.

A szabadság el volt rendezve, de fogalma sem volt arról, hogy mihez kezdjen azzal a rengeteg sok szabadidővel, ezért úgy döntött, hogy csatlakozik az Egyesült Államok azon polgáraihoz, akiknek

sohasem voltak munkahelyi gondjaik, mivelhogy soha nem is dolgoztak.

Az útjába eső első kocsmában sikerült is találkoznia ilyen emberekkel.

– Egy sört kérek! – szólt oda határozottan a csaposnak.

– Nocsak-nocsak, a könyvelő úr ki akar rúgni a hámból? – kérdezte az egyik törzsvendégnek látzó, rosszul öltözött alak az egyik sarokból.

– Honnan tudja, hogy könyvelő vagyok? – kérdezte megfordulva az igencsak meglepődött Robert.

– Az ilyenekről többmértőre meglátszik, hogy sohasem látta az élet naposabb oldalát. Itt a kocsmában csúcsgalomban idején jobb pszichológusokat talál, mint abban az épületben, ahová a magához hasonlók járnak hetente legalább kétszer. Csak nézzen magára! Soha, semmi öröme nem volt. Még a ruhája is olyan jó anyagból készült, hogy ha ráesik egy esőcsepp, már a tisztítóba kell rohanni vele. Semmit sem ér a magához hasonlóak élete. Állandó hízelgés a főnököknek, hétvégi túlórák, semmi más. Nem szeretne valami sokkal izgalmasabb életet?

– Dehogynem, csak nem tudom, hogyan kell elkezdeni – válaszolta Robert.

– Ne izguljon, már el is kezdte. Csak folytassa így tovább és meglátja, mennyivel másabb lesz minden, mire leszáll az est. Igyon nyugodtan a számlámra és érezze jól magát! Csak ennyit kell tennie. A többi majd jön magától.

Robert megfogadta a tapasztalt ivó tanácsát és rengeteget ivott. Még csak délután volt, de már a pult alá itta magát.

– Nagyon kezdő vagy még barátom, de csak gyakorold tovább. Meglátod, menni fog! – buzdította új ismerőse és felsegítette a földről.

– Most mi lesz? – kérdezte Robert.

– Semmi. Igyál tovább.

De Robert Danton már nem akart többet inni. Elege lett az egészszől.

– Hazamegyek – mondta botladozva.

– Vigyázz magadra, könyvelő! – kiáltotta utána a csapos.

Robert Danton beszállt az autójába. Bár nagyon részeg volt, elindult.

A huszonkettedik utca sarkánál járt, amikor ismét megjelent a fehérruhás kislány. Csak állt az úttesten és mereven nézte a feléje hajtó Robertet.

–A fenébe a hülye jelenésekkel! – ordította Robert Danton és gázt adott. Amikor a kislány eltűnt, Robert csikorgó gumikkal fékezett.

– Vége, nem jön vissza többé! – kiabált örömittasan, amikor kiszállt az autóból.

Sokan állták körbe. Robert lenézett a kocsi alá. Ott feküdt a kislány. Fehér ruháját teljesen átáztatta a hatalmas, szétfolyó vértócsa.

– Mi a fene? Ez meg hogy lehet? Mégiscsak sikerült kinyírnom! Ilyen kísértetet még nem láttam! – motyogta és elhánnya magát.

A hamarosan kiérkező rendőrök letartóztatták gyorshajtásért és halált okozó ittas vezetésért. Sohasem ismerte el bűnösségét. Élete hátralevő részét elmeógyógyintézetben élte le.

A nagy üzlet

Az üzlet egyre kevesebbet hozott. Ekkor döntöttünk úgy, hogy egy kissé elhajlunk a kevésbé tisztességes megoldások felé. Több lehetőséget is átgondoltunk, de egy kivételével mindet elvetettük, mert nem tudhattuk, hogy a rendőrség valamilyen módon nem szerez-e tudomást elképzelésünkről. Nem szerettük volna, ha a rend buzgó őrei idő előtt közbelépnének, mert teljesen megghiúsíthatták volna számításainkat.

Gyorsan kellett cselekednünk, ezért mindent egy lapra, azaz egy napra tettünk fel. Azt terveztük, hogy egyszerre fogjuk értékesíteni a teljes árukészletet.

Tudtuk, ha egyetlen nap alatt eladjuk az egészet, hosszú ideig nem lesz anyagi problémánk, és a célnak szentesítenie kellett az eszközt még akkor is, ha emiatt sokan ráfizetnek.

Amikor végeztünk a terv egyeztetésével, kimentünk a telephelyre. Minden a helyén volt, már csak el kellett adni az egyébként nagyon nehezen értékesíthető árucikkeket.

Beültünk az autóba és egyenesen Sammy bárjához hajtottunk. Épp úgy nézhettünk ki, mint két kiöregedett narkónepper, de tervünk végrehajtásához ez elengedhetetlen volt.

Amikor beléptünk a füstös, zajos ivóba már tudtam, hogy a helyszín ideális az adásvételhez.

Amíg üzlettársam megpróbált szabad asztalt keresni, én elmentem a pulthoz telefonálni.

Még az első korsó sörünket sem ittuk meg, amikor megérkezett, akit felhívtam.

– Hol van az anyag? – kérdezte, még mielőtt leült volna.

– Ne ilyen hangosan! Nyakunkra hozod a rendőrséget! Még csak az kellene, hogy valaki meghallja...

– Hol az anyag? – kérdezte ismét, kicsivel halkabban.

– A Walker autótelepen. Tudod, ahol azt a sok roncsot árulják. Az egyik autó csomagtartójában...

– De melyikben?

Körülnéztem. Senki sem figyelt ránk.

– Most kimegyek a mosdóba. Egy kis idő múlva gyere utánam, majd ott megbeszéljük. Ez nem tartozik másokra. – mondtam neki sejtelmesen.

Felálltam és kimentem. Mire beértem az ajtón, már meg is érkezett.

– Követett valaki? – kérdeztem azonnal.

– Fogalmam sincs. Az egész bár tele van emberekkel. Hogyan vehetném észre, hogy követette valaki! – válaszolta mérgesen.

– Holnap délután menj ki a Walker autótelepre. Van ott egy nagyon lerobbant Impala. Megveszed az autót és átviszed Mexikóba. A határnál várni fog valaki. Kiveszed az anyagot a csomagtartóból és átadod neki. Ő kifizeti a pénzt, azután visszajössz. Érted?

– Mennyit fog fizetni?

– Kétmilliót.

– Mit kell tennem, hogy felismerjenek, amikor el akarom hozni az autót?

– Van egy jel. Az eladó tudni fogja. Arról fog megismerni, hogy az autót a ráírt ár kétszereséért fogod megvenni. Egyszerűen csak odamész, kifizeted neki a dupla árat, és már viheted is. Ha visszajöttél, odaadom a különbözetet.

– Rendben, akkor holnap. Melyik Impalát vigyem el?

– Texasi rendszám van rajta. Meg fogod találni.

Mindketten kezet mostunk és kijöttünk. Az ajtónál egy nagydarab, szivarozó fickóba botlottam, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget.

Bár üzlettársam fáradt volt, még elmentünk a város legismertebb szórakozóhelyeire. Aznap este legalább tizenöt helyen ittunk.

Másnap, késő délután érkeztem ki a Walker használtautó-kereskedésbe. Meglepődve vettem észre, hogy egyetlen autó sem állt az egyébként ócskavas telepre emlékeztető udvaron.

– Mindet elvitték? – kérdeztem az eladót.

– Igen. Mind a tizenöt autót megvették, ráadásul mindegyiket dupla áron. Most már egészen jól állunk, de egy kis időre nem ártana bezárni a boltot.

Igaza volt neki. Ha mind a tizenöt fickó rájön, hogy csak egy-egy ócska autót vettek dupla áron, akkor biztosan elszabadul a pokol.

Utolsó koncert

Már nagyon régóta elegendem volt az egészségből. Legszívesebben pihentem volna néhány hónapot, azonban a menedzserem állandó zaklatásainak eredményeképp mégiscsak elindultam egy országos turnéra, melynek minden egyes mozzanata ellenemre volt.

Annnyira utáltam a nagy felhajtást, hogy legszívesebben otthagytam volna a teljes csapatot, hogy teljes névtelenségbe burkolózva elmenekülhessek a világ túlsó felére. Undorodtam saját zenémtől és a rengetegszer elénekelt, unalmas daloktól.

A zenekar többi tagja látszólag jól viselte a megpróbáltatásokat, de én tudtam, hogy csak a kokó és a pia tartja bennük a lelket.

Ez a turné is épp úgy hiányzott nekem, mint egy hatalmas púp a hátamra.

Ócska buszunk nagyokat zökkenve hajtott be az egyik poros kisvárosba. Hosszas veszekedés után sikerült megszállnunk az egyetlen valamirevaló szálloda legfelső emeletét, hogy megkezdhessük a szokásos ivászatot. Ekkor már második hete nem aludtam rendesen. Mint mindig, mióta befutottam, most is a heroinhoz nyúltam vigasztalásért.

Mire elkezdődött a buli, már ismét a csúcson éreztem magam. Semmi sem állíthatott volna meg. Teljes nyugalommal álltam az őrjöngő tömeg előtt, kik háborgó tenger módjára hullámzottak az igénytelenségtől és a bűzös kis söntésben kimért ihatatlan sörtől.

A második szám utáni szünetben voltunk, amikor észrevettem azt a fickót, közvetlenül a színpad előtt. Karba tett kezekkel üldögélt és úgy tett, mint ha egyáltalán nem érdekelné a szereplésem.

Rendben van, nem érdekli. De akkor mi a fenének jött el a koncertemre?

Ahogy megpróbáltam visszaemlékezni, felrémllett a homályon túlról, hogy az előző koncertemen is ott volt. Akkor is csak ült és nézett. Mintha valami elcseszett felsőbbbségi komplexusa lenne az ipsének.

Egyre jobban felidegesített. Annyira bepörgettem magam, hogy néhányszor el is rontottam a szöveget. Ő meg csak ült ott megkövülten és engem bámult.

Legszívesebben leszóltam volna neki, de nem volt hozzá bátorságom. Nem kockáztathatom a jó híremet egy idióta miatt.

Végigcsináltam a bulit és az öltözőbe rohantam:

– Teljesen kikészített! Adjatok valami szart, valamilyen cuccot! – ordítottam a többieknek.

– Mi a fene van veled? Kivel van bajod?

– Elöttem ült az a fickó. Már megint itt volt!

– Ezért ne idegesítsd fel magad! Igyál egy sört, az megnyugtat, vagy szippants egy kicsit ebből...

Később összepakoltattuk a felszerelést és elindultunk a következő városba.

Nagyon rosszul utaztam. Míg a többiek mulattak a buszon, addig azon emésztettem magam, hátha megint ott lesz. Ekkorra már biztos voltam benne, hogy követ a fickó. Valami miatt kiszúrt és nem akar leszállni rólam! Esküdni mertem volna rá, hogy valami pszichopátával van dolgom. Felmerült bennem, hogy szólok a biztonságiaknak, de később elvettem az ötletet. Ha mégsem lesz ott, akkor

csak lejártnám magam. Nem kell, hogy mindenki idiótának nézzen. Talán nem is igaz az egész, akkor meg, minek csináljam a balhét? Talán csak össze-tévesztettem valakivel.

Egészen addig hittem ezt, amikor a színpadról letekintve észre nem vettem. Megint ott volt, a legelső sorban állt és engem bámult. Határozottan, de nem lenézően.

Nem is lett volna szabad mérgelednem, hiszen nem csinált semmi rosszat. Csak nézett rám, mint aki sajnál mindazokért a dolgokért, melyeket eddigi pályafutásom során el kellett követnem, hogy sikeresnek mondhassam magam.

Annyira nyugodt és kiegyensúlyozott volt! Mint-ha egy földre szállt, emberi alakot öltött angyal lett volna. Kezdtem megkedvelni. Egy kis idő elteltével már szinte már majdnem a barátomnak tekintettem.

Néhány szám eléneklése után már teljesen megváltozott a véleményem. Miközben egy teljesen banális dalt énekeltem, végigpergettem magam előtt züllött életem kopott, szakadozott filmkockáit. És csak ekkor döbbsentem rá, hogy mennyire bűnös és gonosz volt egész addigi életvitem.

Megbánásra és alázatra volt szükségem. Letettem a mikrofont és kiálltam a színpad szélére. Szemeibe néztem és láttam, hogy mosolyog.

Felém bólintott, benyúlt a zakója alá és egy hangtompító pisztolyt húzott elő.

Széttártam kezeimet és megadóan lehajtottam a fejem. Egészen addig imádkoztam, míg ismeretlen jótévőm meg nem szabadított minden gyötrelmemtől.

Árverés

Hamilton úr annyira sznob volt, hogy saját klubján kívül nem is nagyon járt más helyekre. Egy hatalmas, négyszintes házban lakott Prágától néhány kilométernyire, ahol a semmiből előkerült újjgazdagokon kívül minden valamirevaló, befolyásos polgár rendszeresen megfordult.

Kívülről nézve úgy tűnhetett, hogy minden a legnagyobb rendben van. Egészen addig, míg egy napon meg nem jelentek a már-már kastélynak is beillő épület földszinti halljában a Bürokrácia emberei.

– Miben segíthetek az uraknak? – állította meg a komor külsejű hivatalnokokat és az őket kísérő rakodómunkásokat az egyik konyhai kisegítő, aki ez idő tájt az ajtónálló szerepét is betöltötte.

– A Központi Végrehajtó Hivataltól jöttünk. Feladatunk, hogy lefoglaljuk Hamilton úr minden ingó és ingatlan tulajdonát.

– Amennyiben rendelkeznek jogerős végzéssel, ennek nem látom semmi akadályát. Jelenleg Hamilton úr sajnos nem állhat rendelkezésükre, de meghagyta, hogy ha szükséges, mi is segítsünk önöknek az értéktárgyak elszállításában. Nagyon nehezményezné, ha bármelyik antik bútordarab vagy festmény a legkisebb mértékben is rongálódna – mondta a konyhai kisegítő és rövid idő alatt összerelte a ház valamennyi alkalmazottját.

– Kérem, ha az uraknak segítségre lenne szükségük a csomagolásnál, álljanak mindenben a segítségükre! Nem szeretném, ha csalódást okoznánk szeretett gazdánknak.

Erre a bejelentésre hirtelenjében sürgés-forgás támadt. A személyzet tagjai mintha régóta gyakorolt tánclépések sorozatát készülnének bemutatni, gyorsan átrendeződtek, és mint szorgos hangyák, a legfelső emelettől lefelé haladva, teljesen kiürítették az épületet.

A Bürokrácia által felbérelt rakodómunkásoknak csak a teherautókra való felpakolásnál kellett segídekezniük.

Alig két óra elteltével minden értéktárgy a teherautókon volt. A hivatalnokok már éppen indulni készültek, amikor a konyhai kisegítő megállította őket:

– Szeretném megkérdezni, hogy mi lesz a sorsa az elszállított értéktárgyaknak? – kérdezte alázatosan.

– Mindent, amit lefoglaltunk, árverésre bocsátunk. Ha jól láttam, nagyon értékes festmények is voltak az ingóságok között. Talán fedezik majd a Hamilton úr által felvett hatalmas banki kölcsönök némelyikét. A házzal egyelőre nem tudunk mit kezdeni, de amit a személyzet utolsó tagja is elhagyta, azt is árverésre bocsátjuk. Ez a szabály - próbálkozott emberségesnek és megértőnek látszani a Bürokrácia egyik hivatalnoka.

A konyhai kisegítő megelégedett a kapott válasszal, majd azt követően visszament a házba, hogy felhívja telefonon - az éppen Brüsszelben tartózkodó - Hamilton urat.

– Uram, az imént foglalták le a házat és a vagyontárgyakat. Mi legyen a személyzettel?

– Küldje el őket Brüsszelbe. A Hotel National portáján átvehetik az e havi bérüket és az új házam pontos címét. Azon túl, továbbra is számítok oda-

adó szolgálataikra. Ön maradjon ott, holnap Prágába repülök. Szeretnék elmenni az árverésre. – válaszolta Hamilton úr.

A konyhai kiségitő levetette koszos kötényét és felakasztotta az egyik szögére. A telefon vezetékeit kihúzta a fali csatlakozóból, összetekerte a vezetéket és készülékkal együtt a már előkészített utazótáskájába tette.

Amikor a személyzet minden tagja indulásra készen várakozott a hallban, kiadta a Brüsszelből kapott utasításokat, és felszállt a Prágába tartó vonatra.

Az árverésen minden a megszokott módon zajlott. Az értékes régi bútorok és a híres festők által alkotott képek elképesztően magas áron keltek el.

A bankok megnyugodtak, és a Bürokrácia emberei boldogok voltak, hogy ismét jól teljesítették rosszul fizetett köteleységüket.

Azonban mégis Hamilton úr járt a legjobban. Amint visszarepült Brüsszelbe, és beköltözött újonnan vásárolt hatalmas házába, azonnal hozzákezdett a társadalmi kapcsolatokon alapuló bankkölcsönök felvételéhez.

Mire elegendő pénzzel rendelkezett ahhoz, hogy a meghatározott időben ismét lefoglalják mindenét, a szobájába rendelte a konyhai kisegítőt:

– Itt az ideje, hogy megdolgozzunk a pénzünkért. Én elkezdem megfesteni a képeket, te pedig láss hozzá a bútorokhoz! Egy év múlva megint jönnek a végrehajtók, és nem szeretném, ha a bankok becsapva éreznék magukat.

Géprablás

Az antiterrorista csoport körülvette a repülőgépet. A géprablók esélyei szinte a nullára csökkentek. Bár éjszaka volt, infratávcsöveikkel jól kivehették az őket körülvevő katonákat.

– Meg kell ölnünk az egyik túszt, különben nem jutunk ki innen – mondta az egyik álarcos a mellette álló megtermett, szintén álarcos fegyveresnek.

A magasabbik még gondolkodott egy kis ideig. Lehetőségeiket mérlegelte. Mindketten az egyik ablaknál álltak és a feléjük lopakodó kommandósokat figyelték.

– Igazad van. Nincs más választásunk.

Mindketten elléptek az ablaktól.

– Figyelem! A gépet körülvették, ezért arra az elhatározásra jutottunk, hogy egyiküket ki fogjuk végezni. Ne nyugtalankodjanak! Ha nem tesszük meg, akkor azok ott kinn, meg fogják rohamozni a

gépet és egyáltalán nem biztos, hogy az eszeveszett lövöldözésben csak minket fognak eltalálni. Ezért ha van valaki, aki szívesen feláldozná magát túsztársaiért, akkor nagyon megköszönnénk felajánlását – közölte a magasabbik a túsul ejtett utasokkal.

Senki sem válaszolt.

– Rendben van! Akkor kisorsoljuk. Kinél van egy huszonöt centes?

Az egyik nő felnyújtotta a kezét.

– Nálam van. – közölte higgadtan.

– Mégiscsak akadt egy önként jelentkező. – mondta megkönnyebbülve a terrorista. – Egy problémával kevesebb. Elhiszitek nekem, nagyon unom ezt az egészet. Parancsra teszem éppen úgy, mint önök. A főnökeim így akarták, hát legyen meg az akaratok. Maguk az áldozatok, mi vagyunk a fenegyerekek. Jöjjön hölgyem, legyünk túl rajta!

Kivezette a nőt a folyosóra és becsukta maga mögött az ajtót.

Az utasok lélegzetvisszafojtva figyelték az eseményeket. Amikor eldörrent a fegyver, óriási hangzavar támadt.

– Pofa be, vagy szétlövöm az egész bandát! – ordította a bent maradt álarcos.

Egyetlen pillanat alatt csend lett. Visszajött a másik fegyveres, a figyelmesebb utasok egyetlen pillanatra megláthatták a kijárat ajtó előtt fekvő mozdulatlan testet.

Amikor a gépet körülvevő kommandósok vezetője észrevette, egyik társával a géphez szaladt.

– Nagyon jól csinálta! – mondta a nőnek, aki ekkor felkelt és kissé lehajolva, hogy a gépből senki se vehesse észre, a két kommandóssal együtt a fedezékek mögé szaladt.

– Önre még szükségünk van. Egyik kollégám hamarosan kikérdezi a gépen történekről – jelentette ki az egyik kommandós.

Eközben a repülőgépen semmi sem változott.

– Mi értelme volt megölni a nőt, ha most nem teszünk semmit? Kérdezte az alacsonyabbik terrorista.

– Láttam, hogy elvitték a holttestet. Most már megértették, hogy nem viccelünk. Ezután talán komolyan veszik a követeléseinket.

– Biztos vagy abban, hogy helyesen cselekszünk? Nem kellene inkább megadnunk magunkat?

– Ez a parancs, ezt kell tennünk! Ha egy órán belül nem teljesítik a követeléseinket, felrobbantjuk a gépet. Talán félsz? Most még elmehetsz.

– Dehogy megyek! Amint megfordulnék, hátba lőnél.

– Így van.

– Köszönöm. Egyébként is, ezek ott kinn elég kitartóak. Miért pont én adjam fel magam ilyen hamar? Itt maradok veled annak ellenére, hogy nem tudok megbízni benned. Szerintem a meg sem ölted a nőt.

– Most viccelsz?

– Nem. Komolyan gondolom. Úgy parancsolgatsz nekem, mintha a felettesem lennél. Ideje lenne, hogy én is elmondhassam a véleményem. Szerintem az egész egy hatalmas nagy baromság és az sem volt normális, aki ezt kitalálta. Egyébként...

– Nem tudta befejezni, mert társa hirtelen rákiáltott az egyik utasra.

– Maradj nyugton!

– Mi a véleményed? – próbálta folytatni a megkezdett beszélgetést a kisebbik.

– Szerintem te vagy egy hatalmas nagy marha, mert ha nem lennél az, akkor már régen kinyírtad volna a túszoznak legalább a felét. Vagy nem mered?

– Dehogy nem – válaszolta és csőre töltötte a fegyverét.

– Na! Lőj már, a mindenségit! Most az egyszer büntetlenül megteheted. Lemészárolhatod az egész csapatot anélkül, hogy bármi bajod is származhatna belőle.

A kisebbik gondolkodott. Már éppen felemelte a fegyvert, amikor az egyik elöl ülő túszer halkan megszólalt.

– Szerintem ez marhaság. Nem lehet csak úgy belelőni a túszerokba. Ennek megvannak a bevált szabályai. Ez így teljesen komolytalan.

– Szerintem is – szólt közbe egy másik túszer.

Erre megint nagy hangzavar támadt. A túszerok két pártra szakadtak. Az egyik csoport véleménye szerint minden különösebb ok nélkül le lehet lőni a túszerokat, a másik csoport szerint előbb ismét el kellene mondani a terroristák követeléseit az illetékeseknek.

Nem maradt idejük közös nevezőre jutni, mert az egyik pillanatban hatalmas csapódással feltárult a gép ajtaja. Az ajtóban a kommandós alakulat vezetője állt, mögötte kibiztosított fegyverekkel, megfelelő fedezéket keresve az alakulat néhány tagja.

– Kezeket fel! Senki ne mozogjon! – ordította az ajtóból, és fegyverét a magasabbik terroristára szegezte.

Mindkét terrorista levette símaszkját, majd unottan felemelték kezeiket.

– Ilyen barmokat még nem látott a világ! Miért akarták kivégezni az összes túszt? Nem így volt megbeszélve. Ezt jelentenem kell a feletteseimnek.

– Jelentse nyugodtan. Úgyis elegendem van már az egészszööl. Haza akarok menni – jelentette ki az alacsonyabbik gépeltérítö – előre megmondtam, hogy ennek nincs semmi értelme. Ki találta ezt ki?

– Fogalmam sincs – válaszolta a kommandósok vezetője és leengedte a fegyvert. – Ne nyújtogassák már a kezeiket! A gyakorlatnak vége.

Gyilkosság a jövőben

Edward már tíz éve dolgozott egy titkos katonai kutató-fejlesztő intézetben, és elég sokat tudott a „cég” sötét dolgairól ahhoz, hogy megelégedje a foglalkozását. Az utóbbi időben túl sok piszkos munkát kellett már elvégeznie.

A nagy hibát akkor követte el, amikor főnökének bejelentette távozási szándékát. Hétfő este Edward egy lepecsételt levelet kapott a Hadügyminisztériumtól. A levél egy parancsot tartalmazott, mely szerint, Edwardnak, a kutatóintézet által létrehozott időgép segítségével, szerda este 22.00 órakor likvidálnia kell az egyik munkatársát. A levél írója megígérte, ha hibátlanul elvégzi ezt a megbízást, akkor kiléphet a „cégtől”.

Edward elégette a levelet. Tisztában volt vele, hogy a saját érdekében sem hagyhat semmiféle olyan nyomot, ami alapján felmerülhetne az intézet neve a későbbi merénylettel kapcsolatban.

Edward bement az intézetbe. Állandó belépőkártyája volt, mellyel a nap bármely órájában ki-be

járhatott anélkül, hogy bárki is megkérdezte volna jövelele célját. Tudta, hol keresse az időgépet.

Beült a szűk kabinba. Egy kis szorongást érzett, de nem az elkövetendő gyilkosság miatt, hiszen nem most kapott először ilyen feladatot. Nem egy munkatársa tűnt már el nyomtalanul.

Maga elé húzta az időgép számítógéprendszerének billentyűzetét, megadta a szerda esti időpontot és az intézet melletti kis utca koordinátáit. Azután szemeit lehunyva várakozott néhány másodpercig.

Egy kis hangszóró lágy bűgása jelezte: megérkezett. Az időgép monitorjának kiírása szerint ott és akkor: szerda este 21 óra 55 perc volt.

Az utca teljesen kihalt. Edward behúzódott a közeli sikátorban egy kapu alá, ahonnan jól láthatta az intézet kijáratát, és várakozott.

Néhány perc múlva egy férfi lépett ki az intézetből. Edward nem látta, hogy ki az áldozat, de kissé meglepte, hogy a célpont milyen ismerősnek tűnt.

Amikor a férfi a kapu elé ért, Edward háromszor lőtt, azután beugrott az időgépbe, még csak vissza sem nézett. Beprogramozta a vezérlőegységet, és néhány másodperc elteltével kiszállt a gépből. Ismét az intézetben volt.

Otthon, amikor átgondolta az a történeteket, furcsán érezte magát. Még csak meg sem nézte, hogy ki volt az áldozat, pedig nagy valószínűséggel ismernie kellett. Vajon ki lehetett az a munkatárs, kinek a személye nem kívánatossá vált, aki miatt öt percet töltött a jövőben?

Edward soha nem firtatta felettesei utasítását. Kivett két nap szabadságot. Főnöke nem ellenkezett.

Szerda este azért mégiscsak bement az intézetbe. Az irodájában elolvasta a két nap kutatási eredményeit, majd tíz óra felé hazaindult. A földszinten váltott néhány szót a biztonsági őrrrel, majd kilépett az épületből.

A kis utcában a kapu alatt látni vélt némi mozgást. Megint egy újabb csöves költözött a környékre. – gondolta, miközben továbbment.

Amikor a kapuhoz ért, valaki kilépett onnan. Edward nem látta jól, de az első lövés után, mikor a vérző mellkasához kapott, rögtön eszébe jutott a hétfő esti küldetése. És a fény nélküli éjszakában még kétszer dörrent a pisztoly.

Álom, édes álom

A luxuskényelemben élő Dalton házaspár nyugovóra tért. Azon az estén ismét összevesztek.

A kiváltó ok, mint mindig, most is a pénz volt. Sarah már születése pillanatában nagyon gazdag volt, Robin pedig nagyon szegény, s mint ilyenkor lenni szokott, aki kevesebb pénzzel jött, annak kell többet túrnie. Bár Robin mindig, mindent megtett annak érdekében, hogy ne kelljen megalázkodnia felesége rokonai és idétlen barátnői előtt, Sarah többnyire igyekezett olyan helyzetet teremteni, amiből mindenki észrevehette, hogy ki az úr a háznál.

Egyik este Robinnak elege lett. Igaz, már minden házasságukkal kapcsolatos formáság elveszítette jelentőségét.

Még egy ágyban aludtak, és mint minden este, Sarah egy igénytelen, feminizmustól búzló könyvet olvasott. Eközben Robin megpróbált nem elaludni. Addig nem, míg végig nem gondolta felesége meggyilkolásának minden részletét. Robin elektromérnök volt, ezért ebben a szakágban gondolkodott, mint lehetséges megoldás.

A pincében volt a ház elektromos kapcsolószekrénye, ami szaktudásának köszönhetően nagyon jó állapotban volt. De nem törvényszerű, hogy ez mindig így legyen.

Annyira édesnek tűnt a felesleges tehertől való megszabadulás gondolata, hogy a kissé absztraktnak tűnő gyilkosság megvalósításának lehetősége kellemes álomba ringatta Robint.

A sötét álom teljesen irányíthatatlan színterén minden olyan egyszerűnek tűnt, hogy reggelre készen állt az ördögi terv.

Sarah, szokása szerint, elment otthonról, hogy valamelyik szoláriumban vagy fodrászatban töltsen teljesen értéktelen délelőttjét, és még be sem csukta újonnan fényezettett Impalájának ajtaját.

Robin már a pincében volt. Kinyitotta a kapcsolószekrényt, levette az összes biztosítóautomata fedelét és lekapcsolta a főkapcsolót.

Bár kinn verőfényes reggel volt, a pincében semmit sem lehetett látni. Robin felbotorkált a lépcsőn és becsukta a pinceajtót. A konyhán keresztül jövet megitta az előző estéről maradt, majdnem ihatatlanná vált kávé, majd csendesen elhagyta a házat.

Csak sötétedés után tért ismét haza. A ház teljesen sötét volt, mint ahogyan terveiben is szerepelt. A bejárati ajtó nem volt bezárva, ami azt jelentette, hogy Sarah már megérkezett.

Egyenesen a pincébe ment. A pinceajtó nyitva volt jeleként annak, hogy az eltervezett gyilkosság sikerült.

A kapcsolószekrény előtt egy test hevert a földön. Nem foglalkozott a világítás helyreállításával, inkább a magával hozott zseblámpa fényét használta a kerti szerszámok előkereséséhez, és a szükséges eszközöket magához véve kiment a kertbe, hogy gödröt ásson a letűnt korokra emlékeztető felesége földi maradványainak.

Úgy gondolta, inkább eltünteti a holttestet, mint hogy ki kelljen hívnia a rendőrséget. Tudta, ha fel-

merül a kétség a balesetet illetően, ő lenne a gyanúsított. Volt indítéka és a rendőröknek ennyi már elég a letartóztatáshoz.

Már mélyen járt az ásásban, de még mindig nem volt elégedett. Bármilyen mély is volt a sírhely, mindig felmerült benne a kétely, hogy esetleg megtalálhatják a holttestet.

Már csak a feje látszott ki a gödörből, amikor háta mögött, mint egy kísérteties látomás, megjelent Sarah.

– Robin! – szólalt meg a jelenés.

Robin kezéből kiesett az ásó. Lassan, mintha közben órák telnének el, fordult Sarah felé.

– Te élsz? – kérdezte döbbenten, tágra nyílt szemekkel.

– Igen, élek. Egy nyomorult, tehetetlen féreg voltál, de nem tudtam volna elképzelni rólad, hogy képes lennél meggyilkolni. Utolsó munkád nem fog kárba veszni. Ez a gödör a te sírod lesz. Nem hiszem, hogy bárkiben is felmerülne a gondolat, hogy eltűnése az én művem lenne. Nem volt indítékom, engem sohasem fog gyanúsítani a rendőrség.

Robin csak ekkor vette észre a revolvert Sarah kezében. A gyönyörű álm szertefoszlott és a rideg

valóság, mint kékes feketére edzett acél nézett vele farkasszemet a sötét, csillagtalan éjszakában.

Az első lövés a gödör falának repítette Robint, de nem halt meg.

– Sarah... hogyan... életben... maradtál... – hörögte, vérrel permetezve felemelt jobb kezét.

– Évek óta beszélsz álmodban – válaszolta rezzenéstelen arccal Sarah.

És ismét eldördült a fegyver.

Belső hang

Grace végső elhatározásában vásárolt egy jachtot. Azonban nagyon sokáig tartott, amíg sikerült meggyőznie barátnőjét, hogy kettesben töltsenek egy hétvégét valahol a nyílt tengeren.

Amikor eljött a megbeszélte időpont, mindent összehoztam, amire szükség lehet egy ilyen kirándulás alakalmával. Mindezek mellé a bőröndbe tettem revolverét is, melyet gondosan ellenőrzött, nehogy éppen a legalkalmatlanabb pillanatban mondjon csütörtököt.

Amikor már kellő távolságra voltak a parttól, felbontottak egy üveg pezsgőt. Levetköztek, és kellemesen elnyújtózva élvezték a hátukat simogató napsugarak melegét, miközben lényegtelen dolgokról beszélgettek.

Csak ketten voltak. Körülöttük lassú hullámok nyalagatták a jacht oldalát. Minden békét és nyu-

galmat árasztott magából, csak Grace szíve háborgott. Mióta elindultak csak egyetlen gondolat motoszkált a fejében: megbüntetni férje szeretőjét. Ez volt a cél, ami miatt még szépen csengő bankszámlája egyenlegét is hajlandó volt feláldozni.

A mellette fekvő nő volt a célpont. Grace oldalra hajtotta fejét és kíváncsian végignézett barátnőjén.

– Mit szerethet rajta? – tette fel magának a kérdést. – Csak a formája vagy egész lénye tetszik neki? Nincs benne semmi kimagaslóan vonzó. Buta és esetlen bár lehet, hogy egy jól álcázott lepedőakrobata.

Amikor a nő megmozdult, Grace szégyenlősen elfordult.

– Nem kellett volna. Biztosan észrevette. Most mit gondolhat rólam? – folytatta beszélgetését a belső hanggal.

Lopva leszállt az est, lementek a kabinba. Grace azonnal magához vette a fegyvert.

– Régóta tudok a dolgról. – jelentette ki olyan nyugalommal, mintha csak az időjárásról lenne szó.

– Még mielőtt mentetetőzni kezdenél, közlöm, hogy ki foglak végezni.

– Normális vagy? – kérdezte a nő cseppet sem megijedve.

– Igen. Normális vagyok. Éppen ezért kell meghalnod. Azt hitted, hogy sohasem fogok rájönni? Mit gondolsz, mi a fenéért lopom itt veled a napot? Csak úgy heccből?

– Hülye vagy.

A nő felállt és elindult a fedélzetre vezető lépcső felé, de ekkor Grace meghúzta a ravaszt.

A fegyver hatalmasat döbönt. Talán jobban megrémült, mint a másik nő. Egy pillanatra megállt, hátranézett, majd lassú csúszással – mintha csak elájulna –, végigvágódott a padlón.

Grace-nek nem maradt ideje gondolkodni. Azt hitte, mindent a lehető legrészletesebben eltervezett, de most, amikor az események már visszafordíthatatlanokká váltak, elbizonytalanodott. Sokkal nehezebb volt, mint várta.

Amikor meggyőződött róla, hogy vetélytársa végérvényesen meghalt, felszaladt a fedélzetre és a vízbe dobta a fegyvert és beindította a motort.

Eközben teljesen besötétedett. Szeretett volna minél hamarabb otthon lenni. Félelme olyannyira elhatalmasodott rajta, hogy már a kabinba sem mert

visszamenni. Tudta, hogy a vízbe kellene dobnia a holttestet, de képtelen volt rá.

Leült az egyik napozószékbe és csak bámulta a vizet.

Mintha csak délibáb lenne, egy sziget kezdett kiemelkedni a távoli látóhatáron. Grace felpillantott, és mosolyogva az *Őrület Szigetének* nevezte el.

– Miért tetted? – kérdezte a belső hang minden bevezető nélkül.

– Így volt helyes. – válaszolta Grace. – Nem volt más választásom!

– Nem kellett volna megölnöd! Gyilkos vagy! Gyilkosságod állandóan kísérteni fog, amíg meg nem tudják az emberek, hogy mit tettél, és azután vezekelni fogsz, míg teljesen fel nem emészt cselekedeted súlya. Bűnhődnöd kell!

A hang elhallgatott.

Grace elaludt, így nem vehette észre, hogy a jacht kisodródott a partra. Arra ébredt, hogy a hajó beleütközött az egyik vaskorlátba. Szerencséjére a kikötőben csak néhány halászhajó állt, ezért sikerült elkerülnie egy nagyobb balesetet.

Monoton, tántorgó léptekkel hagyta el a hajót. Nem tudta hol van, és mit csinál, csak ment nyílegyenesen végig a rakparton.

Kezdt hűvösödni, de ez a helybelieket egyáltalán nem zavarta. Pillanatok alatt benépesítették az utcát, hogy hangos mulatozássukkal törjék meg a csendet.

Grace rezignáltan sodródott az emberek között. Mindenki, aki elhaladt mellette, hosszan megbámulta, mintha a bűne vakító fényként világította volna meg az auráját.

Amikor feleszmélt, egy étteremben találta magát. A helyiségben döbrent csend uralkodott. Mindenki őt nézte.

Tekintete végigvándorolt a vendégeken, majd amikor nem bírta tovább, üvöltöni kezdett.

– Ne nézzenek így rám! Igen, én öltem meg, de megérdemelte! Tegyenek velem, amit akarnak, akkor sem fogom megbánni, amit tettem!

Az emberek összenéztek, és halkán beszélgetni kezdtek.

Hamarosan megérkezett a rendőrség, hogy elvigyék. A környéken még sokáig beszédtema volt a nő, aki teljesen meztelenül sétált be egy előkelő étterembe, majd pedig bevallott egy gyilkosságot.

Temetés

Éppen csak hazaértem egy fennkölt hangulatú sajtótájékoztatóról, amikor a postás vadul nekitámaszkodott az újonnan felszerelt bejárati csengőmnek.

Kelletlenül vánszorogtam az ajtóhoz, hogy az elfogyasztott alkoholmennyiség után mégis megpróbáljak valamilyen emberi arcot mutatni.

A postás nem igazán fogta fel a helyzet komikumát, hanem a kezembe nyomott egy félig lezárt borítékot.

– Távirat! – mondta bűzös leheletével rám vigyorogva, azt követően a kacsaringós szignómat elfogadva, egyetlen pillanat alatt eltűnt a bűdös (és kiváltképp bűnös) lépcsőházban.

Becsaptam az ajtót, és egy hatalmas pohár italt kitöltése után elhelyezkedtem egyetlen, kényelmes fotelomban, hogy nyugodt körülmények között

értesülhessek a távirat tartalmáról, ami természetesen semmi jót sem tartalmazhatott.

A huszadik század embere csak akkor küld valakinek táviratot, ha személyesen nem meri közölni az eseményt. Egy olyat, ami annyira megindítja, hogy be kell rohannia a postahivatalba, és minden telefonos kisasszonnyal kénytelen megosztani küldeménye tartalmát.

A táviratból néhány szóban értesülhettem egy volt katonatársam két nappal azelőtti tragikus haláláról. Ezen kívül néhány részvétteljes célzás arra vonatkozóan, hogy mennyire rosszállóan gondolnának rám az ismerőseim, ha valami fontosabb elfoglaltságom miatt nem tudnék megjelenni a majdani, szerény körülmények között lezajló, könnyfacsaró temetésen.

Mit is tehettem volna? A megadott időpontban elindultam sivár és már majdnem teljesen lakatlan szülőfalum felé, hogy lerójam kötelező kegyeletemet.

Amikor beléptem a leomló félben lévő szülői házba, legnagyobb meglepetésemre egy csomó ismeretlen ember fogadott. Oly nagymértékben akarták kifejezni őszinte részvétüket, mintha nem is

egy volt katonatársamat, hanem egy nagyon közeli hozzátartozómat ért volna el a végzet a nagy kaszás személyében.

Elfogadtam szíves vállveregetésüket és megpróbáltam úgy tenni, mintha engem is mélyen megrázott volna a félig-meddig ismeretlen lakos halála.

Ezután jött a vendégfogadtatás java. Szeplős Harry (akire még halványan emlékeztem az iskolás koromat jótékonyan eltakaró sűrű ködfelhőn keresztül), diszkréten félrehívott az egyik pókhálótól és az enyészettől büzlő szobába.

Kedvesen előreengedett, amiből azonnal azt a következtetést vonhattam, le, hogy ismét valami nagyon rosszban sántikálhat. Már csak azért is kétségesnek tűnt a dolog jó kimenetele, mert volt annyira illetlen és neveletlen, hogy képesnek érezte magát még arra is, hogy rendőregyenruhában jöjjön a temetésre.

–Tudom, hogy mennyire mélyen megrázott a dolog, ezért nem is tartom illendőnek, hogy ilyenkor zaklatlak ezzel a dologgal, de szeretném megtudni, hogy mennyire volt mély a kapcsolatod a hadseregnel. Úgy hallottam, hogy te is ott voltál akkor, amikor Harrison (ő volt az elhunyt) néhány katonatársával együttműködve eltulajdonította a

hadsereg havi zsoldját. Persze, nem szeretnék megsérteni, de a legendáknak mindig van néhány olyan mozzanata, ami a későbbiek során igaznak bizonyul. Erről mi a véleményed?

Ezt mind egyetlen lélegzetvétellel mondta el. Nem tévedtem. Valóban nem volt tisztességes. Látszott rajta, hogy mindent megadna a legkisebb információért is, ami akár csak leghalványabbról is érinti ezt a már régen elfeledett legendát.

– Semmi. Nincs véleményem.

Szeplői mintha egy fokkal jobban világítottak volna, mint az alapállapotnak megfelelő helyzetekben. Látszott rajta, hogy egy kissé meghökkentette a dolog. Hallgatott egy keveset. Talán éppen újabb gondolatait próbálta összeszedgetni tudata rejtett zugaiból. Nem szerettem volna kellemetlen helyzetbe hozni, ezért a segítségére siettem.

– Nem tudom, mire gondol. Annak idején én is hallottam valamit az Algírban elkövetett sikkasztásról, de semmilyen formában nem vettem részt benne. Sem tevékenyen, sem pedig formálisan. Már csak azért sem, mert amikor Harrison állítólag meglovasította azt a néhány láda bankót, akkor éppen velem üldögélt a fogdában egy züllött éjszaka miatt. Nem hiszem, hogy akárcsak egyetlen is-

merősöm is a helyszínen tartózkodott volna a kérdéses időpontban, amikor kifosztották azt a teherautót. Ezért gondolom, hogy csak egy nagy humbug az egész.

– Én nem egészen így gondolom, de szinte teljesen mindegy. Nem látom sok értelmét annak, hogy ezt továbbfeszegessük. Rendben van. Visszatérsz a gyászolók közé.

– Köszönöm, de eszemben sincs visszamenni közéjük. Egyébként... mi okozta Harrison halálát?

– Azt hittem, tudod. Egy igen rejtélyes körülmények között lezajlott közlekedési balesetben hunyt el. A szemtanúk elmondása szerint egy másik állambeli autó leszorította az útról. Éppen akkor, amikor egy villanypózna szaladt szembe az autóval. Igen szerencsétlenül ütközött. Azonnal meghalt. Ezért gondolom, hogy ennek a tragédiának valami köze lehet a tizenegynéhány évvel ezelőtt ellopott és elrejtett pénzszállítmányhoz. Mit gondolsz a dolgról?

– Nem gondolok semmit. Sikerült megtalálni az elkövetőt?

– Még nem. De már nem is igen keressük. Semmi esély sincs arra, hogy valaha is erre járna az illető.

Amikor sok erőltetett könnyezés után lezajlott a temetési ceremónia, elbúcsúztam örökre ismeretlenek maradó barátaimtól és egy fájó búcsúpillanat után, mely a szülői háznak szólt, elindultam, hogy visszatérjek Memphisbe, ahol örvendetes módon nézhettem szembe a szürke hétköznapiak mindennapi kihívásaival.

Szeretettel végigsimogattam hűséges, bár kissé behorpadt Oldsmobilom oldalát, és nyugodt lelkiismerettel hajtottam ki a főútra. Hosszasan integettem a mellettem elhajtó Körzeti Szeplős Harrynek és átkoztam a sorsot, amiért megtalált az a szerencsétlen távirat.

Ekkor már én voltam az egyetlen, aki meg tudta volna mondani, hol van elrejtve a valamikori hadtestünk egy teljes havi fizetése.

Külvárosi fények

Két lány futott a határ felé. Az egyik még nem lehetett több tizenhatnál, a másik meg csak épphogy elhagyta a húszat. Ő fogta a fiatalabbik jobb kezét és húzta, vonszolta a szabadságot jelentő szántóföld felé, ami határsáv gyanánt szolgált a hatalmas medve és a bika által elrabolt legendás nő között.

Amikor elérték az első, felforgatott göröngyöket, meglapultak. Az életük múltott azon, hogy észrevétnének tudnak-e maradni. Teljesen mindegy volt, melyik ország határőrei fedezik fel őket. A rosszabbik esetben visszakerülnek a Szovjetunióba, jobbik esetben lelövik őket valamelyik oldalon a túlbuzgó határőrök.

Egyiket sem szerették volna. Volt annyi eszük, hogy semmit se jelentsen számukra az egyébként is semmitmondó hazaszeretet kifejezés. Ők talán tudták volna szeretni a kietlen, szeméttől és naciona-

lizmustól búzló sztyeppéket, ha nem tartották volna többre az életüket, mint amennyire azok a barmok tartják, akik az ekét vonszolják a felégetett, terméketlen földeken.

Elérték az első falut. Csak ekkor vették észre, hogy már magyar területen járnak. Szemeikben, mint megannyi hajnalcsillag, úgy villant fel a remény, de hamar ki is aludt, amikor megértették, hogy ebben az országban is épp olyan veszélyben vannak, mint otthon.

Gyorsan túl kellett jutniuk a lakott településen, mert ismerték azt a táblát, mely minden lakost felhatalmazott arra, hogy jelentse az illegálisan érkezőket. Nem tudták, merre menjenek tovább. Az látszott a legbiztonságosabbnak, ha megbújnak valahol, amerre nem járnak az emberek. A hirtelen leszálló est jótékony sötétségbe burkolta alakjukat, amint űzött vadként osontak a szeméttelép felé. Ott töltötték az éjszakát egy kényelmetlen vashordóban.

Mikor a felkelő nap sugarai először érintették a láthatár peremét, a lányok már egy útszéli csárdában üldögélek, és egy-egy forró teát ittak. Reggelire már nem futotta volna a szeméttelepen össze-

gyűjtött üvegek betétdíjaiból. Kezeikkel a már majdnem elviselhetetlenül forró csészéket szorongatták, mintha ettől egész testük átmelegedhetett volna.

Sokáig üldögéltek ott céltalanul, nagy reményeket fűzve a még nagyon távoli nyugat megérintéséhez. Ruhájuk gyűrött, több száz kilométeren koszlódott. Mindezek ellenére a lányokban látható módon bujkált a szépség és egy jobb, magasabb rendű élethez való ragaszkodás készsége.

Talán ez keltette fel annak a nőnek az érdeklődését, aki hosszas megfigyelés után melléjük ült. Nem beszélt sokat. Határozott volt és ez nagyon tetszett az elkeseredett lányoknak. Munkát és szállást ígért. Előlegként fizetett nekik egy-egy italt és bográcsgulyást.

Ők hittek és reméltek. Még az este elvitte őket egy kényelmes luxusautó.

Két kamasz. Mindketten egy németországi magánklinikán feküdtek sok más társukkal együtt. Egy dologban nagyon hasonlítottak egymásra: szükségük volt valamire, amit csak kívülállók adhattak meg nekik. Szüleik csalással és sikkasztással nehe-

zen összeharácsolt pénze és néhány jól menő “üzletember” közbenjárása kellett ahhoz, hogy megkapják, ami kellett nekik.

Ezen a reggelen mindketten úgy ébredtek, hogy ismét egészségeseknek mondhatták magukat.

Sohasem tudták meg, hogy két - nagyon is élni akaró -, lánynak kellett meghalnia ahhoz, hogy ismét működőképes veséik lehessenek.

Apa és fia

A vaskapu egy hatalmas dörrenéssel becsukódott Milos mögött. Alig múlt el harminc éves, de már sok sikeres betörést és majdnem feleannyi letöltött szabadságvesztést tudhatott a háta mögött.

Ekkor is lett volna még mit letöltenie, de jó magaviselete miatt büntetése felét elengedték. Sokak számára nagyon korainak tűnt a szabadulása, de Milosnak sikerült meggyőznie feljebbvalóit, hogy még nagy tervei vannak az életben.

Valóban nagy tervei voltak. Első feladatának azt tekintette, hogy tisztességes állást keressen magának, ami biztosíthatja megélhetését, melynek eredményeképpen viszontláthatja régóta nem látott kisfiát.

Annak idején, amikor a tárgyalás után megkapta a börtönbüntetés letöltésének megkezdésére felszólító levelet, azonnal elutazott abba a kis határszéli faluba, ahol az a nevelőotthon található, ahol kisfiának élnie kellett.

Ekkor látta őt utoljára. A kisfiú már tizenkét éves volt és alig ismerte fel édesapját. Éppen ezért már ekkor megszületett Milosban az elhatározás, hogy megváltoztatja életvitelét, és magához veszi gyermekét. Hosszú távú tervei segítettek neki abban, hogy könnyebben viselje a börtönélet nehézségeit.

Szabadulása után azonnal jelentkezett kirendelt pártfogójánál, készségesen elfogadta az egyetlen felkínált munkalehetőséget, majd kibérelt egy kamrából átalakított albérleti szobát. Minden nap elment munkahelyére és becsületesen dolgozott. Főnökei és pártfogója nagyon elégedettek voltak vele.

Hónapok teltek el monoton egyhangúságban. Milos szinte minden pénzét félretette. Csak élelemre és a szoba bérletére költött.

Amikor úgy gondolta, hogy már rendelkezik a kellő mennyiségű készpénzzel és önbizalommal, pártfogója segítségével levelet írt a Gyámügyi Hivatalba, ahol fia sorsáról rendelkeztek. Hosszas levélváltás és hivatali látogatás után, egy esős szombat reggelen felszállt arra a vonatra, amely elvitte oda, ahová már régóta szeretett volna eljutni.

Amikor megérkezett a faluba, elment a cukrászdába és vásárolt egy nagy doboz süteményt.

A Gyámügyi Hivatal már előre jelezte érkezését, ezért nem gördítettek akadályt kettejük találkozására elé. A süteményt átadta az egyik nevelőnőnek, hogy ossza szét a gyermekek között, majd az udvaron megkereste kisfiát. A kisfiú azonnal felismerte édesapját.

Milos boldog volt. Nem hitte, hogy ilyen egyszerűen megoldódik minden. Nagyvonalakban felvázolta kisfiának a közös jövőjükre vonatkozó elképzeléseit.

Az egész napot együtt töltötték. A nevelők engedélyezték, hogy elvigye magával és sétálgassanak a faluban. Az egyik kifőzdében megebédeltek, beültek a moziba, és csak este vitte vissza a kisfiút. Felszállt a visszafelé induló vonatra.

Vidám hangulatban töltötte a vasárnapot, hétfőn pedig a megszokott időben bement a munkahelyére.

Szorgalma nem bizonyult hiábavalónak. Türelmes levelezésének eredményeképpen egyik nap megkapta a hivatalos végzést, hogy véglegesen magához veheti gyermekét. Még aznap elutazott a nevelőotthonba és elvitte a kisfiút a fővárosba.

Átrendezte a szegényes bútorzatú szobát és vett egy új ágyat is.

Ekkor vette ki első szabadnapját. Kisfiával elment az egyik közeli iskolába, ahol elrendezte az átiratkozást. Mivel a nevelőotthonból elhozhatták a kisfiú személyes használatú tárgyait, így nem kellett tanszert vásárolniuk.

Szerényen éltek, de ezt ellensúlyozta az a tudat, hogy most már mindig együtt lehetnek.

Langyos, tavaszi este volt. Az útpadka menti fák éppen csak elkezdtek virágba borulni. Apa és fia lassan ballagtak a pazarul berendezett kirakatok előtt. A ragyogóan kivilágított főutcán alig lézengett néhány ember.

Megálltak az egyik kirakat előtt. Milos hosszasan nézegette a vasrácsokon túl csillogó ékszereket, majd erősen megszorította a kisfiú kezét. Odabent csillogott egy jobb élet reménye.

Ragyogó napfény

Gilbert Dupont kilépett a fegyház kapuján. Szabad volt. A tüdejébe hatoló friss levegő és a ragyogó napfény elbódította. Rosszul lett.

Tizenöt év nagyon hosszú idő, és Gilbert teljesen elszokott a fénytől és a virágillattól. S mindez most olyan elemi erővel tört rá, hogy néhány percet a falnak dőlve kellett eltöltenie.

Amint jobban érezte magát, elindult a Fifth Avenue felé. Lassú léptekkel, kopott bőrröndjével kezében lépett be Sammy bárjába.

Talán ez volt az egyetlen hely a városban, ahol semmi sem változott az eltelt tizenöt év alatt.

– Hogy vagy, Sammy? – kérdezte Gilbert a már jócskán kopaszodó tulajdonostól.

– Te vagy az, Gil? Már ki is szabadultál? Mire hívhatlak meg? – álmélkodott Sammy, miközben kitöltötte Gilbert poharába a még a prohibíció idejéről nyakán maradt kétes tisztaságú folyadékot.

- Nem ünnepelni jöttem! Lucky-t keresem!
- Még ugyanott lakik. – válaszolta Sammy.
- Már mész is?
- Igen! Köszönöm az italt!
- Meg sem ittad! – szólt utána Sammy, de ekkorra Gilbert már az utcán volt.

Sokáig barangolt a szűk sikátorok között, mire ráakadt a romos, négyszintes házra. Bőröndjét behajította az egyik szeméttároló mögé, és becsengett az egyik földszinti lakásba.

– Ki az? – hallatszott egy rekedtes hang az ajtó mögül.

– Gilbert Dupont! Engedj be!

– Mi a fene? Gil! Gyere be! – invitálta a Lucky névre hallgató borostás arcú, nagydarab fickó.

– Munkáról van szó. Még ma meg kell csinálni. Segítesz?

– Rendszerben van, megoldjuk! Foglalj helyet! Iszol egy kávét?

– Nem. – válaszolta Gilbert. – Inkább ülj le te is. Elmondom a tervet.

Megvárta, míg Lucky is elhelyezkedett az egyik rozoga fotelban, majd elkezdte felvázolni az évti-

zed legnagyobb gyémántrablásának tűnő terv részleteit.

– Ma este szépen felöltözöl. Felhívod telefonon a Hermann's ékszerboltot és a tulajdonost kéred a telefonhoz. Azt mondd neki, hogy egy nagy értékű briliánst szeretnél vásárolni tőle. Az öreg meg fog bolondulni az izgalomtól. Csak az a fontos, hogy legalább öt percig elvond a figyelmét.

Ha letelt az idő, közlöd vele, hogy a továbbiakban személyesen fogsz tárgyalni vele. Gyorsan elmész az üzletbe, megnézed az árut, majd gondolkodási időt kérsz. Kisétálsz az üzletből, és nyugodt léptekkel a hátsó ajtóhoz sétálsz. Ott egy nő átadja neked a bőröndöt, amit elhozol ide.

Még megegyeztek néhány apróbb részletben, majd Gilbert elhagyta a lakást. Egyenesen a feleségéhez ment.

– Menni fog a dolog? – kérdezte, amint a nő ajtót nyitott neki.

– Minden rendben lesz. Amint kimegy az öreg, bepakolom az ékszereket a bőröndbe. Már tegnap bevitettem az irodába.

– Jó. Még van egy kis időnk. Nagy szerencse, hogy még mindig ott dolgozol. Hamarosan mehetünk Floridába. Soha többé nem jövünk vissza ide.

- És? Mi lesz Luckyval? – kérdezte a nő.
- Útközben megszabadulunk tőle. Semmi szükség rá. Majd én elintézem.

Mire beesteledett, Gilbert már a vasútállomáson volt, és kezében egy napilappal figyelte a vonatra felszállókat. Nem kellett sokat várnia.

Hamarosan megérkezett Lucky, egy hatalmas bőrönddel. Óvatosan settenkedett az egyik vonat felé, és amikor úgy gondolta, hogy senki sem látja, felszállt az egyik másodosztályú kocsira.

Amint eltűnt, Gilbert utána ment és egy kocsival előrébb szállt fel. A vonat hamarosan elindult. Bár már sötét volt, a világítást még egyik kocsiban sem kapcsolták fel. Gilbert megkereste Luckyt.

– Nem így volt megbeszélve, öregfiú! Arról volt szó, hogy a lakásodon találkozunk - szólította meg, amikor ráakadt.

– Honnan tudtad, hogy itt leszek? – kérdezte ijedten, a bőröndöt magához szorítva Lucky.

– Mindig tudtam, hogy egy szemét alak vagy. Ezért választottalak éppen téged erre a feladatra. Ha egy kicsivel is több eszed lenne, nem így csináltad volna! – válaszolta Gilbert és elővett egy rugós kést.

Azon a kocsin csak ok ketten voltak, ezért senki sem hallhatta Lucky üvöltését. Gilbert magához vette a bőröndöt és átment egy másik kocsiba. Egy idős házaspárral szemben leült és a bőröndöt feltette a csomagtartóra. Nyugodtan gyújtott rá egy cigarettára. Nem kellett attól tartania, hogy valaki esetleg megtalálja Luckyt. Ő már nem volt a vonaton. Menetközben szállt ki, egy késsel a hasában.

A következő állomáson, leszálláskor történt meg a baj. Gilbert nem tudta, hogy az idős házaspár egy ugyanolyan, akkor nagyon divatos bőröndöt tartott a csomagtartón, amilyen nála is volt. Az idős hölgy azt állította, hogy a Gilbertnél található bőrönd az övék. Addig kiáltozott, míg megjelent a kalauz.

Mivel már a kocsi ajtajánál álltak, az összesereglett emberek is jól láthatták, amint kapkodás közben a kérdéses bőrönd kinyílt és tartalma a peronra ömlött. Láthatták a majdnem tizkilónyi gyémántot is, és egy véres vascsövet, amivel Lucky a bőrönd átvételekor leütötte Gilbert feleségét.

S a rengeteg gyémánt egészen addig csillogott a ragyogó napfényben, míg a rendőrök el nem vitték a megbilincselte Gilbertet.

A kicsinyítés mesterei

"A nagy emberek a kis dolgokat magukhoz nagyítják, a kis emberek pedig a legnagyobb dolgokat is lekicsinyítik."

(A szerző)

Scott Harrison barátom igazán értette a dolgát. Amit egy európai tudhatott az afrikai törzsekről, azt ő tudta is. Catherine Wells szintén az afrikai törzsek megszállottja volt. Ők ketten alkották a Brexwell Egyetem afrikai tanszékét, de nekik még ez sem volt elég. Egyik nap azzal az elhatározással állítottak be hozzám, hogy kutató-expedíciót szeretnének szervezni a Pigeusok felkutatása céljából.

Mivel úgy tűnt, hogy nagyon komolyan gondolják a dolgot, írtam egy levelet az Akadémia nevében, hogy megnyíljanak előttük az egyébként igencsak szorosra zárt, konzervatív gondolkodást jelképező ajtók.

Fél évbe telt, míg sikerült előteremtenünk a szükséges anyagi források jelentős részét, s már majdnem el is indultak, mikor rájöttem, hogy semmit sem tudok a Pigmeusokról.

Azonban hiába magyaráztattam el Scotty-val a legelemibb dolgokat is legalább háromszor, semmi érdekeset sem tudtam meg a kicsiny, feltételezhetően nagyon barátságos emberkékről. Bár Scotty-ék mindent tudtak róluk, kissé szégyenkezve vallották be, hogy még egyetlen egyet sem láttak belőlük.

Igaz. Ha már találkoztak volna, akkor nem kellett volna még egyszer összefutni velük.

Eljött az utazás ideje és én nagyon egyedül maradtam. Két hónap elteltével kaptam tőlük az első képeslapot. Egy kicsinyke ember állt egy nálánál nem sokkal nagyobb kunyhó előtt. Catherine a kontraszt kedvéért a kunyhó mellett állt. A derekáig sem ért.

Nagyon megdöbbenő volt a kép. Azt elmondta nekem Scotty, hogy a Pigmeusok eléggé mélynövésűek, de azt nem hittem volna, hogy valóban ennyire parányiak.

A képeslap, mely valójában egy fénykép volt megcímezve, felbélyegezve, a megszokott jókívánságokon kívül semmi fontosat nem tartalmazott.

Ismét eltelt két hónap, mire megint kaptam egy felbélyegzett fényképet. Catherine volt rajta, amint néhány térdig érő gyereket tanít olvasni.

Hogy gyerekek voltak, és hogy a fényképezés pillanatában éppen olvasni tanultak, azt már a szövegből tudtam meg.

A leírtakból úgy tűnt, sokáig akarnak még a pigmeusok között maradni, mert bár szabadságuk a végéhez közeledett, egyetlen szó sem utalt visszatérésük időpontjára, ezért ismét írtam egy levelet az Akadémiának, melyben közöltem, hogy visszaérkezésük csak későbbre várható.

Eltelt majdnem három hónap, a megszokott üdvözlőlap elmaradt.

De, mire igazán aggódni kezdtem volna, mégiscsak megérkezett. Ez már hagyományosnak mondható levélforma volt, és a fénykép hiányát kárpóolták a bőbeszédű sorok. Scotty megírta, hogyan került összetűzésbe a pigmeus törzsfőnökkel. A kicsiny emberkének annyira megtetszett Catherine, és

hogy Scotty hozzájárulását kérte a házassághoz, de Catherine kikoszarazta a nem éppen hozzáillő kérést, és az bosszút esküdött ellenük. Akkor még nevetésesnek tűnt a fenyegetés, de másnap reggelre Catherine eltűnt...

Scotty a levele végén megígérte, hogy nem fog visszajönni addig, míg meg nem találja kutatótársát, majd pedig megkért engem, hogy próbáljam meghosszabbíttatni szabadságukat.

Szívesen visszaírtam volna neki, de fogalmam sem volt arról, hogy Afrika mely részén tartózkodnak, s mivel már elrendeztem a dékánnal a szabadságuk meghosszabbítását, akár kényelmesen le is mondhattam volna az értük való aggodásról, ha nem nyugtalanított volna Catherine eltűnése.

Rengeteg idő telt el, mikorra ismét levelet kaptam. Ez volt róluk az utolsó értesülésem, s ez is maradt az utolsó emlékem a két nagyszerű, volt tanítványomról, akik soha többé nem tértek vissza a kutatóútjukról.

Ez a levél ismét egy fénykép volt, hátulján a bélyegekkkel, és egyetlen mondat: Itthon vagyunk!

Nem Scotty írása volt. Talán inkább hasonlított egy olyan ember írására, aki még csak néhány hete

tanult meg írni, olvasni. Erre utaltak a picinyke, formátlan betűk, és a számomra teljesen ismeretlen eredetű anyag is, ami jelen esetben a tinta szerepét töltötte be. Az egész nagyon furcsának tűnt.

Aznap, amikor ezt a fénykép-képeslapot megkaptam, egy nagyon fontos, tudományos, ismertetőanyag összeállításán dolgoztam.

A képeslap elolvasása után ismét neki akartam kezdeni, de az egyik könyv megmozdításakor a nagyítóm a fényképre csúszott. Ekkor vettem észre Scotty-t és Catherine-t. Rajta voltak a fényképen! ...Egy kicsinyke kunyhóban, egy kicsinyke asztalon, egy még kisebb ketrecben... A ketrec alja és teteje egy-egy gyufásdoboz volt.

Végtisztesség

Nagyon összeveszttem a feleségemmel... Éppen akkor történt mindez, amikor egyébként is sok fájdalom ért.

Talán ezek a dolgok vezettek odáig, hogy megtettem. Megtettem, amit nem lett volna szabad. Tudtam, hogy ha ez kiderül, az emberek nagy része el fog ítélni cselekedetemért, de feleségem akkori elviselhetetlen magatartása egészen odáig vezetett, hogy nem volt más választásom. Nagyon öreg volt már szegénykém. Alig tudott mozogni.

Felhajtottam egy nagy pohár vodkát és az udvaron agyonvertem egy vascsővel. Amikor már egyáltalán nem mozgott, egy nagy fóliazsákba gyömöszöltem és bevonszoltam a garázsba. Nagy küzdelmek árán sikerült csak betennem a csomagtartóba, azután kihajtottam a néptelen utcára.

Sötétedett. Néhány kilométer után kezdtem csak gondolkodni, hogy merre menjek. Természetesen

nem hagyhattam a kihülőben lévő testet olyan helyen, ahol bárki könnyen ráakadhat. Már csak a látvány miatt sem. Az a vascső nagyon csúnyán elbánt szegénnyel, de nem volt más megoldás. Ha akkor a feleségem egy kissé engedékenyebb lett volna, ma minden másképp lenne. Nagyon fájt az elvesztése. Talán éppen túlzott szeretetem és ragaszkodáson okozta a problémát.

Hirtelen belém hasított a nagy ötlet. Padlógázzal indultam kifelé a huszonhatos úton. Vágtában haladtam feleségem szülőfaluja felé.

Sokszor jártam már ott ezért biztos lehettem abban, hogy ha a falut körülvevő erdőben ásom el áldozatomat, soha senki nem találhat rá.

Késő éjszaka gördültem be a kicsiny faluba. Az utcákon senki sem járt, de szerencsémre nyitva volt az egyik kocsmá. Szükségem volt egy kis szíverősítésre, hogy leküzdjem félelmeimet. Én voltam ott az egyetlen vendég.

Sokat ihattam, mert egy idő után már kezdett furcsán nézni rám a csapos.

Gondolataimban egy pillanatra felvillant annak lehetősége is, hogy esetleg többet tud rólam, mint amennyit kellene, és egyáltalán nem is lepődtem meg, amikor odajött az asztalomhoz.

– Az asszony hol van? – kérdezte anélkül, hogy rám nézett volna.

– A kocsiban.

– Ismertem. Sokszor láttam játszani. Akkor még nagyon kicsi volt. Nem jön be?

– Nem tud. Nem bír mozogni.

– Nagy kár.

Csendesen bólogatott egy ideig, azután hozott még egy pohárral nekem, egyet magának.

– A feleségedre! – mondta, és lehajtotta a pálinkát.

– A feleségemre! – kiáltottam, és én is lehajtottam.

A falu másik végén leállítottam az autót, kinyitottam a csomagtartót és a karjaimba vett holttesttel felgyalogoltam a domb oldalán. Bementem a sűrű fák közé, óvatosan a földre engedtem a fóliaszákokat. Visszamentem az autóhoz és az ásót magamhoz véve visszasétáltam.

Nagyon mély gödröt kellett ásnom. Egyébként sem volt alacsony a kicsikém, ráadásul még a szélességével is voltak kisebb gondok. Többször is belepróbáltam a testet a hevenyészett sírgödörbe, de minduntalan sekélynek bizonyult.

Több mint egy óra hosszáig tartott a művelet. Már kezdett elmenni tőle a kedvem, amikor végre sikerült elfednem bűncselekményem nyomait.

Elégedetten dobáltam a földet, miközben gondolataim már a hazatérés körül forogtak. Tudtam, hogy már sohasem lesz olyan a házam, mint előtte, de talán képes leszek gyorsan alkalmazkodni hű társam hiányához. Nem volt kedvem hazamenni.

Mélyen a fák közé hajítottam az ásót, leporoltam magamról a homokot, autóba ültem, és meg sem álltam a kocsmáig.

– Telefonálhatnék? – kérdeztem kissé tántorogva.

– Csak nyugodtan. Ott van a pulton.

Hazatelefonáltam. Senki sem vette fel.

Másnap már nem is érdekelt az egész. Úgy gondoltam, ha már ott vagyok, végiglátogatom az ismerőseimet. Mindenki a feleségemről kérdezősködött, de egyszerű magyarázataim mindenkit megnyugtattak.

Dél körül indultam haza. Elégedett voltam. Eltemettem, akit szerettem. A kedvenc kutyánk volt, kölyökkora óta mi neveltük.

Ted Clever

Heidel

Egy kopott, bűdös kisváros a sötét középkor Angliájában, hegyektől körülölelve. Itt élt Heidel, a közismert, s az egyszerű emberek által örültnek titulált alkímista. Heidel nemcsak kémiai megfigyeléseket végzett, hanem a metafizikai- és elektrosztatikus jelenségek is érdekelni kezdték.

Hogy milyen eredménnyel, azt senki sem tudhatta, mert teljes titokban kísérletezett, és kutatási eredményeiről senkinek sem kellett beszámolnia. Néha a király, vagy valamelyik nagyúr megrendelésére elkészített horoszkóp egy rövid időre megélhetést, és biztonságot nyújtott neki a város elöljáróinak zaklatásaival szemben.

Egyetlen inasa, egy kisfiú, aki valamilyen ágon rokona is volt. Ő az egyetlen, aki segíthetett a kísérletekben, de arra még neki sem volt lehetősége, hogy bármilyen titkot is elleshessen az alkímia oly nagyra becsült tudományából.

Heidel éjt nappallá téve csak új találmányával foglalkozott, melyről úgy gondolta, hogy akár az egész világ múltját és jövőjét is meg tudná változtatni. Elméletei szerint az idő éppoly viszonylagos, mint a távolság vagy a geometria. Úgy gondolta, ha megtalálja azt a pontot, melyhez viszonyítva az idő előrehalad, akkor, akár hátrafelé is irányítani lehetne azt.

Egyik este hozzálátott a szerkezet megépítéséhez, melynek feladata az volt, hogy egy időkaput hozzon létre, amin keresztül közlekedni lehetne a térben is.

A gépe két év alatt készült el. Eközben a mestert annyira elfoglalta a munka, hogy teljesen megszakította kapcsolatát a külvilággal.

A városban élő embereknek nem volt sok dolguk, mert bármennyit is dolgoztak, nem lett volna több a nyereségük. Ha valamelyik parasztnak egy kicsivel több pénze akadt, azt úgylis elitta a legközelebb eső tavernában, ahol a méregerős lötytyökön kívül, hozzájuthatott a legfrissebb hírekhez, és néha még egy-két pofonhoz is.

Az egyik ilyen ivóban vetődött fel először, hogy Heidel valami olyan gépek készít, mellyel el akarja

pusztítani a világot. Az ott élő népek nagyon babonásak voltak, s ennyi már éppen elég volt nekik ahhoz, hogy meggyűljék a csendes alkimistát.

Miközben a részeg parasztok Heidelel beszéltek, belépett a kocsmába az inasa. A kisfiú minden este pontosan kilenc órakor ment be, hogy az öreg tudósnak soha se kelljen nélkülöznie a nem éppen jó, de majdnem iható bort.

Amint belépett az ajtón, már tudta, hogy baj van, de mire visszafordult volna, az egyik favágókülső paraszt elkapta a karját.

– Hová ilyen gyorsan, öcskös? – kérdezte gorombán, miközben kéjesen vigyorgott, és a fiú alakját méregette. – Egy ilyen szép kisfiúnak az ágyamban lenne a helye, nem pedig a vén sarlatán pincéjében. – folytatta, s megpróbálta szájon csókolni a gyereket.

Ekkor már a kocsmá összes részege körülöttük tolongott.

A kisasas sírni kezdett, de ez még csak fokozta az elferdült érzelmű parasztok nemi gerjedelmét, és senki sem állt mellé, hogy megvédje. Ezek az emberek megvetették Heidelel-t, de félték is tőle, így hát a fiún álltak bosszút a vélt, demagóg sérelmeikért. A kisfiú lábait az asztal egyik lábához kötötték,

kezeit az asztal túlsó feléhez húzták, és az elfajzott parasztok fajtalankodni kezdtek vele.

Mai napig sem derült ki, hogy Heidel valóban varázsló volt-e, vagy csak egyszerű tudós, de rendelkezhetett természetfeletti képességekkel.

Az utcán lézengő, rosszhírű asszonyok közül többen állították, hogy egy kutyát láttak az ivó felé futni. De voltak olyanok is, akik azt vallották, hogy egy óriásira termett csörgőkígyó képében látták az öreg Heidel-t.

Az eltérő vélemények ellenére az bizonyos, hogy egyszer csak ott termett a kocsmá közepén, kezében egy világító bottal. Az ivóbeli emberek nagyon megrémültek, amikor meglátták, hiszen eddig közülük még senki sem találkozott vele személyesen.

Kopott, piszkos köpönyege még most is lengett a vállán. Hófehér, vállig érő haja tekintélyt sugárzott. A szemei? Mintha isteni ítéletet hirdettek volna!

– Kárhóztok! – kiáltotta mennydörgésszerű hangján. – Legyetek átkozottak, és maradjatok is azok, mindörökre! Tanúnak hívom most az eget, s a földet! Soha többé ne leljetek nyugalomra sem éjjel, sem nappal! Bolyongani fogtok a világban, saját mocskotokat fogjátok enni, és elmétek egyet-

len pillanatra sem fog kitisztulni, míg csak éltek! Ha elpusztultok, kóbor kutyák eledelei legyetek, hogy soha senki el ne temethesse rothadó, férges testeteket!

Heidel varázsló csak a kocsmában beszélt, de hangja elhallatszott a város legeldugottabb sarkaiba is. Az ítélet elhangzása után magához érintette világító botját, és eltűnt.

A kocsmában néma csend lett, de a falak még később is ugyanezeket a szavakat visszhangozták. Mire elvágták a fiút tartó köteleket, Heidel tizenhárom éves kis inasa halott volt.

A megátkozott emberek csak álltak némán. Nagy részüknek már a beszéd elhangzása közben kifehéredett a haja, s volt, akinek fogai is kihullottak. Az esetet követő napon már egy sem volt közülük a városban, és soha többé nem is láttak közülük viszont egyet sem.

Heidel tovább folytatta kísérleteit. Az időkaput létrehozó gép már teljesen elkészült, már csak ki kellett próbálnia. Az ellene fellázadt tömeg döngetni kezdte az ódon kastély kovácsoltvas kapuját.

A csöcselék élén a város legtekintélyesebb papjai álltak és az öreg varázsló elégetését követelték.

Külön-külön, soha sem mertek volna szót emelni Heidel ellen, de így együtt nagyon elszántak lettek.

A város legkegyetlenebb inkvizitora, Devin volt a fő hangadó:

– Égessük el a vén sarlatánt! Ő okozta az idei nagy szárazságot, s meddővé tette lányaitokat, aszszonyainkat! Miatta történik minden baj, ami a város lakosságát sújtja! Öljétek meg, pusztítsátok el!

Heidel nem félt. A kaput végül betörték, és csak annyi ideje maradt, hogy bekapcsolja az időgépét. Néhányan megragadták az öreget, s az utcára vonszolták.

A főtéren már állt a máglyarakás, közepén egy oszloppal. A felbujtott tömeg nagy része azt várta, hogy a varázsló majd valami csoda folytán, mindenkre átkot szór, eltűnik, csakhogy elkerülhesse a megégetést.

Nem így lett. Heidel nem ellenkezett, még csak csodatetteket sem hajtott végre. Az oszlophoz költözték, később a csuklyás hóhér meggyújtotta a máglyát.

Heidel körül magasra törtek a lángok. Ahogyan megvilágította arcát a vörös fény, még sokkal félelmetesebbnek tűnt.

Devin, a főpap meglelégedéssel szemlélté az eseményeket. Számára minden a lehető legjobban alakult. Így távolította el a köztudatból Heidel-t, aki hatalma ellenére sem tett soha rosszat, és kinek valódi célja az emberek felvilágosítása lett volna.

Bár tőle is épp úgy féltek az emberek, mégsem szólalhatott volna fel, mert az ilyen eszeveszett tömeg teljesen kiszámíthatatlan. Ilyenkor elég csak egyetlen paraszt, aki ellene uszítaná a tömeget, s akkor ő is ugyanígy végezné. Devin főpap, annak ellenére, hogy Isten legalázatosabb szolgájának tartotta magát, lenézte a szegény embereket s igyekezett a lehető legtávolabb tartózkodni tőlük.

Mikor a varázsló kifújta utolsó leheletét, az ég elsötétült, és mennydörögve eleredt az eső. Ilyen vihar még nem volt, mióta a város fennállt.

Heidel kiadta lelkét s az emberek csak most kezdtek félni igazán, mert a máglya helyén, a hamuban csak egyetlen dolgot találtak: egy botot, ami még soha nem látott módon világított.

Az eső pedig ömlött, mintha az angyalok Heidel-t siratnák szüntelen.

Napok múltán, egyik éjszaka, a hegyekből lezúduló víztömeg elmosta az egész bűzös, büntől áporodott, megromlott kisvárost.

A földdel lett egyenlővé, kevesen élték túl. Kifehéredett hajjal, fogatlanul bolyongtak, és nem beszéltek róla, mi is történt valójában.

Hogy Heidel-nek sikerült-e visszautazni az időben, a történéseket megváltoztatni?

Kastélya romjai közt, az időgépezetnek nem akadtak nyomára...

Ted & Sid Clever

Óriások és törpék

/Ted Clever: A kicsinyítés mesterei - című novellája nyomán/

Kisméretű autók mindenfelé. Az emberek szerte a városban megcsodálják az apró kocsikat, amik nagy sebességgel száguldoznak a tereken, utcákon át. Mintha valami terv szerint haladnának, a kereszteződéseknel elválnak, de a lendületből nem vesznek vissza.

Távirányítású autók lennének? A gyermekek sóvárgó, ámuló tekintettel csodálják meg a lekicsinyített járműveket, amik nem állnak meg, és nem is lassítanak. Akadály nincs előttük, átgurulnak a mi méreteinkhez tervezett gépjárművek alatt.

Méretetek... „*A nagy emberek a kis dolgokat magukhoz nagyítják, a kis emberek pedig a legnagyobb dolgokat is lekicsinyítik.*”

/Ted Clever/

Benzinkutak, tartálykocsik alá, gázelosztó- raktározó fővezetékekhez fészkeltek be magukat. Begurultak a földalatti parkolóházakba, leszáguldottak a metrókba, elfoglalták a hidakat.

Repülőkből is szórták őket, apró ejtőernyőkkel. Landoltak a hajókon, fúrótornyokon, alámerültek a tengerben, bepotyogtak a katonai támaszpontokra, fegyverraktárak tetejére, és olyan helyekre is, amik szupertitkosnak voltak nyilvánítva.

Az egész egy röpké idő alatt játszódott le. Százával, ezrével lepték el a várost, és nem csak azt az egyet, mindegyiket az egész kontinensen.

A kíváncsibb emberek a parkoló járművek alá néztek. Gyermekeik unszolására megpróbálták elérni a mi méreteinkhez képest jóval kisebb, teljesen egyforma kocsikat.

– Hé, kisember! Te aztán tényleg aprócska vagy! Az autójában ülő, ahhoz mérten már nem is olyan kisember, semmiben nem különbözött azoktól, akik hozzá képest óriásnak számítottak. A minden lében kanál apuka kinyitotta a tenyerét, és a földre helyezte a kisember kocsija mellett, mintha csak arra várna, hogy a kiszemelt, hazavitelre szánt kisállat önként belesétáljon.

A kisméretű járműben megszólalt egy csipogó hang, és nem csak abban. Százával, ezrével lehetett hallani a város minden pontja felől.

Elnémult minden, pont úgy, mint amikor az időzítő szerkezet a visszaszámlálás után a nullához ér, és az a röpké pillanat...

Robbanássorozat rázta meg a várost egyszerre, ugyanabban a másodpercben. Totális szinkronban, tűzviharként vágta, elpusztítva mindent. Futótűzként gázolt végig az utcákon, tereken, városról-városra, falvokról-falvakra.

Mint valami rémálom, egy lekicsinyített világégés, rövid idő alatt eltűnt egy egész kontinens.

Egy kontinens, egy olyan „földrész”, amely lehet, hogy valójában soha nem is létezett, csak a térképeken és az összeesküvés elméletekben...

Mosolygó bálkirály

A közös reggeli a hallgatás jegyében telt el. Egészen addig, míg a családfő meg nem elégte a néma csendet.

– Nem hiszem, hogy ez lenne a legjobb megoldás. Kislányom, nagyon szeretném, ha közölnéd velünk a további terveidet. Ez egyáltalán nem tisztességes velünk szemben! Nézed meg anyádat! Teljesen kikészítetted. Annyit aggódott, hogy már engem is idegesít.

– Persze. Főként a pia és a gyógyszerek...

– Tessék? Mit mondtál? – kérdezte az apja.

– Semmit. Csak utalni szerettem volna az aggodás magas alkoholfokára.

– Én nem hiszem, hogy ez olyan vicces lenne! Anyádnak megvan a saját baja! Nem kellene még ezzel is zaklatnunk! Egyébként, most jut eszembe...

Christine, kedvesem, mikor látogattad meg utoljára az iskoládat?

– A múlt héten. – válaszolta Christine, és villájával szurkálni kezdte a színtelen rántottát. – Miért kérded, ha úgyis tudod a választ?

– Nagyon sokba kerül nekünk a taníttatásod, te pedig úgy tekinted, mintha ez teljesen természetes lenne. Tudod, milyen sokan vannak, akik bármit megadnának azért, hogy ilyen körülmények között élhessenek? Nem lesz ez így jó! Csavarogsz, kamuzol! Már drogozol is? Ha így folytatod, biztosan börtönbe fogsz kerülni. Ha már lógsz, akkor miért nem tudsz itthon üldögélni, és mondjuk, tanulni?

– Nem érzem magam hibásnak! – jelentette ki határozottan Christine. – Veled is megtörténhetett volna.

– De nem történt meg. Lehetnél egy kissé realis-
tább.

– Miért nem hagyod már abba! Hagyj békén! Van egy tökéletes apám, meg egy alkoholista anyám, aki egész életében még egy gyufát sem tudott meggyújtani! Meddig kell még elviselnem ezt a rab-
szolgaságot? – kiabált Christine. Kilökte maga alól a széket és felszaladt az emeletre.

Nem akart iskolába menni. Betegsége hivatkozott. El akart szakadni a szürke hétköznapi egyhangúságtól. Hazudott, hogy nem érzi jól magát.

Mikor már rajta kívül mindenki elhagyta a házat, elindult a közeli hegyek irányába. Amint elhagyja a helységnévtáblát, már biztonságban lesz. Azon túl már senki sem fogja megkérdezni, mit keres arra fele, miért nincsen inkább a suliban.

Apja, ha ezt megtudná, biztosan lenne retorzió. Legszörnyűbb az, hogy olyankor az édesanyja sem védi meg, nem áll ki mellette. Kölcsönös, szavak nélküli, néma egyezség. Apja meg nem történt nőügyei, szemben az anyja alkohol és gyógyszerfüggőségével, valamint a fel nem tett kérdés: melyik lehetett előbb?

Beért a kisvárost körülölelő fák közé. Meglepődve látta, hogy nem lesz egyedül az erdőben. Egy autó parkolt megbújva a fák között.

Sok környékbeli szokta partnerét a fák közé vinni, ahol sem az avatatlan szemek, sem a mindig kíváncsi szülők sem láthatják az ártatlannak vélt csemetéik malac játszadozásait.

Christine nem állt meg kíváncsiskodni, haladt tovább, az előre kigondolt úti célja felé. Alig néhány lépést tett meg, amikor is az ösztönei veszélyt

jeleztek. Mindig hallgatott erre a belső hangra. Óvatosan körülnézett. Néhány lépésnyire az autótól, egy nő és egy jóképű fiatalember. Veszekedtek. A nő már javában a harmincasait taposhatta. Nem volt tisztán kivehető, miről folyt a vita.

Most már felkeltette Christine figyelmét ez a különös pár. Valahogyan nem illetek össze. Régebb óta ismerhették egymást, mégis furán viselkedtek. A nő kezében egy üveg. Támadólag közelít a fiatalabb férfi felé. Vitapartnere többször is a kabátja alá nyúl, és idegesen hadar tovább, a nő ritkán szólal meg.

Christine jobbnak látta, ha biztonságos távolságba húzódik vissza. Lassan, nesztelenül próbált lopózni. Hátrafelé lépkedett, tekintetét egy pillanatra sem vette le civakodó nőről és férfiről.

Egy száraz ág megreccsent az avarban. Christine mozdulatai azonnal lefagytak. Lélegzetét is visszatartva, megdermedten állt. Biztonságos távolban volt, nem láthatták őt. Ha mégis utána eredtek volna? Számon kérhetnék, hogy egy fiatal lány, mit leskelődik, miért kíváncsiskodik?

Azok ketten, egyszerre kapták fel fejüket a hang irányába. A sárga ruhás nő még el is indult feléje, a

férfi szorosán mögötte, aki alaposan körülnézett, mégsem láthatta a bokrok közt megbújít lányt.

Úgy látszik, a fiatalembernek szándékában állna közelebről felmérni a terepet. Mégsem indul el, mert az autója első szélvédője pókhálószerűen robban szét. A nő diadalittasan áll, büszkén gyönyörködve remekművében. Keze most már üres. Aprócska bosszú lehetett, ami most beteljesedni látszott.

A különös pár egymással szemben állt, mintha csak össze akarnának ölelkezni. De a nő esetlen mozdulatai másról árulkodtak. Amaz közelebb húzta magához, egyik kezével átölelte, a másikkal pedig szúrta, közvetlen közletről. Mielőtt a nő vére beszínezte volna a krómmal befuttatott acélt, előtte még megvillant, hogy Christine is jól láthassa.

A nő hangja elcsukott, amint a penge lassan, mégis határozottan és kíméletlenül hatolt beljebb és beljebb. Szép, sárgás színű ruhája átítatódik vérrel. Kezei lehullnak a teste mellé, feje hátrahanyatlik.

Gyilkosa szorosán öleli, és a nő vállán át néz kéjesen abba az irányba, ahol Christine rejtőzik. Mintha csak azt szeretné, hogy Ő is végignézze a különös rituálét.

Christine a szája elé kapta tenyerét, hogy még véletlenül se sikoltson fel. Szíve a torkában dobozott. Szeretett volna felugrani és elfutni. Még sohasem félt ennyire. A férfi közben újra szúrta, érzéken, mintha előre tudná, mennyire bántani fogja a tetét. Felemelte a nő fejét a tarkójánál fogva, szorosan a saját arcához szorította, és ismét dőött a késel, a nő pedig megint felnyögött.

Christine úgy állt ott, mint egy sóbálvány. Szájátva nézte a tortúrát, ezt a mocskos és bizarr színadarabot. Ez nem megrendezett jelenet! Valódi a vér, a kés, a lassú agonizálás. Bekövetkezik az elkerülhetetlen vég.

A gyilkos nem először csinálhatta már. Lágyan engedte ki kezei közül a nőt, a csinos, sárga ruhában, mely átázott a sötét árnyalatban pirosuló vértől. A fegyvert megtörölte áldozata szoknyájával, majd a rugós kés halkán kattanva becsukódott. De, mintha tétovázna. Pár pillanat erejéig úgy tűnt, búcsúzik a nőtől és annak földi maradványaitól. Letört néhány ágat, és elfedte velük a tetet. Még egyszer körbepillantott. Hosszasan, mosolyogva nézett Christine felé az erdőbe, majd beült az autóba és bőgázzal elhajtott.

Christine még várt néhány percig, azután minden erejét összeszedve kilépett az ágak közül. Nem iszkolt el, ahogyan a tini lányok tennék, miután valami szokatlanul kétségbeejtőt tapasztalnak, ha éppen egyszerre két körmük is letörik. Pláne, amikor a reggeli rutin közben, az átlagosnál jóval több hajszálat vélnek felfedezni a hajkeféikben.

Az élmény nyomott hagyott Chrisine-ben, kitörhetetlenül. A halotthoz lépett. Most alaposabban megszemlélhette az áldozatot. Különös borzongás futott végig rajta. Egyáltalán nem félt a halott látványától.

Ennyi lenne az élet? Nem rég még hallotta a nő hangját, látta, amikor még életben volt. Egy távoli unokatestvérét juttatta eszébe, aki néhány évvel azelőtt halt meg, hogy a városba költözhetett volna. Miután meghalt, Christine megnézhetette a még lezáratlan koporsóban, és furcsállotta, hogy vannak, akik még haláluk után is mosolyognak. Csak a szertartási ceremónia után, magyarázták el neki, hogy a temetkezési vállalkozók kívánság szerint tudják alakítani az elhunytak arcát.

A távolból egy visító sziréna hangja hallatszott. Nem maradhat tovább. Bár tudta, hogy a rendőrség

még nem értesülhetett a gyilkosságról, nem szeretett volna sokáig a helyszínen tartózkodni.

Amikor hazaért, remegő lábakkal kivett a hűtőből egy hideg ásványvizet. Kiment a hátsó udvarra. Leült a medence szélére, és elgondolkodva nézte a csillogó víztükröt.

Nem tudta, mit kellene tennie. Abban azonban biztos volt, hogy nem mehet a rendőrségre. Nem lenne jó, ha kiderülne, hogy lógott az iskolából, és ezt az időt arra használta fel, hogy éppen egy kósza gyilkosság szemtanúja lehessen.

Zaklatottnak érezte magát, mégsem volt kellőképpen felkavarva. Unokatestvére halála sem úgy érintette meg, mint másokat. Nem sírt, amikor mindenki csak zokogott. Christine nem tudta levenni tekintetét a nyitott koporsóról és a benne fekvő halott arcáról.

Most sem volt másképp. Minduntalan a halott nőre gondolt. És... az a férfi, aki igen hamar belenyugodott a nő halálába.

Ha nem szakítja félbe a sziréna, Christine talán még most is ott állna a nő teteme felett, bálványá dermedve. Az a valami, vonzza őt!

Arra eszmél, amint a műanyag palack kicsúszik az ujjai közül, és a medencébe csobban. Christine utánanyúl. A fodrozódó, naptól csillogó, kékes vízben megpillantja a saját arcának tükörképét: torz, egyben mosolygó is! És nincs büntudata.

Christine felment a fürdőszobába. Megnyitotta a csapokat. A forró gőzben nem tudott nem a nőre gondolni, akit holtan látott. Egyre-másra ugrottak fel a friss emlékek szilánkjai. Ebből a perspektívából még sosem találkozott a vég eljövetelével. A vér látványa, a tudat, hogy a halál még a közelben van, a nő mosolya, még a túlvilágról is.

Mit érezhetett, mielőtt megtörtént a nagy átkelés? Érzett fájdalmat, látta élete filmjét? Milyen lehetett érezni a pengét és... ahogyan megérkezik a visszafordíthatatlan, örök sötétség, amit nem ismer senki, aminek mégis csodálattal és félve adóznak.

Amikor végzett, a szobája felé indult. Megszólalt a bejárati ajtó csengője. Larry jöhetett. Ő volt az egyetlen akinek Christine elmerte mondani a problémáit, és úgy tűnt, hogy Larry meg is értette.

A legnagyobb szerűbb srác a suliban, Christine pedig nagyon büszke volt rá, és arra is, hogy együtt járnak. Ehhez híven, mindent meg is tett, hogy Larry is jól érezze magát a kapcsolatukban.

Christine azonnal az ajtóhoz sietett, kinézett az ajtó melletti kisablakon. Valóban Larry volt az.

– De jó, hogy itt vagy! Honnan tudad, hogy itt-hon vagyok?

– Nem jöttél suliba. Szia! Bemehetek? Leléptem én is. Baj van?

A fiú aggódással átítatott kimértsége egy kissé meglepte Christine-t.

– Hallottad a rádióban? – kérdezte Larry.

– Mit?

– Egy női holttestet találtak a város melletti erdőben.

Christine egy pillanatra összerezett, de megpróbált úgy tenni, mintha nem tudná, hogy miről van szó.

– Nem hallgattam rádiót.

– Gyere ide. – mondta, és magához húzta Christine-t. Majd én megóvlak minden rossztól.

– Felmegyünk a szobádba? – kérdezte Larry, egy kis idő elteltével, eléggé sokat sejtetően.

– Előbb hozok neked inni valamit. – válaszolta Christine, és a bárpulthoz ment. – Menj előre! Mindjárt megyek én is!

Larry már le volt vetkőzve és az ágyon ült. Hátát nekitámasztotta a falnak. Christine az ölébe ült, hozzásimult, hosszasan csókolóztak. Az első érzelme hullám kitörölte emlékezetéből az erdőben történeteket, és ettől a pillanattól kezdve már csak a fokozatosan erősödő kényeztetés jutott el tudatáig. Fejét hátravetve fel-le hullámzott egész teste, pontosan követve Larry mozdulatainak ritmusát.

Különös érzés közelítette meg, amelyet még soha nem érzett. A halál, és annak közeli észlelése felizgatta. Mégsem tartotta idegennek, sem szégyenletesnek. Első orgazmusa hosszú és szinte felülmúlhatatlan volt. Képtelen volt távol tartani a friss emlékképeit, és ekkor már nem tudta tartóztatni mindent elsőprő érzelme hullámait. Nem érzett semmi mást, csak a földöntúli gyönyörűséget.

Egy ideig még feküdtek egymás mellett. Christine kelt fel hamarabb az ágyból.

– Megyek veled én is! – Larry tömören magyarázva az okot. – Brunyálnom kell!

Lelépcsőznek az emeletről. Larry a nappali folyosójáról nyíló WC-t használta, a víz tódult le a csészébe, jelezvén, hogy végzett. Tétova mozdulatokkal lépett ki a helységből:

– Anyádnak tényleg ütős piái vannak! Francba! Lépek, baby! Nem akarom, hogy az őseid itt találjanak! Kitörne a botrány, pláne, hogy mindketten lógtunk a suliból. Megyek, felöltözöm.

Kiveszi Christine kezéből a poharat, és felnőttek módjára, egyetlen nekifutással kiissza a pohár tartalmát. Ad egy puszit a barátnője homlokára, majd az emelet felé vezető lépcsőn visszanez:

– Még egy gyors menet?

– Larry! Larry, nézz rám! Csak engem figyelj. Mondd el, milyen? Mit látsz most, mit érzel? Történik valami szokatlan? Tudni akarom!

Christine az ágyhoz húzódik, egészen közel, Larry mellé. Összefont karjaira féloldalasan ráhajtja fejét, ahogyan a gyermekek figyelik a nekik felolvasott mesének minden szavát.

A lány arcán a várakozással teli, csodálattal párosuló naiv kíváncsiság:

– Érzed már, amint közelít? Azt hallottam, nem szabad ellenállni, mert akkor csak rosszabb lesz, és sokkal nehezebb. Larry, engedd, hogy megtörténjen. Végig itt leszek veled, nem mozdulok el mellőled. De, tudnom kell, hová tartasz. Minden apró részletet mondj el, ne hagyj ki semmit.

A fiú a mennyezetet bámulja, mindkét keze a mellkasán. Barátnője kérésének engedvén, oldalra fordítja fejét. Szemébe néz. Tekintetük találkozik.

– Édesem, ha nem felelsz, és nem segítesz nekem, akkor kihúzom azt a kurva pengét és pillanatok alatt elvérzel. Gondolkodj kreatívan. Neked már úgyis mindegy. Meghalsz, de én okulhatok belőle, közelebb kerülhetek az ismeretlenhez, megtudhatok olyan részleteket, amiket mások nem. Keveseknek adódik a lehetőség, hogy ilyen közelségből lehessenek tanúi a nagy átkelésnek. Haldokolsz, Larry! Félsz tőle? Ne tedd! Csak adj neki szabad utat, engedd őt magadhoz!

Larry arca fehéredik, miközben a vére lefolyik mellkasáról. Markával a kést szorítaná, próbálná eltávolítani a szívtájékaról. Képtelenség. Az iskolai

bajnokcsapat favorit futballistája tehetetlenül terül el az ágyon.

– Ne vond meg tőlem a lehetőséget, hiszen szeretjük egymást. Ígérem, ha te túl leszel ezen... Larry, engem nézz. Egy pillanatra sem veszíthetjük el a szemkontaktust. Minden másodpercét élvezni akarom!

Larry ismét a lány szemeibe pillant. Könnyek lepik el tekintetét. Teljesen mást lát, mint előtte. Ez a lány nem ilyen volt.

Szeme sarkából egy jókora csepp indul el, lassan haladva hullik a véres lepedőre. Christine végig simítja Larry homlokát:

– Ssssss, ne félj... itt maradok veled, itt leszek végig.

Még közelebb húzódik a sráchoz, homlokát ráhegyezi az övére. Larry sűrűn kapkodja a levegőt, néha felnyög. Sírással vegyített félelem az ismeretlentől. Mellkasa, benne a késsel, zihálva ugrál le és fel. Csalódottság köszön vissza a lassan megszűnő, belső tudat által vezérelt tekintetéből.

Christine mélyen a szemeibe néz, mintha ott találná meg a választ, mintha csak az lenne a következő kérdése: drágám, készítek neked egy finom teát?

A lány rengeteget mocorog, nem tud egy helyben maradni. Minden oldalról körbe akarja venni, mindenhonnan látni akarja, megízlelni a nagy eseményt. Christine gondoskodott róla, hogy Larry magatehetetlenné váljon. Anyjának nyugtatói és egyéb gyógyszerei megtették a hatásukat, beváltották a hozzájuk fűzött reményeket. Az ágyig is neki kellett elkísérnie, mikor Larry másodszor is megszédült.

Halott nő, az a gyönyörű, halott nő. Neki nem lehetett a közvetlen közelébe, amikor bekövetkezett! De most, igen. Újra megtörténik! Nem maradhat le a nagyszerű eseményről.

Larry nem moccan, nem lélegzik. Larry miért nem mosolyog? A lány elcsodálkozik: ilyen hamar vége lenne? Ennyi az egész? Ideje sem volt feldolgozni a látottakat. Csak vér és vér!

Arcát elöntik a haragos indulatok. Megmarkolja a kést, és beljebb tolja a fiú mellkasába. Amint átszúr néhány ideget, a fiú teste megrándul. Christine megáll egy pillanatra. Mégsem halt meg meg? Várja a további eseményeket, de nem történik semmi. Újra megtolja a kést. Csak még egy mozdulat, legalább... csak még egy! Miért nem mosolyogsz?

A fiú teljesen halott. Szemei felakadva, ködös, különös tekintettel bámul a mennyezet felé. Christine-t előnti a harag. Volt kedvese hasára telepszik, kényelmesen elhelyezkedik, és kitépi a kést a melléből, azután belevágja újra és újra.

Vér, mindenféle vér. Larry élettelen porhüvelye ismét megrándul párszor, és olyankor a lány lassít, várakozik. Vér, és vér, és még több vér! Larry már csak egy óriási, tátongó, nyílt seb, egy húscsapat. És nem mosolyog.

Christine elfáradt. Pólója, kezei vértől csatakosak. Lemászik barátja felkoncolt teteméről, és higgadtan mellé fekszik. Abba az irányba emeli tekintetét, ahová a néhai barátja mered:

– Mit nem csináltam jól? Miért nem sikerült? Egyik tenyeréből átveszi a markolatáig véres kést, másikkal a fiú kezét keresi. Mintha csak egy mozi filmet néznének – és közösen illik drukkolni a főhősnek –, megszorítja a halott kezét.

Nem fogta fel, mit követett el. Nincs tudatában tettének súlyával, sem pedig a várható következményekkel. Barátja vére, melyet a srác a röpke földi pályafutása alatt tudhatott magáénak, már erősen száradó félben van.

„Pályafutás” Milyen más értelmet nyert ebben a megközelítésben. Larry szerette a focit, abban is kiváló volt, és kitűnő tanuló. Az idei évváró ünnepségen, ők ketten lehettek volna a Báلكirály és a Báلكirálynő: Larry és Christine!

Az tiszta sor, hogy a mellette fekvő, szebb létre szenderült bálgúnár nem volt szent. Jó pár csajt meghúzott már az évfolyamból, általában az iskola budijában, ugyanis, nagyon szűkre volt csak szabva az a létszám, akiket az autójába is beengedett. A halott ex-barát, életében, mindig kényesen figyelt a legapróbb karcolásokra, arra pláne, ki hogyan csukja be a rajongással imádott kocsijának ajtóit.

De, hogy még a barátnője anyját is! Az már perverz, gusztustalan és visszataszító! Hogy tehetett ilyen egy leendő Báلكirály, aki megkapott az élettől mindent, és már születése óta maximálisam ki volt nyalva a segge!

És, az a kurva autó... Amiatt képes volt megölni az idősebb szeretőjét csak azért, mert az betörte a rajongásig imádott autójának a szélvédőjét?

Ted & Sid Clever

Csotrogány

– Drágám, gyere gyorsan! Levelet kaptunk a fiunktól!

A férfi letette a villáskulcsot, és beletörölte olajos kezeit egy rongydarabba. Mozdulatai kelletlenek voltak, a tekintete arról árulkodott, hogy nem szívesen hagyta abba a csotrogány szerelését.

A ház irányába nézett, még látta a kézbesítőt, amint az távozik a kiskapun. Találkozott a pillantásuk, biccentéssel köszöntek egymásnak.

A postás régi ismerőse volt, gyermekkori jó barátja. Sok minden kötötte össze őket, csak az utóbbi időben eltávolodtak egymástól. Gyerekekként együtt jártak iskolába, suhanckorukban közösen szerelték az autókat, és egyszerre léptek be a seregbe.

A két jó barát is megjárta a háború poklát. Abban az értelmetlen háborúban először ők nem akartak részt venni. Amikor megkapták a behívójukat, ol-

vasás nélkül égették el a tóparton. Aznap tartották az esküvőt is, kevés baráttal, virágokkal, sok alkohollal, és néhány hangszerrel. A legjobb barátja volt a tanúja, az a barátja, aki vele együtt tépte szét, égette el a papírt, amin a nagyra becsült kormány és a hadsereg csatasorba szólítja őket.

„Haza és Nemzet!” Milyen könnyű dobálózni ezekkel a szavakkal! Senki nem merte kimondani, hogy egy értelmetlen háború mellett kántáltak kórusban a tömegek.

Ebben a kisvárosban is mindenki úgy gondolta, hogy az a harc egy szent ügyet képvisel. De a tv-ben nem mutatták meg, milyen veszteségekkel jár egy háború. Nem szembesítették az otthon maradtakat a vér és a halál közelségével.

A megtevesztett honpolgároknak nem kellett megtudnia, milyen „odaát” a leszakadt végtagok látványa, amit aknák, repeszek téptek le a harcoló katonák testéről. Nem tudhatták, milyen a vér, ami elborítja a lövészárkokat és a halott katonák testét.

A két barát közül az egyiket hamarosan leszerelték családi okok miatt: ikrei születtek, de a felesége belehalt a szülésbe. Gyermekait a húga segítségével nevelte fel. Levélkézbesítő lett, nem nősült újra.

Később, a másik barát is hazatért egy sérülés miatt. Ő visszavonult a farmra, amit a szüleitől örökölt. Felesége - akivel örök hűséget fogadtak annak idején, lent a tóparton -, megvárta őt, és hamarosan fiúgyermekük született.

A veteránjuttatás éppen csak, hogy fedezte a megélhetésüket, ezért a férfi visszatért a gazdálkodáshoz. A háború borzalmai, a pusztulás, az értelmetlen vérontás, mindkét barátban, maradandó nyomot hagyott.

Az évek teltek, mindketten bezárkóztak. Egyre kevesebbet találkoztak. Attól tartottak, ha leülnének beszélgetni, előbb-utóbb, úgyis szóba kerülne az a rohadt háború, és vele együtt azok is, akik nem térhettek haza.

Ők látták a mosolygó, naiv katonákat, amikor a frontvonalba indultak, és meghalni is látták őket, ugyanabban a lövészárokban.

Egy napon a barátja átjött hozzá a farmra. Megállt a teraszon, mozdulatlanul, kezében egy gyűrött levéllel.

Megint egy háború, egy újabb vérontás a semmiért! A levél a kézben remegni kezdett, majd vele

együtt az egész teste is: mindkét fia odaveszett. Ikrek voltak, egyszerre születtek, és együtt is haltak meg, egy újabb, értelmetlen háborúban.

A nagyra becsült kormány és a hadsereg, pár mondatban közölte a levélben, hogy a fiai kiváló katonák voltak! Hősi halált haltak egy hazafias eszme érdekében, a haza szolgálatában!

„Haza, Haza, Haza!” Barátja felállt a székből, hozzálépett és megölelte. Utoljára akkor történt ilyen, amikor az esküvőn gratulált, de most nem tudta, mit mondhatna neki.

A feleség nem volt otthon, a csotrogánnyal be ment a városba vásárolni. Az a kisteherautó már akkor is megvolt, amikor a gyermekük megszületett. Azzal az autóval vitték őt az iskolába, azon tanult meg vezetni, azzal ment az első randevújára. És a férfi, azzal a kocsival vitte ki a fiát az állomásra is, amikor önként belépett a seregbe.

Rengeteget könnyörgött a fiának ő is, és az édesanyja is, hogy ne menjen harcolni!

De a fiuk hajthatatlan volt. Fogott rajta a médiákból ömlő szenny és mocsok, a megtévesztő, háborús propaganda. Mégis...

Barátja ismét eljött. Megállt a teraszon, kezében egy levéllel. Ugyanolyan levél volt, mint amelyet ő kapott nemrégiben. A hadsereg emblémája volt rajta.

Feléje nyújtott a levelet, és miközben átadta neki, erősen megszorította a kezét.

A férfi csak ült, és a távolba szegezve tekintetét, olvasás nélkül meggyújtotta a levelet, és a hamutartóba dobta. Kihúzott egy székot, hellyel kínálta a régi barátot, felbontott még egy sört.

Némán koccintottak, és némán ittak.

Később a férfi bement a házba. Amaz fel akart állni a székből, de intett neki, hogy maradjon még.

Hamarosan visszatért egy levélpapírral és egy tollal. Beleivott a sörébe, azután írni kezdett.

A feleség a teraszon állt, és várta, hogy a férje is csatlakozzon. Nélküle nem akarta elolvasni a sorokat, amiket az ő egyetlen és hősies kisfia írt a frontról.

A férfi lecsukta a gépkocsi motorháztetejét, és elindult a ház felé. Nem akarta látni azt a levelet, olvasni végképp nem. Nagyon jól tudta, mi áll benne. Önmaga írta saját kezűleg, azután elvitte a ba-

rátjához, aki a postán lebélyegezte, és kikézbesítette nekik.

Szükség volt erre a színjátékra minden hónapban legalább egyszer. Az asszony mindig olyan izgatottan bontotta fel a borítékot. Minden mondatot többször is átolvasott az elejétől a végéig. Büszke volt rá, hogy a fiuk milyen nagyszerű katona.

Meddig mehet ez így tovább? Hány levelet kell még megírnia a halott fia nevében? Mikor oldhatja fel végre a lelkét nyomasztó, fájdalmas titkot?

Soha! A felesége beleroppanna, ha megtudná az igazat.

– Azt írja, megint áthelyezték, és nem tudja, mikor jöhet haza. - olvassa fel a sorokat a feleség

– Nagyon jól érzem magam, távol vagyok a harcoktól. Ne izguljatok miattam! Szeretlek benneteket! Hamarosan találkozunk! - idézi fel a záró sorokat.

A férfi könnyeivel küzd, hátat fordít, és visszaindul a csotrogányhoz.

– Még megnézem az olajsíntet! – szól hátra.

– Én addig készítem a vacsorát. Nem tudom, mit szeretsz abban az átkozott autóban? Több időt töltesz vele, mint velem!

Hogyan is lehetne a közelében, mikor minden pillantása hazugság. Annyira szereti őt, hogy nem meri feltárni az igazat! Mert tudja, hogy beleőrülne az egyetlen fia elvesztésébe. Napról-napra évődik, átkozza magát, mert még nem mondta el. Nem mondhatja el!

A csotrogányhoz érkezik. Sántít, mióta visszajött a frontról. A sérülése miatt szerelték le. Egy repesz még mindig a lábában van. Mégis jobban járt annál a társánál, aki a teljes találatot kapta.

Kinyitja a kocsiajtót, felnyitja a géptetőt. Tudja, hogy az olajsztint rendben van, de muszáj tennie valamit, hogy ne kelljen a házban lennie. Örül, hogy a feleségét bizakodónak, boldognak láthatja. Ő minden percben reménykedik, hogy a kölyök...

A férfit előntik az érzelmek, nem tudja tovább elfojtani a fájdalmat. Ökölrel kezdi el ütni az autó ajtaját, teljes erőből. Az ütések záporoznak, arcán csorognak a könnyek. Bennük van minden: a harag, a hazug levelek, a csalódottság, a rettegéssel és vérrel teli lövészárkok, az a rengeteg értelmetlen halál. A keze már vérzik, de nem hagyja abba. Felváltva, teljes erőből püföli a csotrogányt, mintha az tehetne mindenről.

Fájdalmat tompítja a düh, érzéstelenné teszi a gyász, képek a háborúból, halálsikolyok a háttérből. Ő csak üt, és üt, rendületlenül... a barátjáért is, aki elvesztette a feleségét és a fiait. A katonatársért is, akinek még a nevét sem tudta, mert darabokra tépte egy repeszgránát, és csak véres húscscafatok maradtak belőle.

Lassulnak az ütések, végre feltör az üvöltés. Az autó mellé rogyik a földre. A könnyek felszáradnak, bámul maga elé.

Feltápászkodik a földről, a szerszámos asztalhoz sántikál. Kihúzza a fiókot, benne a kedvenc itala. Sokat elfogyasztott már az utóbbi időben, mióta...

Felbontatlan, egész üveg, eredeti, a legerősebb ital, ami azonnal tompítani tudja a fájdalmat.

Vérző kezével felbontja, és alaposan belekortyol az italba. Régebben nem ivott, csak nagyon ritkán. Nem bírta az alkoholt, hamar kikészült tőle. De, amióta a kölyök...

Megint a szájához emeli, megint iszik, megint érzi a zsibbadást, megint végigfut a testén.

Végre! Változik a gondolatvilág: most minden elviselhetőbb.

Kezében a félig kiürült palackkal a csotrogányhoz vánszorog. Hat a pia, enyésznek a sérülések, a

sebek már nem égetnek annyira. Könnyebbnek, elviselhetőbbnek tűnik minden.

Még egy korty, és megint egy. Változnak a viharos érzelmek is: a haragot és a dühöt felváltja az önsajnálát. Szemeit újra könnyek lepik el.

Még egy korty, és kiürült az üveg. Megint változnak az indulatok.

A férfi a mennyezet felé néz:

– Ezt akarod?

Tétova mozdulatokkal benyúl az autóba, és lenyitja a kesztyűtartót. Kiveszi belőle a forgótáras pisztolyt, kibillenti a tárat.

Tele van. Megforgatja és visszacsapja. Ismét a földre ereszkedik, a pisztolyt a halántékához emeli, ujja a ravaszon.

Nem bírja tovább! De nem hagyhatja itt a feleségét árulók módjára. Hogyan élhetne tovább az aszszony? A háború elvette a fiát, a férj pedig eldobja a saját életét?

Nem! Bizonytalanul néz fel megint:

– Tényleg ezt akarod tőlem?

Meghozta a megmásíthatatlan döntést: magával kell vinnie őt is. Nehéz lesz a pillanat, de nem fog sokáig tartani. Csak két lövés kellene... és elég bátorság

A teraszon ekkor jelenik meg a felesége. Nem láthatja, mi történik a fészerben. Izgatottnak tűnik, és úgy is viselkedik. Kapkodva néz szét, de sehol nem látja a férjét, ezért hangosan elkiabálja magát:

– Gyere gyorsan! A fiunk végre felhívott! Ő van a vonalban!

A férfi döbbenet hallja, majd azonnal ocsúdni kezd. Felkel a földről. Bicegve, ingatagon siet a ház felé.

Felesége nem várja meg, igyekszik a telefonhoz, nehogy megszakadjon a hívás.

Férje utoléri a konyhában. A nő a telefont a kezében. A szülők együtt emelik füleikhez a kagylót:

– Jól vagyok, nincs túl sok időm! Ennek az egésznek vége, és én hazamegyek! Anya, apa... pár nap, és otthon leszek végre... Most mennem kell! Sziasztok!

– Vigyázz magadra!

A telefonhívás véget ért. Az asszony, csillogó szemekkel néz a férjére:

– Hála az égnek, nincs semmi baja! Hazajön! Hallod ezt? A fiunk hazajön!

Isteni gondviselés. Az asszony régen látszott ilyen boldognak. Az arca kisimult, fiatalabb lett.

Sehol egy ránc, sehol a fáradt tekintet. A szemei ragyognak, úgy tündökölnék, mint azon a napon, amikor feleségül vette a tóparton. Most is olyan káprázatos, különös fény veszi körül.

Lassan csuklik össze, és amint lerogyik a padlóra, már halott.

Nem valószínű, hogy hallhatta a pisztolylövést. Megállt az idő, mintha a jelenet soha nem érne véget.

– Múljon el ez a pár másodperc... én is menni szeretnék végre!

Fegyverbolt

A kisváros egyetlen fegyverboltja előtt megállt egy autó. Ketten szálltak ki belőle.

A bolt tulajdonosa egyből látta rajtuk, hogy nem környékbeliek. Átutazók, gondolta magában. Sokan fordulnak meg errefelé, a főútról letérve.

Ebben a félreeső kisvárosban van benzinkút, étterem és motel is. Gyakori jelenség, hogy valaki betér éjszakára aludni, reggel eszik valamit, megtanokol és továbbhajt.

Az átutazók közül az egyik a kocsinak támaszkodva rágyújtott egy cigire, a másik pedig egyenesen a fegyverbolt felé vette az irányt.

A tulaj örült ennek, hiszen nem volt mindennapos esemény a fegyvereladás. Általában csak azok vásároltak tőle, akik már leharcolták a régebbi puskáikat, vagy sarjuk lépett abba a korba, amikor az apja először viszi el vadászni.

Olyankor a fegyverbolt tulajdonosa kiselőadást

tartott a puskákról, és arról, hogy melyiket érdemes megvenni.

Értett a fegyverekhez. Háborús veterán volt, és titkon megvetette azokat, akik csak kedvtelésből ölték. Sznoboknak tartotta őket, de hát, valamiből élni kell.

Ha betévedtek ilyen vevők /a sznobok/, akkor is rezzenéstelen arccal tudta elmagyarázni, melyik puska, mire jó. Később az elégedett vásárlók széles vigyorral az arcukon mentek el a boltból.

Amikor nem jött senki a boltba, akkor a nap nagy részét azzal töltötte, hogy a kiakasztott puskákat, pisztolyokat tisztogatta.

Néha elmerült az emlékeiben is. Felidézte a harcokat, a társait, akik vele együtt túléltek, és azokat is, akik nem.

Vajon hányan tudják, mennyit ér egy élet, és mennyire nehéz azt kioltani fegyverrel, akár pusztá kézzel? A sznobok biztosan nem!

Az átutazó belépett a boltba, és egyből a tárgyra tért:

- Megbízható puskát akarok!
- Magának is szép napot! Mihez kellene?
- Semmi köze hozzá!

A fegyverboltos ekkor már tudta, hogy a fickóval valami nem stimmel.

– Hirtelenjében ezt tudom ajánlani. Ez is megteszi, ha vadászni szeretne. A többi ott fent, a polcon, engedélyhez kötött, ezért pár napba telik...

– Elég! Nincs annyi időm! Mutassa, azt... ott!

A fegyverboltos levetette a puskát a polcról, majd óvatosan rálépett a néma risztóra.

A vészjelzés pedig a helyi rendőrfőnökhöz futott be, akivel hétvégeként együtt jártak gyakorolni.

A környékbeli dombokhoz autóztak, és lövöldöztek, hogy formában legyenek. A lőszerket a boltos ajánlotta fel. Annak kellett kifizetnie, aki többször tévesztett célt.

A rendőrfőnök átkozott jó lövész, vagy piszok mázlija szokott lenni, mert mindig megnyerte a versenyt, és a fegyverboltos bukta a lőszer árát.

A boltos, miközben leemelte a puskát, kinézett az ablakon.

Két, nagyobb méretű autó, mögötte pár ember kísérte az abban szállított koporsókat.

– Meghalt valaki? – kérdezte az átutazó közönyösen, miközben az ablakhoz lépett.

A boltos nem értette, hogy lehet valaki ennyire

hülye? Mégis mit gondolt ez a húgyagyú, hogy lakodalmas menet?

Mit mondhatna egy ilyen bunkónak, aki még köszönni sem tud? Részletezze el neki, hogy egy házaspár a háborúban elvesztette az egyetlen fiukat. Hogy a férj hónapokig nem merte elmondani a feleségének a gyermekük halálát? Hogy az apa nem bírta tovább cérnával, és végzett az asszonnyal és önmagával is? És mindez csak később derült ki a postás búcsúleveléből, aki a történetek után felakasztotta magát.

A fegyverboltos elővette a fiókból a puskához való töltényeket. A mellette lévő polcon volt a pisztoly is, amit az ilyen félreérthető esetek tisztázására tartogatott.

Lassan rácsúsztatta kezét. Ezzel egyidejűleg közölni akarta a pontos árat is, de mire felnézett, már egy hangtompítós pisztoly csöve meredt az arcába.

Sejtette, hogy ezzel az emberrel nem stimmel valami. Jó volt a megérzése, jól tette, hogy előbb már megnyomta a néma riasztót, most pedig a pisztolyát akarta előkapni. De az utóbbi már nem tűnt olyan jó döntésnek, mert valóban nem stimmel valami ezzel az átutazóval. Abszolút nem állt szándékában kifizetni a fegyvert, sem a töltényeket.

Gondolkodás nélkül, üres tekintettel húzta meg a ravaszt.

Csattant a závár, a boltos pedig hanyatt vágódott a pult mögött, egy lyukkal a fejében.

Fura lehet egy gyilkos számára, hogy az elkövetett bűntényt nem találja eléggé mutatósnak?

– Többet kellene gyakorolnom! – állapította meg félhangosan – Nem pont a szeme közé lőttem. Kicsit olyan... mintha balra húzna a kezem.

Az átutazó /akiről most már nyilvánvalóvá vált, hogy nem csak nem stimmel nála valami, hanem komoly pszichiátriai problémái is vannak /, áthajolt a pulton. Mosolyogva nézte egy darabig az áldozatát, azután összeszedett még pár dolgot, és kilépett a boltból az utcára.

A gyászmenet távolodóban volt. Résztvevői még nem tudhatták, hogy hamarosan lesz még egy temetés. A fegyverboltosé, akinek nagyon jók voltak az emberekkel kapcsolatos megérzései, de ugyanakkor lassú a helyzetfelismerő képessége.

Az átutazók szétosztották egymás közt a fegyvereket, és elindultak az utca túloldalára. Miközben mentek át az úton, sietve betáraztak. Mire a bank bejáratához értek, minden puska meg volt töltve, és habozás nélkül rontottak be az ajtón. Nem sokkal

azután sikoltozás és lövések hallatszottak.

A rendőrfőnök már nem volt messze helyszíntől.

Egy eldugott kisvárosban általában nem történik semmi. Eseményszámba megy, ha valaki gyorsan hajt. Egy-két közlekedési kihágás, piros lámpa figyelmen kívül hagyása. Akkor a rendőrfőnök bekapcsolja a szirénát, azután lekapcsolja a renitens autót.

A lakosok közül sokan mondják rá, hogy lágy szíve van, de azt is, hogy néha egy igazi seggfej tud lenni.

A rendőrfőnök is szolgált a seregben. Mesterlövész volt. Sokszor csak várt a földbe ásva, hogy az ellenséges csapat felderítőit ártalmatlanná tehesse.

Két év. Ennyit raboltak el az életéből, hogy ő büntetlenül ölhessen. Két év... ennek a felét „odaát” töltötte. Két év alatt megtanulta: Ölj, vagy megölnek!

Hitt abban, amit akkor csinált, hitt a háborúban. De, hamar rájött, hogy az öldöklés egyhamar nem fog véget érni.

Elege lett az értelmetlen vérontásból, ki akart szállni. Ha ő nem, akkor más úgyis elvégzi helyette a piszkos munkát. Amikor megfenyegette a fel-

jebbvalóját, hogy egy óvatlan pillanatban golyót röpít a fejébe, vagy a sajátjába, rövid úton leszerelték. Nem azért, mert félték tőle, hanem azért, mert szimplán kiütköztek rajta az örület első jelei.

A hadsereg orvosa megállapította róla, hogy hamarosan be fog golyózni, és egy zakkant katona kezébe nem javallott fegyvert adni.

A rendőrfőnök a szemben lévő fegyverbolt tetején már összerakta a mesterlövész puskáját, és a célra tartott.

Erről nem tudtak az átutazó-bankrablók. Úgy gondolták, hogy a kisvárosi rendőrfőnökök mindig megvárják az erősítést, mert nem teszik kockára a békés, nyugdíjas éveiket. Amikor végleg visszavonulnak, a hátsó kertjükben grillezhetnek majd a családjukkal, vagy az unokákkal elmehetnek horgászni.

Az átutazók hittek a filmes klisékben. Rosszul tették.

A rendőrfőnöknek nem volt családja, mert egyszer csalódott a nőkben. Annak idején, amikor közel kétévi szolgálat után hazatért a frontról, a felesége már hét hónapos terhes volt.

Nem kellett hozzá vaslogika, hogy kiszámolja, nem az ő kölkével várandós az asszony.

Nem csinált belőle nagy ügyet. Összepakolt néhány személyes holmit és ruhaneműt egy táskába, azután kihajította az ajtó elé, a hűtlen feleséggel együtt.

Bántotta a nő türelmetlensége, de a legjobban az fájt neki, hogy élete társa nem bízott abban, hogy ő valaha is hazatér abból a tetves háborúból.

Miután olyan könnyedén lezárta a házasságát, már nem is alakított ki társas kapcsolatokat. Ha feltámadtak férfias ösztönei, akkor is inkább a helyi kuplerájt kereste fel, lehetőleg délután, hogy este már nyugodtan nézhesse a kedvenc sorozatait.

Nem hitt a nőkben és a civilizáció fejlődésében. Ugyanazt a fajta mesterlövészpuskát tartotta otthon, mint amelyet a seregben használt.

Most is ezt hozta magával, és a fegyverboltból még néhány, kisebb pisztolyt.

Az átutazók annyit tetvéskedtek odabent, mintha csak az odarendelt taxira várnának. Nem tűnt fel nekik, hogy időközben ő a helyszínre érkezett, és a fegyverbolton át, felment a tetőre.

A látvány, ami a boltban fogadta, felzaklatta, de nem érzett különösebb szánalmat. Amikor idefelé tartott, sejtette, hogy nagy a baj, mivel a riasztás folyamatosan szólt. Azt viszont nem gondolta volna, hogy a fegyverboltos fekszik a riasztó kapcsolóján, átlőtt szemgolyóval.

Felelőtlenség volt az átutazók részéről, hogy nem engedték le a rolókat. Mire ráeszméltek, hogy ennek a banknak a kirablásából nem fognak nagyot kaszálni, és tanácsos lenne elfüggönyözni, addigra az egyiküknek már lerobbant a feje.

– Rohadt állat! Megölted a társamat! Hol vagy, te szemét? – ordított ki a résnyire nyitott bankajtón át, az átutazók agytröszkje, és vaktában tüzelni kezdett a hang irányába.

– A köcsögöd volt? Ne haragudj! De most legalább kvittek vagyunk! – válaszolt a rendőrfőnök, amikor amaz végre abbahagyta a lövöldözést.

– Mi a faszról beszélsz? A kurva anyádat! Ezért ki foglak nyírni!

A beszélgetés olajozottan működött. A rabló kiüvöltözött a résnyire nyitott ajtón, a rendőrfőnök pedig a tetőről, egy kémény mögül. Az utca visszhangzott:

– A te anyád volt kurva! Szerintem drogozott is,

és te azért vagy ilyen gyengeelméjű. Az egyik alkalmi kapcsolatában fogantál. Az elkaparásodra szánt pénzen inkább belötte magát. Úgy volt vele, hátha feladod, és magadtól abortálsz. Múltak a hetek, hónapok, anyádnak eszébe sem jutottál, csak amikor vajúdni kezdett. Még akkor is bízott benne, hogy halva születesz meg. Piált, szívott, szúrta magába azt a sok-sok szart a terhessége alatt is. Mindent megtett, hogy neked véletlenül se kelljen a világra jönnöd, élve pedig pláne nem. Anyád nem tervezett, és nem is akart téged, ezért úgyis bánt veled. Rühellt minden percet, amit veled kellett eltöltenie. Sokkal inkább szerette a narkót, amit megkaphatott egy numeráért. Lehet, párszor láttad is gyermekkorodban a részeg, ápolatlan, hájas fickókat, amikor azok éppen megmázták anyukádat.

– Nem igaz! Nem vagyok gyengeelméjű!

– Azt mondd, nem vagy hülye? Akkor miért hitted, hogy milliók vannak egy ilyen kisvárosi bank széfjében? Gondolom, már rájöttél, hogy az a pénz, amit ott találtál, arra sem elég, hogy elmenjél egy jót kurvázni és lerészegedni. Ha egyáltalán szereted a puncit, és az anyád vagy az elbaszott gyerekkorod miatt nem lett belőled homokos.

Honnan a tudhatta a helyi rendőrfőnök, hogy az átutazó–bankrabló banda mozgatórugójának az anyja tényleg drogozott? Sehonnan! Csak tippelt, hogy időt nyerjen, és kellett valaki, akin levezethette a frusztráltságát.

– Senkit nem fogsz te kinyírni! Én váglak haza téged! Kiraboltad a fegyverboltot, és lelőtted a tulaját. Kivel fogok ezután lövészetet gyakorolni?

– Leszarom! Megölöm a túszt, amennyiben...

– Most meg egy rakás pénzt akarsz követelni, váltságdíj gyanánt, kis címletű, jelöletlen bankjegyekben? Mégis, ki a fasznak képzeled magad?

– Még nem mondtam végig! – jött a válasz ordítva.

A beszélgetés hanghordozása és kivitelezése nem éppen volt átlagosnak mondható, de a stílusa, az pedig egyáltalán nem. Elég furán hangzott egy csendes kisvárosban, ahol általában békesség és csend honolt. A rendőrfőnök pedig folytatta:

– Egyedül maradtál! Hogyan tovább?

Az átutazóknak valóban nem volt menekülési terve. Minek kellett volna, egy kisvárosban?

Pedig a cellatárs milyen egyszerűen vázolta a cselekménysorozatot, melyek alapjaiban rengethették meg a bankrablás megszokott formuláit.

„Tökéletes terv, kevés rizikó, nagy kasza! Egykét túszt azért mindig érdemes megtartani, ha a dolgok mégis rossz irányt vennének!” /Ahogy azt mondani szokták szakmai berkekben: ha beütne a szar!/
/

Hát most nagyon úgy nézett ki, hogy a dolgok kezdenek elszabadulni.

– Gondolom, egy autót is szeretnél, és szabad elvonulást a határig, hogy elhúzhasd innen a beleidet. Ugyan, fiam, nem mész te sehová! Garantálom neked, hogy ezt a várost hullzásákban fogod elhagyni.

Az átutazó ezen nagyon kiakadt, és ordenáré módon kezdte el szidni a rendőrfőnököt, akinek közben megszólalt a rádiója:

– Főnök! Visszanéztük a fegyverbolt kamera felvételeit. Ugyanazok az elkövetők vették be a bank épületét is.

– Erre magamtól is rájöttem!

– Ő az? – kérdezte a hang a rádióban, a háttérben üvöltöző után érdeklődve – Hívjunk erősítést?

– Várjunk még egy kicsit. Hátha sikerül ezt egyedül elrendeznem.

A rendőrfőnök nem bízott a nagyvárosi, agyonképzett kommandósokban, akik imádnak ajtókat

berobbantgatni, füstgránátot hajigálni, bukfencezve lövöldözni, és a lerohant épületben tartózkodók fejét a padlóba nyomkodni.

Nem! Itt nem lesz kivonulás, kordonozás! Itt nem lesz média! Nem lesznek helikopterek! Ide nem jönnek nagyokosok öltönyben, napszemüvegben, akik lenézik a helyi szerveket, és köszönés után közlik: „Innen átvesszük!”

A rendőrfőnök nem volt buzgómócsing, nem akarta learatni a babérokat. Nem azért döntött úgy, hogy kézbe veszi az ügyet, hogy nemzeti hőst kreálhassanak belőle, és nem is egy darab plecsniért.

Amíg rádión folytak az egyeztetések, addig az átutazó bankrabló kivonszolta a bejárathoz a bank egyetlen alkalmazottját: egy középkorú nőt, aki látszólag tűrte a szokatlan szituációt, pedig már akkor összeomlott, amikor tudára jutott, hogy a második férjét meggyilkolták.

Tetézte az is, hogy az özvegyi státuszáról az első férjétől kellett hallania először egy hangos és nem éppen választékos szóváltás keretében.

A segítséget a volt férjétől várhatja, aki elég sietve és közönyösen lépett ki a frigyükből annak idején, meg sem várva a magyarázatot! Ugyanúgy

csukta be utána a bejárati ajtót, mintha csak a boltba ment volna el. Pedig ő nem akart a fegyverboltos felesége lenni! A második házassága sem sikerült túl jól. Gyermeük nevelhetetlen vált, telve bűnözői hajlamokkal. Most is börtönben van, visszaesőként, sorozatos rablás miatt, de az apja nem foglalkozott vele, állandóan azokat a hülye puskáit tisztogatta! A volt férjének féltékenynek kellett volna lennie a fegyverboltosra, ehelyett évekig együtt jártak lövöldözni!

A nő transzban volt. Úgy állt ott, szorosan mögötte a túszejtővel, mintha egy nevezetességet bámulna meg. Az özvegy nő részéről minden egyben volt ahhoz, amikor ideje kijelenteni, hogy a világ, jelenleg egy nagyon szar hely!

Ezt követően megingott az egyensúlya, és összecsuklott. Az ájult nő megszűnt fedezék lenni a túszejtő számára. A rendőrfőnök pedig nem habozott. Élt az előnyére vált helyzet lehetőségével, és eldörműlt egy lövés.

A serif megdöbbenve engedte le a puskát, de azonnal le is bukott a fedezéket nyújtó párkányzat mögé.

Valaki megelőzte. Mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt, a túszejtő már nem élt...

Hamis próféta

– Ellenszer a betegségre? Mindenkinek meg kell találnia a gyógymódot. Mindenhol van egy kapcsoló, ami működtet valamit. A sötétben bolyongani senki nem szeret, inkább ott tartózkodik, ahol pisálkol egy kis fény, és vannak már páran, akik szintén nem mernek keresgélni. Dogmák, közhelyek... paranoia és az önsajnálát táplálja a féltékenységet. Ha mindezt megfordítod, akkor is ugyanazt kapod. Amikor két ember csak azért él együtt, hogy a status quo-t fent tudják tartani, akkor az egésznek nincs értelme. Elfedik a saját ösztöneiket, arra hivatkozva, hogy ők párkapcsolatban élnek. Szabadság? Adhat szabadságot a tíz, húsz, de még a negyven méteres lánc is. A nézőpont a nem mindegy: „a párom így, a párom úgy...” Miért kötelező egy háztartásban ugyanazt szeretni, ugyanazt csinálni, ugyanoda menni, és mindezt együtt, megfelelve az elvárásoknak, hogy ne érje szó a ház elejét. Bárki,

aki venné a bátorságot és magába nézne, észrevenné a szabadság iránti vágyat. Csak nem tudja, hogy mi az, és hogyan kell megélni, mert fél a visszhangtól, esetleg a megtorlástól.

– Másképpen fogalmaznám meg, de körülbelül ezt gondolom én is. Egy szimpla háziasszonnyal nem feltétlen kell úgy beszélni, mint egy megrögzött drogossal.

A beszélgetés kulcsa mindig, minden esetben az, hogy ne csak a magamét fűjjam, mint a trombitás, hanem halljam, mit mond a másik. Ha én csak szerepelek közben, akkor az hatásvadászat az őszinteség zászlaja alatt. Durván szól, de nem segít vele. Rizsázik egy csomó szarságról, képes hosszú időn át prédikálni a semmiről, és még csúnya szavakat is használt közben.

– A hamis prófétának a női-lelki bajok lett a veszőparipája, mert az könnyen eladható. Csak azzal nincs tisztában, hogy a nőknek nem ez kell! Ez csak átmeneti megoldás, akik rosszabb esetben félreértelmezhetik a szónoklatokat, és ágyrajárókká válnak. Mindenkit meg lehet érinteni, még azt is, aki fennhangon ágál, hogy nála /náluk/, minden rendben van, pedig a szakavatott szem azonban azonnal észreveszi, ha baj van.

– Én nem utálok a hamis prófétát, nincsen lesújtó véleményem róla, viszont nem is favorizálok túlzottan. Amikor berobbant a köztudatba nekem bejött, amit csinált, de mára már soknak érzem, és azt gondolom, ismétli önmagát. Nekem régen tetszett, hogy megmondja a frankót, de sokszor már azt érzem, hogy az egész nem a páciensről szól, hanem róla: „aki megmondja”. Nem kell mindig keménykedni! Nem mindig van arra szükség, hogy földbe döngöljön valakit, nem feltétlen hatásos a sokkterápia. A másik nincs mindig készen erre.

– Hogyan bánjunk az emberekkel? Nem lehet iskolában tanulni, és szerintem az arról kapott papírt, egy adott helyen jobban érdemes hasznosítani. Létezik egy bizonyos érzékszerv, ami elengedhetetlen ahhoz, hogy bárkivel meg tudjuk találni a hangot, ami egyre nehezebb. Mindenki bezárkózott a maga kis virtuális világába, és már be is zárult a kör. A nőknek nem az kell, hogy a gondoskodás jegyében dugják meg őket, többször ismételve, hogy „mennyire szeretlek”! Nem igaz! A problémák megértése, meghallgatása... és az nem feltétlenül jelenti azt, hogy muszáj kimondani, amit a másik hallani szeretne.

– Sokan összetévesztik az őszinteség fogalmát azzal, hogy bizalmaskodnak, tolakodnak, durváskodnak valakivel. Az, hogy valakinek én jó bunkón odamondom a véleményem sokszor kéretlenül, még nem arról szól, hogy én milyen őszinte vagyok. És lám, a másik fél egy fafej, mert besértődött az igazságon, és szerinte, én közönséges vagyok. Az őszinte beszélgetést meg lehet különböztetni az észosztástól. Lehetek úgy is őszinte, hogy közben nem nyomom le a másikat. És persze az sem biztos, hogy épp igazam van. Lehet, hogy őszinte vagyok, csak közben lila gőzöm sincs a helyzetről, és baromságokat beszélek. Akár még nő lételemre is...

– Hatásvadászat. Nem az kell! Sokan élnek vissza vele. Minden emberben ott van a beszédképnyer, de inkább hallgat, mert azt hiszi, hogy ami nem látszik, nem vesz róla tudomást, akkor az, nem is létezik. Ezek a szörnyű démonok képesek lesznek tudat alatt átvenni az irányítást, és megindul a lava. Nem feltétlenül kell, hogy mindent taroljon, ami az útjába kerül, de elég lehet ahhoz, hogy az emberi önérzetet jó időre elfedje. És azt, onnan kiásni... az a kihívás, az már maga a művészet. Mindenkit összeköt egy különleges drót, de nagyon

kevesen veszik észre. Akkor tudatosul, amikor hasra esnek benne, beletekerednek, netán fojtogatni kezdi, vagy már elpattant. Kutasd fel azt a kurva madzagot, és szedd fel, ami a kezvedbe akadt! Nézd meg, mi vár a végén! Ha már elmertél indulni, nem vagy messze a szabadságtól! Olyan helyre érkezhetsz, olyan csodák várnak, amiről azt sem tudtad, hogy létezik. Amikor birtokba veszed, már elsőre sem lesz idegen az érzés, hogy végre meghallják a hangodat. Azt a legbelsőt, amit annyira titkolsz mások előtt. És, tudod, ha nekem ugyanezt, egy ilyen önelégült pöcs próbálná bemagyarázni, valószínűleg a szájába taposnék.

– Várj egy picit! Az úr mondani szeretne valamit.

A nő a fickóhoz lép, akinek a kezei hátra vannak kötve, szája pedig alaposan beragasztva. Letépi a széles ragasztószalagot, és kiveszi a beletömött rongydarabot is.

Azok ketten úgy beszélgettek, mintha ő nem is lenne jelen. Most, hogy végre szóhoz jutott, úgy vélte, ez a legmegfelelőbb alkalom közölni a véleményét, amit eddig muszáj volt magában tartania:

– Maguknak... teljesen elment az eszük! Nem én

tehetek róla, hogy szárnyra kapott a hírnév! Erre volt szükség! Azt akarták látni az emberek, amit- és ahogyan mondtam! Örültek, hogy nem ők ülnek abban a székben! Tetszett nekik, amikor megaláztam a pácienseimet! És, tudják mit? Előre megrendezett volt az egész! Mindenki pénzt kapott érte! Az alkoholista zenész, a kiöregedett, drogfüggő pornós, az illegális műtétek miatt megbukott orvos... mind-mind... pénzért vállalták el a színjátékot!

Árnyék az ajtónak támaszkodik, cigarettát vesz elő. Fejével int.

Társa a nő érti, mire gondol. Újra beragasztja a széken billegő, méltatlankodó áldozat száját.

– Bolond lukból... – szólal meg az Árnyék, és tovább forgatja kezében a cigis dobozt.

– Mire célzol?

– A bohócra, a hátad mögött. És erre... a bagó ellen-agitációs propagandára.

– Úgy csinálsz, mintha először látnál olyat.

– Csak ez a rohadt csomagolás, ezen a cigarettán! Felfordul tőle a gyomrom. Gusztustalan és perverz fotók: vért felköhögő nő, a becsövezett haldokló, az ánuszra emlékeztető nem tudom mi, vagy éppen-séggel a cumin keresztül cigiző, síró csecsemő.

– Nem tudlak követni. Ha ennyire zavar, hogy mi van azon az istenverte papírdobozon, akkor ne nézd! Vagy, tudod, mit? Ne is vegyél egyáltalán. És akkor nem kell háborognod a látvány miatt!

– Félreértettél. Itt az elvekről van szó! Mindenknek van határa! Nem értek velük egyet!

– Milyen elvei lehetnek egy dohányosnak? Tényleg nem értem, min vagy így kiakadva! És, mások is, olyanok, akik naponta veszik azt a szart.

– Te is kezdted ezt a baromságot? Te is kirekesztő vagy a bagósokkal szemben: „Dohányzol? Nem vagy teljes jogú állampolgár!”

– Nem ezt akartam mondani. Van választásod. Nem muszáj szívnod azt a vackot... ehhez, milyen elvek kellene? Megveszed vagy sem! Ennyire egyszerű.

– Lófaszt! Nem erről beszélek. Miért a cigaretta lett a legnagyobb közellenség? Miért a dohányosokat szívatják? Mi ennek az oka? Sokkal többről van itt szó! Mindent címkézzenek fel, mindent szarságot, amit kapni lehet. Tudják csak meg az emberek, milyen hátrányai vannak, ha vesznek és használnak valamit. Ijesztgessék őket is!

– Mire gondolsz pontosan? – és a nő a falnak támaszkodik a férfi mellett.

– Kezdjük mindjárt a gumióvszerrel. Elképzelek rá egy vaginát, abortálás közben, vagy egy szifilisben haldokló homokos zenészt. Esetleg egy csecsemőt az árvaház lépcsőjén, vagy névtelenül egy kórházi inkubátorban. A sörös dobozokon, borosüvegeken lehetnének belső szervek: összement vese, feszülő húgyhólyag, gigantikusra nőtt máj, esetleg az olcsó és még pocsekább boroktól perforált gyomor, felpuffedt hajléktalanarc. Benzinkutakra óriás transzparenszeket: tengeren úszó olajfoltokkal, és az abban fuldokló fóka bébikkel, pingvinekkel. A gyengébb idegzetűek kedvéért, akár még Koala macikat is! Sportboltok bejárata fölé, futószalag mellett álló, éhezéstől összeaszott gyerekeket, felnőtteket, amint a mások által márkásnak vélt holmikat varrják, ragasztják. Húsboltok ajtajára a vágóhídon sorakozó malacokat, tehenekeket, és az azt követő vérengzés legdurvább pillanatait felelevenítő képsorozatot. De ez még nem minden! A fiatal, pénzéhes csajok bankjegyeire, visszaszítító, öreg, ámde kőgazdag faszik képét nyomnám elrettentésül!

A férfi meggyújtja a cigarettát:

– Engem nem nyomnak le!

Az elég kényelmetlen testtartásban, a széken ácsorgó delikvens, eddig is elképedve hallgatta a beszélgetést, de csak most lepődött meg igazán. Lábujjhegyen egyensúlyozva hallgatta diskurzust, miközben döbbenet kapkodta tekintetét ide-oda, felváltva a két beszélgető félre. A kommunikációban korlátozta a ragasztószalag, a szabad mozgásában pedig egy kötél, aminek az egyik vége a menyegyzeti gerendához volt rögzítve, a másik pedig egy hurokban végződött, szorosán illesztve a nyaka köré. Ő maga nem dohányzott, eltekintve attól a néhány füves cigitől, amit egyetemista korában pipantott el a szobatársai hosszas unszolására.

Ebben a percben, ha nem lenne blokkolva a bagólesője, valószínűleg tátva maradna. Jobb híján, kikerekedett szemekkel veszi tudomásul, hogy a fogvatartói, milyen semmiségeken képesek moralizálni. Ki nem szarja le, hogy mi van azon a francos dobozon? Hát nem kurvára mindegy? Ő vele, mi lesz? Cigarettaíz nézik végig, ahogyan megfulad?

Árnyék udvarias, mindamellet, hogy képzett és hidegvérű gyilkos is. Ha a feladat elvégzéséről van szó, brutális fenevaddá tud válni pillanatok alatt. Társa a nő, akivel egy ideje együtt dolgozik, képes

volt vele elfeledtetni, milyen magányos munka, amikor embereket kell likvidálnia, mások óhaja szerint.

Úriemberhez méltóan még a cigarettát is kivette a szájából, alázattal meghajolt, és a széken egyensúlyozó, általuk elrabolt, és a hamis prófétának átkelesztelt férfi felé mutatott kecsesen:

– Hölgyem! Öné az elsőbbség! Igazán megtisztelne, ha ezt a hazug és aljas vérszopót a pokolra küldené! Ó, kérem, bocsássa meg faragatlan és nyers megfogalmazásomat! Ha lenne oly kedves, és kivonná...

A nő ismét a székhez lép, felnyúl, megint lefejt a szalagot.

– Nézze... nem mi döntöttünk a sorsa felől. Ahogyan azt az imént hallottak alapján megtudhatta: a magunk módján rühelljük magát, mélyen megvetjük a képmutató színjátékait. De... valakinek sikerült rendesen az önérzetébe gázolnia. Mit tehetnénk?

– Kíméletlen, szarházi bérgyilkosok!

Mintha csak feltörne a nőből a háziasszony, egy hajszálat vesz le a hamis próféta gallérrjáról, szeméibe néz, és egy lágy, alig láthatóan gúnyos mosoly kíséretében kirúgja a széket a lábai alól.

A hamis próféta ismét megdöbben, de most utoljára:

– A kurv...

A szitkot nem tudja befejezni, mert az hirtelenjében átalakul fuldokló halálhörgéssé.

Árnyék viszont befejezi a sajátját:

– ...a forgalomból.

A felakasztott áldozat lábai rángatóznak még egy rövid ideig, majd a nyakánál fogva, lassan forogni kezd a tengelye körül.

– Le kéne szoknom a cigiről? Ideje lenne áttérnem az egészséges életmódra, vagy csak ne nézzem a csomagolást? – kérdezi, és szélesre tárja a teraszra nyíló ajtót, majd a nőt előre engedi.

A válasz elsőre nem úgy tűnik, mint egy megszívlelendő jó tanács.

– Ha más nem is, majd egy golyó biztosan segíteni fog.

Plasztikcica

Összeesküvés-elméletekről lehet hallani mindenféle a világban, hogy a kormányoknak szupertitkosan képzett bérgyilkosaik lennének, akiket még titkosabb helyeken képeznek ki...

„Alvó ügynökök”. Ilyen-olyan orvosi módszerekkel átmosás az agyukat, gyilkoló gépeket fabrikálnak belőlük.

És azok, hálából sosem kérdeznek, csak végzik a dolgukat. Pusztakézzel, némán ölnek, gitártokba csomagolt, darabokra szedhető távcsöves puska, önmegsemmisítő üzenet- és adathordozók, megannyi hiper-szuper kütyü segíti őket.

A fizetségüket bankszámlákra utalják, amit nem tudnak elkölteni, mert nem szokták megélni a nyugdíjas kort. Ha már túl sokat tudnak, akkor egyszerűen csak rájuk küldik az újoncokat, hogy azok vonják ki őket a forgalomból.

„Menyét, Párduc, Vidra, 007 –es”.Nincsen igazi nevük, személyiségük. Ők csak szellemek. Széfekben őrzött, kamu nevekre kiállított útlevelek, kötegekben áll a többféle lóvé, ha gyorsan fel kéne szívdni.

Van egy kapcsolattartó-tanácsadójuk is, aki valaha biztosan ugyanazt csinálta. Lehet, hogy „tűzközeli” a személy, de őneki még nagyobb titokban kell settenkednie, osztani az észet. Az ő dolga megakadályozni, annak a bizonyos éjjeliedénynek a kiborulását.

Neve neki sincs. Titkos jelekkel továbbított, kódolt üzenetek hatására jelenik meg a semmiből.

Akkor tűnik fel, ha valami nem jól sül el. Olyankor csak fél mondatokkal, ködösen utalgat arra, amit jobb, ha nem firtat senki: ha kiborulna a bili, akkor játszana be a dominó-elv, és közismert fejek hullanának a porba.

És véletlenül sem azoké, akik a háttérben keverik a szart...

Valóban léteznének ilyen bérgyilkosok? Ha igen, hogyan képzik ki őket? Hol akadnak rájuk, tehetőségkutató versenyeken?

– Kisfiam, jól bánsz a késsel! Mondd csak, szeretnél titkos bérgyilkos lenni?

Erre a kölyök azt feleli:

– Naná! Bárkit kinyírok, ha jól megfizetik!

Az öltönyös alak örömmel nyugtázza az új tehetség felbukkanását:

– Gratulálok, fiam! Ösztöndíjat nyertél Állam bácsi egyik legmagasabban kvalifikált, de annál titkosabb bérgyilkos iskolájába! Ha sikeresen vizsgázol, kapsz tőlünk melót, utazgathatsz a világban. Néha felhívunk, elmondjuk, kit és hol kell a másvilágra küldened, a többi dologban szabad kezet kapsz. Na, érdekel? Rendes kölyök vagy! Látod azt a sötét autót? Csüccsenj be hátra!

A srácot összeömlesztik az alagsorban a többivel, és megkezdődik a kiképzésük.

Nem biztos, hogy minden bérgyilkos iskola egyforma oktatási tananyaggal rendelkezik, de a vége ugyanaz: maszkkal a fejükön ugrabugrálnak tetőről-tetőre, kémények árnyékaiban pakolják össze a távcsövest, és rohadt nagy távolságokból küldenek golyót a célpontok agyába.

És hiába, hogy nincs mobiltelefonja, mégis mindig, mindenhol utoléri, ha megbízatása adódik.

Hogyan működik ez? Azt mondja az egyik öltönyös köcsög a másiknak: Te, csörögj már rá az X-Y lövészre! Legyen olyan kedves, és nyírja már ki azt a lelkiismeretes, bennfentes csávót, aki nem hagyta magát korrumpálni. Természetesen, ha az ügynökünk lebukna, ő viszi el a balhét. Mi nem is ismerjük!

/Így már érthető, amikor a kormány a saját embereit is képes csőbe húzni./

Odaküldenek valakit az „X” zónába, hogy iktassa ki ezt- és ezt a célszemélyt.

A „Szellem” megérkezik, tervez, felkészül.

Igen ám, de közben már ugyanaz az öltönyös köcsög felhívta az ottani öltönyös köcsögöket, és sunyi módon tájékoztatást adott a Szellem jelenlétéről, és annak csúnya szándékairól.

Kész a kelepce, a gyanútlan bérgyilkos meg bele-sétál.

A két ország között marha nagy lesz a diplomáciai barátság, köszönhetően az öltönyös összeesküvőknek. Ő meg ott rohad meg valamelyik kis ország börtönében. Ha beszél, kinyírják.

De, ezeknek a „szellemeknek” mindig van egy megbízható barátjuk. Egy lecsúszott alkoholista orvos, aki összeférceli őket, ha megsebesülnének.

Ezek a segítők általában csak a legalapvetőbb felszereléssel rendelkeznek, fájdalomcsillapító nélkül szedik ki a golyókat, mindig van valami erősebb italuk, amit a sebre locsolhatnak. Soha nem kérdeznek, csak rosszállóan csóválják a fejüket, és mindig van egy fölösleges autójuk is, amit odaadhatnak a Szellem további meneküléséhez...

Egy alak fekszik a fűben, hason fekvé. Két könyökén támaszkodik, az állványra szerelt fegyver távcsövén át kémleli a terepet. Állít az irányzékon, a puska jobb oldali lába alá helyezett fotóra pillant:

– Milyen egyformák ezek a köcsögök! – azután újra a távcsőbe néz, és a puskán fordít még egy kicsit.

A fűben hasaló, maszkos alak a hátára fordul, a karórájára pillant. Cigaretára gyújt, nézi az eget.

Ha ebben az idilli képben, a díszletek közt nem szerepelne távcsöves puska és símaszk, akár még egy természetbarát ember látványát is nyújthatná. Egy átlagos állampolgárét, amint az egész heti kemény gürcölés után piknikezik a természet lágy ölén.

Aki úgy dönt, hogy ilyen formában tölti el a pihenőnapját, az általában visz magával valami harapnivalót, békésen üldögél a fűre terített pokrócon, teázik, majszolgatja az otthon elkészített szendvicseket.

A fűben hanyatt fekvő alakról ugyanez nem mondható el. Neki távcsöves puskája van, és valószínűleg rossz szándéka is. Piknikező emberek nem nézegetik az órájukat, és nem pöckölik el a csikket. A maszkos figura igen.

Különös grimasszal néz a távcsőbe:

– Megvagy végre, te szarházi! – és a degradáló megszólítás utáni pillanatban azonnal meg is húzza a ravaszt.

Úszómedence, kékes színű víztükörrel. Napernyők alatt asztalok, italok. Közelebbi, a székben ülő fiatalabb férfi kéjelegve hunyorog az ég felé.

Előtte egy csaj guggol, akinek úgy jár a feje le- és fel, ahogyan a bólogatós kutyáknak szokott a kocsi hátsó ülése mögötti kalaptartóján.

Sajnos az ilyen típusú lányok vannak általában a rossz helyen, rossz időben. Foglalkozási ártalom. De, aki nem hajlandó kétkezi, tisztességes munká-

val keresni a kenyerét... Bár a kétkezi munka, nagyjából igaz.

Plasztikcica először nem is vett észre semmit. Nem volt fogalma róla, mi fán terem a mesterlövész puska hangtompítóval felszerelve. A lövedék csak repült némán és kegyetlenül, milliméter pontossággal oda, ahová szánták. Groteszk látvány volt, ahogyan a pasas előrebukott a székből, letolt gatyában.

Plasztikcicának megrémült arccal kellett tudomásul vennie, hogy kuncsaftja és öközte, több helyről származó DNS-ei is gazdát cseréltek az utóbbi pillanatokban: agyvelő darabok keveredtek jelentősebb mennyiségű vérrel, ami beterítette az arcát és a nagyméretűre felfújta melleit is.

A pillanatnyi sokk elmúlt, és azonnal ki is tört belőle a pánik. Az ijedt nők egyezményes jelzésével, csak éppen más frekvencián kezdett el sivalkodni.

– Kussolj már! Ne visíts, ribanc! – lépett mellé egy nő, ugyancsak hangtompító pisztollyal a kezében.

A fegyver markolata gyorsan és utasította rendre, és csitította el plasztikcicát, elvéve kedvét a további, fülsértő hisztériázástól.

Plasztikcica pedig – aki nem számolt a hivatásának árnyoldalaival –, ájultan a medencébe fordult. Hátán fekvé lebegett, és a törött orrából szétáradó vér, foltokban pirosra festette a víz felszínét. Talán a szilikon implantátumok, de az is lehet, hogy az üres feje miatt nem merült el.

A nő, aki átmenetileg kivonta a forgalomból a plasztikcicát, gúnyos mosollyal nézte, ahogyan a műcsöcsök ágaskodtak ki vízből:

– Mit ér a szépség, ha nem tart örökké? Nem kellett a rendes meló? Ez most nem történt volna meg, te hülye picása!

A medence túloldaláról egy férfi ront ki a félig nyitott teraszajtón át. Kezében fegyver, és a nőt veszi célba, aki úszni küldte a plasztikcicát.

A nő azonnal befordul egy oszlop mögé, és vizszozza a lövéseket, röviddel azután kipillant a fedezékéből.

A testes fickó az olcsó öltönyében már elterült a földön, feje maradványaiból ömlik a vér.

Nem a nő találta el. A hangtompító pisztolya nem okozna ekkora krátert egy emberi koponyában. Ilyet csak egy nagyobb kaliberű puska okoz, megbízható kezekben.

Ezek a megbízható kezek nincsenek is olyan messze tőle. Felemeli mutató ujját, jelezvén, hogy minden a terv szerint ment, nagyjából...

A fickó a távcsöves puska végénél elmosolyodik:

– Igazán nincs mit, kislány! Ez csak természetes.

Hozzákezd a fegyver szétszereléséhez. Ismét a ház udvarára tekint. Éppen jókor.

A nő az oldalát fogja, ujjai közt folyik a vér. Eszméletét veszti, ájultan esik össze.

Árnyék

– Figyelj! Mondjak valami vicceset? Emlékszel még a kutyánkra?

– Ez most... költői kérdés volt?

– Oké! Csak hallgasd meg! Jó a sztori: mellkasig kigombolt fehér ingben vagyok, és olyan buzis, vékony talpú vászoncipőben. Bokáimat verik a hullámok... te és én, kéz a kézben sétálunk a parton... a lemenő nap fényénél. Tudod, amikor tükröződik a hullámzó víz tetején, olyan fullosan-narancsos színe van, és pontosan ez az a pillanat, ami mások számára rohadtul romantikus tud lenni? Van velünk kölyökkutya is, akinek eldobok egy kisebb méretű labdát...

– Jézusom... Ugye nem valami idétlen fogkrém reklámban láttad? Várj, nem is... Idős emberek caplatnak így, az arcukon széles mosollyal, mert a felnőtt nadrágpelenka megoldotta a vizelettartási

problémáikat. Tudod... csurr-csurr, de legalább a műfogsorrögzítő bevált...

– Nézd... próbállak elszórakoztatni. Lehet, hogy nem a megfelelőbb alkalom, de szeretnék jó kedvre deríteni.

– Borúsnak tűnik a hangulatom?

– Nem. Egyáltalán nem. Értékelném, ha nem szólnál közbe. Íme: andalgunk a tengerparti homokban. Működik köztünk a drót, stimmel a hullámhossz. Minden rendben van, egyet kivéve: a bolhás dög nem hozza vissza azt a rohadt teniszlabdát!

– Honnan lenne teniszlabdánk?

– Nem tökmindegy? Teniszeztünk, nálam maradt.

– És nem érezted, hogy a zsebedben van?

– Nem! Mert totál be vagyok állva a szerelmünktől, meg attól a feromon felhőtől, amit kibocsátasz magadból. Rózsaszín ködben kergetem a lepkéket, mert annyira boldog vagyok! Kit érdekel, hogy mi van a kurva zsebeimben? Adva van egy nyálas történet egy idétlen házörzővel, aki miatt állandóan le kell hajolnom a labdáért. Te is szívatni akarsz?

– Ne haragudj... folytatd, légy szíves. Kíváncsi vagyok, mi sül ki belőle.

– Szóval... ott vagyunk a tengerparton, dühöng a szerelmünk... Hol tartottam?

– Narancsos nap, és a romantika... rohadt romantika, meg az idióta korcs.

– Köszönöm! Tehát: a válladra terítetted a pulóvered. Lassított felvételen vágtaázik el mellettünk egy fehér paripa, lobogó sörénnyel.

– Ló?

– Szállj le rólam! Mit kritizálsz folyton? Igen! Egy ló, egy paci! Minden kretén sorozatban van egy átkozott gebe: fekete vagy fehér. A jelenetben lehetne vaddisznó is, de az a tökéig saras, és nem annyira mutató, mint egy szelíd ló, azokkal a nedvesen barátságos szemekkel. Érted már? Idomítatlan, rőfögő vadkanokon senki nem lovagol el a naplementében. Képileg is elég szokatlan lenne a látvány.

– Aha... értem. Legalább is... azt hiszem.

– Szüleid lóvadások, befolyásosak... nem szimpatizálnak velem, mert nincs semmim a pucér seggem kívül. A köztünk tomboló szerelemnek mégsem tudnak gátat emelni. Nekem el kell mennem egy időre, te pedig magadra maradsz a közös kutyánkkal. Sok idő telik el... úgy hiszed, végleg kiléptem az életedből, és erről, téged elfelejtettek

tájékoztatni. Nem tudod a tényt feldolgozni, ezért külföldre utazol, hogy rendbe szedd az életed, a gondolataidat is. A közös emlékeinken kívül, a kutyát is viszed magaddal. Szépen megnőtt, de még akkor sem hoz vissza semmit, hiába hajigálsz el neki akármit. Rövidesen sikerül engem elfelejtened. Ezt persze csak bebeszélted magadnak. Akárhányszor arra a korcsra nézel, eszedbe jut a tengerpart, ahol annyit sétáltunk, és mosolyogva vettük tudomásul, hogy az kutyulink egy kicsit sem érdeklődik a levegőben repkedő tárgyak iránt...

– Ez eddig... annyira romantikus.

– Megpattanok, és a keresésemre indulok, de mindenhol falakba ütközöm. Sikerül elvarnom a szálakat. Szüleid megbékélnek velem, mert mégsem vagyok fattyú, és már nem vagyok csóró. Persze továbbra is tiltakoznak a szerelmünk ellen: eszük ágában sincs elárulni, hogy hol vagy. Amúgy meg: éppen kertészt keresnek. Kint van a hirdetés a kerítésen. Szólok egy barátomnak, akit fel is vesznek. Ő lesz a mindenés a ház körül, és közben beépül, figyel, adatokat gyűjt. Kihallgat egy beszélgetést, amiből megtudja, mikor térsz haza, melyik repülővel. Megyek eléd egy csokor virággal. Téged már a gépen elfog valami fura érzés. Nem is sejtjed, hogy

hamarosan, mi vár rád. Állok a reptéren, szakad az eső (esernyő nincs nálam, mert úgy romantikusabb), és várlak. Nálad van, de a közös kutyánkat tartod a karodban, mert már nagyon öreg. Amikor meglátsz, felismersz. Az eb is boldog, bár ezek ellenére sem lehetne rávenni, hogy a labda után szaladjon. Állunk egymással szemben. A kabátomat rád terítem, mert a tiédbe bele van bugyolálva a kutya. Hajad csurom víz, az enyém is. Az eső csorog az arcunkon az örömkönnyeinkkel együtt. Mindketten nézzük a korcsot a karodban, ami tulajdonképpen a szerelmünk záloga ebben a történetben, függetlenül attól, hogy mennyire lusta volt. Halkan megszólalsz: Drága jó kutyuskánk. Még csak el sem neveztük...

– Ez jó kis sztori... de nem merek nevetni, nehogy vért köhögjek. Gondolom, tisztában vagy vele, hogy ezt te sem úszod meg?

– „Úszod”? A buzis vászoncipőre gondolsz? Meglőtték, nem tesz jót neked, ha sokat mozogsz, vagy beszélsz...

– Úgy látod, mintha jógázáshoz készülődnék? Különben is, mit számít pár perc ide-oda? Rendesen kilukasztottak... Szerinted... átment rajtam az a rohadt golyó?

„Árnyék” térdel a földön, a nő előtte fekszik, kezével a hasát fogja, a vérző sebét. Másik kezével a kedvenc pisztolyát szorítja, közben úgy néz a férfira, mintha tudná, nem láthatja többé.

Mosolygó tekintetében bekúszik a fájdalom. Öszszerándul, kiesik kezéből a fegyver.

Nyílik a raktár. Határozottan, mégsem úgy, mint az akció filmekben szokott. Árnyék felkapja földről a pisztolyt, és célba veszi az ajtót.

Meg sem nézte, van-e golyó a tárban. Már úgyis mindegy. Ha akad még néhány, akkor pár rohadékot magával visz. Ha nincs, úgy is jó. Az első, aki belép azon a kurva ajtón, legalább összeszarja magát. Tuti, hogy lepereg neki az élete filmje.

Rúgott már be pár ajtót ő is, és nem számított rá, hogy odabent csőre töltött fegyverekkel várták.

Az tekerese, ami róla szólt, valószínűleg nem volt befűzve a gépbe, vagy nem figyelt eléggé. Ha valakit szoros tűz alá vesznek, nem nézeget filmeket. Menti az élet, és közben kioltja másokét. Micsoda paradoxon?

Nincs füstgránát az ajtóban... a zöldfülűt küldik előre, ő lesz a golyófogó. Más esetben a nagyarcú, rágózó köcsögök rontanának be, akik hírnévre pályáznak.

Hírnév: újságok címlapja, vezércikk. Elkaptál egy bűnözőt, esetleg a csetepatéban hazavágtad. Nem volt hiábavaló a Rendőr Akadémia, az éveken át tartó kemény kiképzés, a sok lögyakorlat. Igen ám, de az a bizonyos pallos, az mindig a fejed felett fog lebegni, mert bármikor taccsra tehet még egy istenverte amatőr bűnöző is. És akkor a rendőr feleségből özvegy lesz. Szar ügy. Ezért tolják előre a suhancokat. Nekik nincsen családjuk. Nem terhelik tovább a nyugdíjalapot. Apja, anyja... kit érdekel? Pár jó szó a temetésen, dízsortűz...

Árnyék vet egy pillantást a nőre: mozdulatlan, szemei lehunyva. Pedig most jönne a legjobb rész, amikor...

A kurva életbe! Ő volt ennek a nőnek az árnyéka! Óvta minden lépését. Most, mihez kezd nélküle? Kicsapódik az ajtó. Megjelenik egy alak. Árnyék leengedi a fegyverét, és lemondóan szólal meg:

– Doki, hol a picsában voltál eddig?

Esernyő

Ömlik az eső, enyhe, őszi az éjszaka. Sietős léptekkel érkezik egy nő és egy férfi a lakóház bejárata feletti tető alá.

A nőnél van esernyő, a férfinál nincs. Bőrkabátjának gallérja felhajtva, szája sarkában a cigaretta kialudt és csöpög belőle a víz.

A nő összecsukja az ernyőjét, a férfi az ajtónak támaszkodik, egyik kezéből a másikba teszi át az üveget, közben a zsebeiben kutat.

– Hová tettem a kurva cigarettámat?

– A bal zsebedben van.

– Az melyik? – kérdezi a férfi, és felváltva bámul a karjaira.

– Amelyikkel az üveget fogod.

– Akkor egy újabb kihívással állunk szemben.

– Csak vedd át a másik kezedbe, vagy add ide, megfogom.

A férfi lassan nyújtja át az üveget:

– Rühellem ezt a rohadt várost! Csak miattad vagyok itt.

– Ez most, hogy jön ide? Félsz, hogy kiöntöm?

Elengedi az üveget, sértődötten pillant a nőre, később az arcán átfut az öntelt mosoly. Nedves ujjjaival a kabátja zsebeit tapogatja.

Megvan a dohányzacskó és a cigarettapapír is. Beletörli kezét a nadrágja hátuljába, megsodorja a cigit, előveszi az öngyújtót.

Az eső elállt, a Hold lassan láthatóvá válik az égbolton, de a felhők még a közelében úszkálnak fenyegetően.

A férfi szívja a cigit, fújja a füstöt. Kezében az üveggel az ég felé bök:

– Látod a Holdat? Tudod, hányszor tettem alatta ígéreteket, hányszor fogadtam bosszút, és mennyi-szer kívántam mások halálát?

– Elhiszem.

– Én megváltoztam. Azóta felnöttem, de az a kurva Hold... az még most is ugyanolyan kerek. Vajon emlékszik, miket hordtam össze neki a gyermekkoromtól fogva?

– Szerintem, igen.

– Akkor, miért nem történt semmi? Minek pofáztam annyit feleslegesen? Ő is nevetve nézte végig, amint idiótát csináltam magamból? Rohadna meg! És azok is, akik hagyták, hogy mindaz a sok szar megtörténhessen!

A nő csóválja a fejét:

– El kéne engedned a múltat...

– Nem! Problémám van vele, bassza meg! Az átkozott égiekkel is! Igen, velük főleg, akik kiosztották a sorsomat! Ott... azok a beképzelt, önhatalmú seggfejek! Ülnek a felhők szélén, bírálják és ítélik meg, kit- hogyan- és merre vessenek irigységből, mert nekik nem adatik meg a Földi élet.

Nem tudhatják meg soha, milyen érzés halandónak lenni. Mégis megpróbálják utánózni az emberek legrosszabb tulajdonságát, a hajlamot... mások szívatására. Gondolom, az angyalcsajok már unalmasak nekik. Kábítószerre, piához nem jutnak. Ha így lenne, drogos tanyákon tartanának orgiákkal egybekötött házibulikat az angyallányokkal, és megfedkeznenek arról, hogy mások ártatlan költekeit próbára tegyék, és ne egy fél életén át baszkodjanak vele. De úgy látszik, azoknak a köcsögöknek semmi sem szent: Ő az! Ő legyen az egyik kiválasztott! Játsszunk vele perverz játékot! Öljük

meg az anyját, vegyük el apját, fosszuk meg családjától! Tanítsuk meg azt a kis árvát! Mutassuk csak meg neki, mi a nélkülözés, a szeretethiány, mi a pofon, a különleges érzés, ha nem kap vacsorát. Tudja csak meg, milyen megalázó érzés, levágott orrú cipőben hintázni a szomszéd lánnyal! De azért ne legyünk ilyen kőszívűek, adjunk neki egy korcs kutyát, amit majd képtelenség lesz beidomítani. És ezek hallatán, remélem, az angyalcajok hangosan felvihogtak a góré zseniális ötletén. „Később, mi történjen vele?” - kérdezi az álszent főszent. „Kivel, a kutyával?” - kérdeznak vissza a szőke hajú angyalok. „Az árvával, ti hülye picsák!” Erre a ki-elégítetlen angyallányok kórusban kántálják: Ves-sük sivatagba, hagyjuk szomjazni! Dobjuk az aré-nába, harcoljon pusztakézzel! Túlélte? Hajítsuk az utcára! Éhező koldusként bolyongjon a családi me-legséget árasztó fények árnyékában! Vegyük véré-t! Élőhalottként, sose lakjon jól, ne tudhassa meg, milyen a tele has álmosító érzése! Ha néha, anyát-lanul pityeregne, szeme sarkában ne könnycsepp gyűljön: fémes ízű alvadt vér. Sebes, megkínzott testét és lelkét, hűtse a halál hideg fuvallata, de nem merülhet el benne, nem úszkálhat a túlvilági habokban. Gyötrődése legyen különlegesebb, mint

másoknak, a múltja pedig legyen eltérőbb, mint az átlagé. Kapjon mindent jóval később, szenvedjen meg mindenért!

Különös hangvételő monológja befejeztével férfi a szájához emeli az üveget, és befejezésként így szól a nőhöz:

– Tudod, mit mondok én erre? Azt, hogy forduljanak fel!

A végszót többen is megtapsolják a közelből, valahonnan felülről.

A férfi kilép a tető alól az útra, megfordul, és feléjük néz. A lakóház emeleti teraszának a korlátjára ketten támaszkodnak, kezükben poharak. Hallkan kihallatszik a zene a háttérből.

– Apám... soha nem hallottam még ilyen szabadszajú és durván ütős előadást! – szólal meg az egyik a teraszon ácsorgók közül. – Ha jól értelmezem, akkor te nem féled a felsőbb hatalmokat?

– Miért, kellene? Mitől lenne jobb, ha elismerném és tisztelném őket? Megmutatnák, hogyan kezdhetném az egészet előlről? Visszaadnák az ellopott éveimet? Ha valaha is megtalálnám az idő kerekét, jó sokat forgatnék rajta. De legalább annyit biztosan, hogy azt a hülye ebet megtaníthassam,

hogy mit kell csinálnia, ha eldobnak előtte egy arasznyi faágat.

– Tényleg, mi is volt a kutyánk neve? – néz be a tető alá a férfi.

A nő éppen az esernyőt próbálja megszerezni és a tokjába gyömöszölni. Még csak fel sem néz, miközben válaszol:

– Sosem neveztük el. És tényleg nem volt hajlandó visszahozni semmit. Jó kutya volt, egyszerűen csak hidegen hagyták a levegőben röpködő tárgyak. Egyébként, befejezted, vagy akad még valami hozzáfűznivalód, amit csak nagyon trágár és még attól is alparibb stílusban szeretnél közölni az égiek vonatkozásában?

– Nincs. Nagyjából ennyi. – és a férfi a középső ujjával bemutat az ég irányába. – Felőlem akár be is kaphatják!

– Mi bajod van neked? Mi bánt annyira? Miért haragszol még mindig a világra? Ami volt, elmúlt! Szar volt? Igen, szar! Na, és?

– Azért, mert mindenki számára csak ennyi voltam! Könnyen feledhető emlék, minden tetves, rohadt helyen, bárhol, ahol eddig csak megfordultam!

Válaszul a nő ledobja a földre az ernyőt, és arcul csapja a férfit.

Szégyenérzet és büntudat? Elhamarkodott tettét korigálva a férfihoz lép, két tenyerével megfogja az arcát, és maga felé fordítja.

Még közelebb húzódik, a homlokuk összeér. Szemtől-szemben állnának, ha a férfi durcásan nem a csikket figyelné, amit az előbb pöckölt a tócsába.

– Hogy mondhatsz ilyet? Eltűntél! Nagyon sokáig nem múlt el úgy nap, hogy ne gondoltam volna rád! Azt hiszed, minden olyan könnyen ment? Nekem is nehéz volt! Jól tudod, milyen az apám...

– Egyszer beszéltem vele, de csak úgy... rövidebben, amikor nálatok jártam, és téged kerestelek. Elég hamar úgy döntött, hogy menjek a francba! Mégis segítettem neki, amikor... éppen... vészhelyzet volt.

– Veled nem lehet komolyan beszélni. – sóhajt a nő, és inkább az ajtókulcsot kezdi el keresni a táskájában.

A férfi az órájára néz, és a nőre pillant, aki még mindig a táskában kotorászik.

Találkozik a tekintetük. Előkerülnek a kulcsok, a férfi arca elkomorodik. Tanácstalan. Mit tegyen? A nő intézze el helyette?

Ismét megnézi, mennyi az idő, és a bejárat felé indul. A nő addigra már kinyitotta az üvegezett ajtót. Áll az előtérben, táskája a vállán.

A férfi olvas a mozdulataiból: egyedül szeretne felmenni a lakásba.

Gyenge a világítás az előtérben. Az ajtó becsukódik, és a nő eltűnik a félhomályban. Kint marad a férfi. Sóhajt, cigire gyújt, és az ég felé néz.

Az előbb még olyan más volt minden. A Hold, az éjszaka, a sör, azok a ficsúrok az erkélyen.

Szar dolgokat tud kreálni az élet. Az egyik percben még iszod a sörödet, zenét hallgatsz, önfeledten szórakozol...

Lehajol az üvegért. Nem kellene többet innia? Utolsó éjszaka ebben a városban. Miért ne? Felette az erkélyről még mindig hallatszik a zene, és csak egy szakavatott fül képes felismerni egy hangtompítós pisztolyt munka közben.

Az erkély padlózatára zuhanó testek azonban árulkodóak lehetnek, még azok számára is, akik csak filmekben láttak ilyet. Egy... és azonnal még egy.

A férfi szétnéz, láthatta, hallhatta-e bárki is, ami az erkélyen játszódot le az utóbbi pillanatokban.

Tiszta a terep, és a zene még mindig szól. Leteszi az üveget, felveszi az esernyőt a tócsa mellől.

Nyílik az üvegezett ajtó, kilép a nő. Halkan csukja be maga mögött.

– Hányan voltak fent?

– Hárman. Volt velük egy drogos kurva is. Nehéz éjszakája lehetett. Totál be volt állva... és, igen, őt is.

A férfi egyik keze a zsebében van, másikkal az esernyőt nyújtja a nőnek:

– Itt az ernyőd. Fogd, és menjünk!

Két sarokkal odébb parkol az autó. A nő ül a volánhoz. A férfi még utoljára vet egy gyűlölettel teli pillantást a környező házakra és a néptelen utcákra:

– Rühellem ezt a kibaszott várost!

Beszáll a kocsiba. Az ajtót még be sem csapta, de a nő már gázt ad. eltűnnek az éjszakában.

Sminkmester

Ülök az autóban, cigarettázom. Felváltva nézek a visszapillantó tükrökbe. Nem szeretnék lemaradni a nagy találkozásról, amit már régóta tervezgetek, amire annyit készültem.

A várost átöleli a sötétség. A park, melynek szélénél várakozom, a hobbifutók közkedvelt terepe.

Kinyitom a kesztyűtartót, ebben a pillanatban tűnik fel a kiszemeltem. Magával ragadó a látvány, ahogyan előúszik tökéletes alakja a gyengén megvilágított félhomályból.

A középső tükörben látom őt. Csodálatos a pillanat. Szájtátva bámulom, amint az autóm felé halad. A fejemben lelassítom a mozdulatait, így még maradandóbb lesz az emlék. Ahogyan emeli egyik lábát a másik után... ahogyan meglibben a copfba fogott haja.

Ez az a pillanat, amiért érdemes élni. Higgadtan szállok ki, nehogy elijesszem az én madárkámát. Hiszen ő nem is sejti, mennyire sóvárogtam, hogy

ez a perc bekövetkezhesen. Kézben az üveg és a zsebkendő. Fel vagy készülve a megfelelő fogadtatásra.

És... Megérkezik, fejhallgatóval! Kell ennél több? Azt sem hallaná, ha az Orient Expressz vágatna mögötte hangos vonatfüttyökkel!

Kezdetét veheti a randevú, a bűvös szeánsz. Zsebkendőm átítatva kloroformmal. Mögé lopózom és gyengéden az arcára szorítom. Erről már tudni fogja, hogy ez olyan meghívás, ami a legváratlannabb pillanatban érkezett.

Lehet, hogy egy kicsit ellenkezni fog, de nem kell komolyan venni! Meg kell mutatnia, hogy ő nem egy könnyűvérű nőcske. Miközben kapálódzik és gyengül az akaratereje, én már tudom, hogy nem kell egyedül töltenem az ünnepeket. Erről szól a Karácsony: mit vigyünk haza!

Miért tolakodjunk annyit? Gyerekkorom óta rühellem az ünnepeket, mert szart sem kaptam, hiába kértem bármit.

De megtanultam elszórakoztatni magam, mindenféle drága játékok nélkül. Először csak kóbor macskákon kísérleteztem a biológiai célú kutatásaim fejlesztéséhez, később támadt fel az

érdeklődésem a művészetek iránt, így a sminkelés gyönyöre.

Egy lány az alsó tagozatból, aki kissé vonakodva, de vállalta a modell szerepét. Azóta is velem lakik, bár néha még elég erős honvágya van.

Kérdem én, minek a sok kacat, és a még több haszontalan játék? Hány gyermek lehetett még rajtam kívül, aki művészi érzéssel megáldva, amit a „divatos játékok” miatt, kénytelen volt háttérbe szorítani, vagy, ami még rosszabb: soha nem tudja felfedezni, értékelni, hasznosítani az egyéni adottságait?

Szerelmem ébredszik. Az egész éjszakát átaludta. Már is várakozással tölt el, mit fog gondolni életem párja az új lakhelyéhez.

– Jó reggelt, szépségem! Varázslatosan indul a nap. Olyan boldog vagyok! A pince a legjobb hely, hogy az ajándékaimat távol tartsam a lebzselő, kéjenc, sóvár tekintetektől, és persze a saját családjuktól is. Nem leszel egyedül. Itt tartom azt a nőt is, aki annak idején osztálytársam volt, csak kikoszorózott, még valamikor a szexuális érdeklődésem legelőjén. /Az ő története eltér a többitől, ezért van velem már régebben./ Vágyaim ébredésével párhu-

zamban lohasztotta le a normál- társas kapcsolatokra való igényeimet. Már nem hibáztatom érte! Csak nem mehet haza többé! Ssssssss! Ne legyél hálátlan! Idd meg ezt a vizet... jót fog tenni. „Én nem dugok az első randin, de még a másodikon sem!” Ugye, hogy egészen más értelmet nyer, ha egy csomagtartóban kötsz ki? Honnan jött a „sminkeles”? A hangok a fejemben! És a rejtett tehetségem tökéletes egybeolvadása. Gyönyörű, földöntúli összkép! Az első lány, akit kisminkeltem, ellenkezett, míg a szuri hatni nem kezdett. Az volt az első olyan élményem, ami hüen képes volt visszatükrözni a valós személyiségemet, és hogy, mi a célom az életben. Miért olyan ijedt a tekinteted? Megóvlok a kinti világtól. Biztosan egy átlagos, unalmas kapcsolatban éltél. Eddig! Ennek már vége! Családbővítést tervezek a közeljövőben. És te lehetsz az, aki színesíti a palettát, frissítheti a beöregedett, elfajzott érvonalat. Örülsz? Kapcsolatban vagy, ugye? Te kis naiv. Egyszer mindennek vége. Nem szenvedett sokáig... a tűz pillanatok alatt felemész-tette. Meg sem említett téged! Kicsit bűdös volt, néhányszor sikoltozott is, de a látvány magáért beszélt. Még mormoltam is valami ima félét. Nem vagyok pap, hogy feladhattam volna neki az utolsó

kenetet. Meg tudod ezt nekem bocsátani? Na! Na, mit hisztizel? Már túl van rajta! Nincsen „barátod”, de szingli sem vagy. Én vagyok az új pasid, és te imádni fogsz engem, ha tetszik, ha nem! Hogyan? Mit képzelsz rólam? Sokat fejlődtem, sokkal kifinomultabb lettem, te ribanc! Sminkelni is fogunk, sokszor! Az én mottóm: olyan nincs, hogy nincs! Egymásnak vagyunk teremtve! Altatók, nyugtatószerek... csak ügyesen kell az italokba adagolni! Szép arcod van. Szereted, ha kisminkelnek? Ne légy kishitű! Neked mindent a szádba kell rágni? Ezért sminkelek én! Ne ellenkezz! Miért is ne? Annál nagyobb élmény lesz, amikor... végre... kifesthetem a csodás kis pofidat. Ha rajtatok múlna, az egész kibebaszott sminkkészletemet a sarokba hajíthatnám, és kereshetnék magamnak valami normális melót! Személyeskedtek, baszakodtok, ellenkeztek velem: „Szadista barom! Te perverz, beteg állat!” Tanultam a hibáimból. Egyszerre vagyok kitartó és rámenős! Már jobban vigyázok rájuk, a dolgaimra. Gyakran fürdetem őket, nyugtató arcpakolás, megmosom, beszárítom a hajukat... utána megint egy smink. Nem tarthatom őket igénytelenségben. Szánalmasnak véled az önbeismerésemet? Egyik ismerősöm szerint, mindig a

férfinak kell kezdeményezni, lényegtelen, hogy a nő akarja-e vagy sem. Akár virággal, netán ragszaggal... de semmi sem lehetetlen. Nézd, én nem tudom, hogy a normálisnak aposztrofált társas kapcsolatok miben merülnek ki. Nyálas, unalmas, megszokott klisék? Nő válogatja, nála melyik sunyi, álszent pasas lesz a befutó. Jómagam teljesen más irányba tereltem a megszokott ismerkedési formulákat, és átlépek néhány felesleges közhelyet, így például: a „Szia! Mizu?” És legfőképpen: „Van-e hozzá kedved”? Irracionálisabb esetekben szoktam csak segédeszközöket használni, hogy leendőbeli kedvesemet jobb belátásra bírjam. Amikor nagyon muszáj... Kloroformot már egyáltalán nem lenne szabad használnom! Másnap reggel a lányok erős fejfájásra és émelygésre szoktak panaszkodni. Saját recept szerint kell majd összeállítanom egy új keveréket. Ezek tudatában felelősséggel kijelenthetem: igenis, a férfi kezdeményezzen, mert nem minden nő van tisztában a kölcsönös vonzalom pusztá tényével! Van egy nagyon jó ismerősöm, egy állatorvos. Régebben tőle szereztem a Ketamint. Átmenetileg börtönben van, tiltott műtétek miatt! Mennyire játszhatott közre, hogy ráadásul alkoholista is? Ki tudja. Ne húzzál fel! Koo-

perálhatnánk együtt is, azzal a feltétellel, hogy néha hagyod magad kisminkelni, te hülye picse! Sajnálom, hogy a csomagtartóban kellett hazahoznom téged, de nagyon nem szeretném, ha a nyomunkra akadnának. Látod? Átalakítottam a pincémet a kedvedért. Így a nap túlnyomó részében együtt lehetünk. Minőségi hang- és hőszigetelő anyagok, lemosható falfesték. És, a biztonság minden előtt: senki sem be, senki sem ki! Az a szép nagy tükör... abban nézheted, amikor kisminkellek! Tetszik, ugye? A legprofibb szépségápoló cuccokat vettem! Hidd el, megéri pénzt áldozni rá! Helyrehozom a sminkedet. Ki volt az a szakbarbár, aki ezt tette veled Mire felébredsz, minden rendben lesz, megígérem. Empátia, humor, törődés kellene? Bronzos bőr, kockahas? Csak óvatosan... Naplemente, egy gitár, valami nyálás dal, könnyecseppek? Az a fajta romantika nem nekünk való. Egy picit megszédültél... semmi baj, itt vagyok, segíték! Gyere, pihenj a kanapéra... leveszem a cipődet. Tudja valaki, hogy hová indultál otthontól? Nem? Nagyon jó! Akkor csak aludj, kedvesem. Mire felébredsz, minden rendben lesz

Bálgúnár

- Szia, cicám! Egyedül vagy otthon?
- Nem egészen, de azért beszélhetünk pár szót.
- Vártam, hogy végre felhívhassalak! Már nagyon hiányzott a hangod. Legutóbb nagyon hirtelen szakadt meg a társalgásunk.
- Most folytathatod. Hallgatlak.
- Hol tartottam akkor?
- Valahol az öntömjénezés és az egod egy még magasabb szintre emelésénél.
- Ja, igen! Már emlékszem! Tehát... én egy alapvetően egy jóindulatú fickó vagyok. Nem vagyok perverz, nincsenek erőszakos hajlamaim. Nem voltam még börtönben, sem az elvonó rehabon. Társas kapcsolatok kiépítésében felülmúlhatatlan vagyok! Tévét egyáltalán nem nézek. Nyálas romantikus szarokat pláne nem! Akció előtt mindig viszek magammal valami gaszt, de csak akkor, ha jó esélyt látok rá, hogy lesz entyem-pentyem. Két jó kaja és

ugyanannyi kamaty közt még nagyon szeretem a sört is, hatosával. Az étkezési illemszabályokról fogalmam sincs: ételt nem szoktam dicsérni, mindent kanállal eszek és sok kenyérrel. Alsógatyában alszom és atlétában, külön kérés esetén a zoknit leveszem. Kufirc után nem alszom el, mint az átlag kanok, és nem horkolok. Reggel nincs szájszagom, hacsak nem vagyok másnapos. A WC ülökét nem hagyom felnyitva, mert hozzá sem nyúlok! Mindig az udvar végében szoktam brunyálni, még vendégségekben is. A kávé nem éppen a létszükségletem. Ha másnapos vagyok, inkább egy hideg sör, néhány büfi, és minden rendben van. Nem bírom a hosszas búcsúzkodást, az ígéretést, mert attól émelyeg a gyomrom és a hányinger kerülget.

– Most éppen azt bizonygatod, hogy te vagy számomra a tökéletes pasi? Köszönöm, már van egy! Mellesleg, nem akkora paraszt, mint Te, a hallottak alapján.

– Egy bunkónak tartasz? Nézzük másképp a dolgot! Ha összejönne nek, szülhetsz nekem gyerekeket.

– Minek?

– Dolgoztatni. Téged meg futtatnálak.

– Ki ne akarna ilyen szép jövőt? Mennyit szeretnél?

– Annyira van szükségünk, hogy ne kelljen me-
lőznom. Csak neked, meg nekik!

– Kettő? Elég lenne?

– Ha strichelsz is közben.

– Olyan csodálatos életünk lesz. Egy ringyó, egy
léhűtő strici, meg pár zabi gyerek.

– Ha éppen nem kurválkodszt, akkor főzöl nekem.
Hideg sör, meleg kaja! Azt is végignézheted, amint
az olcsó bortól bekosodott hangulatban megszur-
káljuk egymást a rokonokkal. Ha kezdenél kiöre-
gedni a szakmából, akkor majd egy olcsó, bukott,
alkoholista plasztikai sebésszel átvarratnálak.
Minőségibb dizájn, több kuncsaft!

– Nem veszek komolyan! Nekem valami azt
sugallja, hogy nem vagy teljesen komplett.

– Attól még lehet köztünk bármi.

– Nem szeretném egy ribanc látszatát kelteni!

– És, ha Ő az elhanyagolt férj, mert a felesége
félrekefélne? Abban az esetben, igenis, egy céda
lennél, egy lotyó!

– Céda, lotyó? Mondhatom, szép! Múlt századbe-
li elmaradott felfogás. Akkor egy kicsapongó férfi
az mi? Lator?

– Isten hozott a sötét középkorban! Gyónd meg
bűneid, te álszent szajha! Tudod-e bizonyítani,

hogy nem vagy boszorkány, és nem cimborálsz az Ördöggel?

– Egek! Hová tartunk?

– Jó irányba! Mit csinálsz éppen? Mesélj!

– Fürdök.

– Egyedül?

– Igen, miért?

– Várj! Egyedül fürdesz? Elmúltak a mézeshe-
tek? A pubival biztos voltak együtt pancsizások a
kezetekben. Zuhanykabin, forró gőz, plexinek
feszülő sörhas? Már elmaradtak? Midet mosod ép-
pen?

– A kezemet.

– Vízálló a telefonod?

– Nem! A kád szélén van!

– Nem mondták még neked, hogy a kézmosáshoz
nem kell kádba ülni? Mit veszel fel? Mire gerjed a
pubi?

– Rám! Mindegy, miben vagyok. Mondom: für-
dés, azután alvás. Mi nem érthető ebben?

– A pubi a nagy gerjedésben elpilledt? Ha te is
aludni szeretnél, tegyél csipeszt az orrára, akkor
nem horkol. Szokott álmában csámcsogni? Csurog
a nyála, vagy ilyesmi?

– Rég megettük a vacsit. Elfáradt. Golfozni volt a kollégájával.

– Kaja közben a pubi utalgat az anyja főztjére, hogy ezzel felállítsa neked a status quo-t? Az ilyen tuti, hogy szürcsölve eszik, te meg elégedetten mosolyogsz a cuki kis konyha köténykédben. Vagy, ami még rosszabb: a kibebaszott golfütőit is az asztalhoz viszi!

– Nem. Nem utalgat. Imádja a főztömet, nem szürcsöl! Ő egy intelligens ember!

– Mennyire nem érdekel. De a golfütőt illetően igazam van?

– Mekkora köcsög vagy! Légy szíves, ne nevezd pubinak!

– ...Golfbajnok! Az ilyen típus általában horgász is, de soha nem fog semmit. Gondolom, a laptopot az ágyba viszi, szorosan mellette a golfütők, és te is. Mégsem léphetek a helyébe, mert utálok a golfot és a horgászatot. Pedig vadászik is melletted!

– Laptop? Miről beszélsz?

– Az internet elég diszkrét zóna, ha ésszel csinálják.

– Ezt a sok baromságot figyelmen kívül hagyom.

–Tedd azt! Lenne egy fontos kérdésem.

– Hallgatlak

- Mit kaptál karira? Válaszolj!
- Sok mindent. Neked az túl nyálas lenne.
- Könnyes szemekkel bontogattátok az ajándékokat, amiknek a becsomagolásával egész nap szaraktál.
- Hozzád milyen Mikulás szokott járni?
- Semmilyen! Ha meglátom a házam körül őgyelegni, kitepem a kedvenc rénszarvasának a hátsó lábát, és addig ütöm vele a Télapót, amíg mozog!
- Tényleg súlyos eset vagy! Az érzelmi intelligencia hiányáról nem tehetsz. Miért bosszant téged mások boldogsága?
- Mert nem hiszek abban, ami nem létezik? Ti mind bálványimádók vagytok! Csoki nyúl, plüss Télapó, karácsonyfa, ami évközben fenyő. Miről beszélünk? Meghittség, a bájos együttlét? Napokig a konyhában készülsz elő, hogy mindent felzabáljátok pár perc alatt? Az újévi fogadalmakat is együtt tettétek, kéz a kézben, tele hassal az asztal körül?
- Te is tettél már fogadalmat?
- Nekem nem kell, hogy újév legyen! Már rég túl vagyok rajta! Kicsit bonyolultabb, de legalább nem nyálas.
- És pedig? Felcsigáztál.

– Stresszmentes életmódba kezdek, kiegészítem a kollekcióm hiányzó darabkáit. Ha készen van, ünneplésként ámokfutást rendezek. A kocogókkal kezdődik majd minden. Belátogatok néhány konditerembe is, hazavágok pár pucsító csajt, amint a tükör előtt szelfizik. Másodszor: leszedek néhány bringást is a városban, akik a sportos életmód jegyében, még a mínuszokban is tekerik azt szart, aztán meg otthon hemperegnek tüdőgyulladással, és véletlenül sem tennék fel önmaguknak a kérdést: ennek mi a faszom értelme volt?

– Mi bajod a bringásokkal?

– Semmi! Csak van egy visszatérő álmom, ami-ben kerékpárosokat lövöldözök dugóspuskával, miközben körbe-körbe tekernek körülöttem. Ha kinyírnék párat, talán sikerülne legyőzni a szorongásaimat.

– Csak ennyi? Tőled többet vártam volna. Miféle gyűjteményről beszéltél?

– Lényegtelen. Amatőr szintű és autodidakta gyűjtőmunka. Csak egy hobby. Felejtsd el! Napokig nem kerestél... miért?

– Tudod, van élet rajtad kívül is! Voltál te már valaha boldog? Voltál már szerelmes?

– A mai világban: szerelem? A mai világban: szerelem? Ugyan, kérem! Szerelem tini korban van, a többi csak annak halvány vetülete. A párkapcsolat nem feltétlenül jár együtt a szerelemmel, sőt: egyáltalán nem! De, ha már van egy társ, közösek a költségek, illik hozzácsatolni a nyálas közhelyet. Miért? Vajon akkor nem érteni senki, hogy két ember, mi a frásznak él együtt? Jókat derülök, ha bárhol olvasom - kérdezte valaki, vagy sem -, hogy ki milyen, és mekkora időintervallumban van „kapcsolatban”, és milyen kurva nagy a szerelem! Az illúziót lehet fokozni, de csak a látvány terén. Attól még egy egyszerű trükk marad. Aki volt már egyszer szerelmes élete folyamán, az tudja, miről beszélek. Bár, lehet benne megalkuvás is, amiben (köztünk maradjon), jobban hiszek. Az első szerelem tendál! Ha azt nem tartod meg, a többi már a nyomába sem ér. Mégis azt vallják: Ez is van olyan jó, ha nem jobb! /A degradálást megelőzendő: csak a virtuális világban észlelhető, hányan, hány évesen, hányadik kapcsolatukban, házasságukban a legboldogabbak./ Szerelem? Hetven százalék megalkuvás, harminc százalék kényszer, a többi csak rizsa! Boldogság, szerelem? Mint fogalom létezik, de mint mindenkire kiható közérzet? Talán.

– Megint csak gúnyolódni tudsz? Az élet szép! Ha ilyen negatív vagy, ne csodálkozz, hogy elkerül a boldogság!

– Féltreérsz. Ettől sokkal kifinomultabb vagyok. Te lennél az életemben a második legfontosabb nő!

– Köszönöm! Most meghatódtam. Szentelen ficsúr! Sajnálom! Lehet, hogy a világon az egyetlen nő vagyok, aki nem veled kel, és nem veled fekszik. Szokatlan ez számodra? Csak azért is meg kell szerezned? Nem fog menni. Ez a néni nem olyan, mint a többi! Ez a néni sziklaszilárd! Bármily kedves vagy, bárhogyan rezegteted a pilláid... Kőszikla vagyok. Egyszer csak megérted.

– Nem adom fel! Találkozgassunk! Megcáfolom a rólam kialakított, téves összképet! Első randink alkalmával... Dönts te, mit szeretnél!

– Kiállítás! Galéria!

– Romantikusan hangzik. De ne olyat, ahol a nyálas, drogos buzik szórják kézzel a vászonra a saját vérüket vagy az ürüléküket. Meg nem értett művészet! Hányok tőlük, és rühellem is őket!

– Utálod a művészetet?

– Most komolyan kérded? Ebben a formában, igen. Nincs normális ember, aki a langyos, narkótól bűzlő giccses vackokat értékelni tudná!

– Értem. Meghívsz, majd közlöd velem, hogy rühelled az egészet. Tudod, mit? Menj te a jó bűdös francba! Most már tényleg be kellene fejeznünk a bájolgást! A golfbajnok hiányolni fog.

– Nem! Nem fog!

– Különös... olyan, mintha...

– A golfbajnokkal nem lesz gondod többé.

A nő hátranéz a kádban, amint a fürdőszoba félig nyitott ajtaja sarkig kitárul. Remegve tartja kezében a mobilját. Meg van döbbenve. A vízben ülve ledermed, amint a maszkos mellette terem, kitepi markából a telefont és a vízbe dobja.

Értetlen és egyben ijedt tekintettel bámul. Teljesen leblokkolt, azt sem fogja fel, hogy meztelenül látja őt egy vadidegen, eléggé intim helyzetben, a privát szférájában.

A betolakodó nem kapkodja el. Mögé helyezkedik, hátulról átfogja a nő fejét. Nem ütközik komolyabb ellenállásba. A sokkos rettegés lebénítja a kádban ülő nő mozdulatait. Műanyag markolatából kicsusszan az orvosi szike élességű penge.

A maszkos lassan húzza végig az egyszerű tapétavágót a nyaki ütőértől, egy ívben.

Spriccel a vér az utolsó szívdobbanásokkal meggyező ütemben, az áldozat befogott szájjal ellen-

kezik, kapálózik. Egyre pirosodik a fürdővíz, próbálja lefejtteni az öt lefogó karokat, sikertelenül.

Egyenletesen oszlik el a vér a kádban. A haláltusa közeleg a végéhez, a kecses test lassanként elernyed, a formás női idomok mozdulatlanává válnak.

A gyilkos kiengedi kezei közül. Lemossa az egyszerű és olcsó szerszámot a kád vizében. Megtörli, zsebre rakja, másikból előveszi a mobiltelefonját. Leemel a piperepolcra egy fésűt, a sminkeléshez szükséges kellékeket a bőrkesztyűjével egy dühös mozdulattal lesöpri.

Áldozata kivérzett, nyakán jókora vágás. Kiemeli a nő fejét a vízből, igazgatja a magatehetetlen testet. Az akril kád peremére teszi a telefont. Kimért mozdulatokkal fésüli a nő csapzott haját. Elkészíti a közös szelfit, és egy jelszóval védett mappába menti. A testet ismét a vízbe engedi, de most sokkal körültekintőbben. A fésült haj felúszik a vöröslő vízben, majd az is alámerül.

Telefonja rezeg. Hívása van. Lehúzza az egyik kesztyűjét. Nincs kamera a házban, ezért leveszi a maszkot is a fejéről. Benyit a folyosóról nyíló hálószobába. Az ágyban egy férfi fekszik elvágott torokkal és felmetszett hassal. A véres párnán egy

félig felnyitott laptop, a képernyőn pucér nők képei.

Elhalad előtte, gúnyos pillantást vet az aznapi első áldozatára, közben beleszól a telefonba:

– Szia, cicám! Már nagyon hiányzott a hangod. Vártam, hogy végre beszélhessünk. Egyedül vagy otthon?

A kád feletti csempén vérrel felkent az üzenet:

Elkaplak, Sminkmester!

Hattyúk tava

– Figyelem, lányok! Próba... egy, kettő, három... és!

A háttérből felúszik Csajkovszkij, Hattyúk tavának egyik legismertebb részlete, de rögtön meg is akad.

Egy-két arrogánsabb ütés a szerkezetre...

– Elölről, újra! Egy-két-há' és!

A zene elindul, ismét leáll.

– Hogy rohadnál meg, te kínai szar!

Egyik nő foghegyről odaveti:

– Nem lenne egyszerűbb a Youtube-ról, Tisztelt Művész Úr?

– Itt nincs wifi! Idáig már nem jön le a lakásból. – válaszol vissza a rendező, aki irányítja a zenés kompozíciót – Kis türelmet kérnék!

Kiveszi a lemezt a lejátszóból, megtörli, visszahelyezi. Siker! Felcsendül a muzsika, és szól fo-

lyamatosan. Erre a három nő egy egészen idétlen, koordinálatlan mozgássorba kezd. Tenyerük a fejük felett összefordítva, féloldalasan forognak körbe, egyik lábuk előre nyújtva.

A látvány magáért beszél. Az egész huzavona összképileg inkább hasonlít a narkósok félájult vonaglására egy after partyn, mintsem a zene és a tánc tökéletes párhuzamának manifesztálódására. Ezt még tetézendő, az unalom is kiütközik a mimikájukon, arcuk kicsit sem annyira átszellemült, ahogyan az a vérprofi táncosoktól elvárható.

A jelenlegi szituációban nagyon amatőr balettosok botladoznak egy még dilettánsabb koreográfus vezényszavaira.

– Állj, állj, állj! Mi a francot csináltok? Mi ez a szar?

A lemerülő félben lévő robotokra emlékeztető zagyvaság átmenetileg szünetel. Az előző közbeszóló ismét csak teszi a megjegyzést:

– Tudod, te elmebeteg fasz, ha nem lennének a lábaink egymáshoz bilincselve, akkor nagyobb lenne a mozgásterünk, és mindjárt jobban tudnánk azonosulni ezzel a... ezzel a fenomenális, nem tudom, mi...

– Pofa be, barna csaj! Ez az én kurva színdarabom, én álmodtam meg! Majd ha neked is lesz ilyen pompás látomásod, hagyni fogom, hogy kiteljesedj benne, és valóra is válthatod. De... addig is, kuss legyen! Csináljátok teljes odaadással, vagy az egésznek semmi értelme! Ha nem élitek bele magatokat, nem fog átjönni a lényeg! És, ha kérhetném, vigyázz a sminkedre. Nem szeretném, ha előlről kellene kezdenem.

– Erre a ronda grimaszra gondolsz, amit az arcomra mázoltál?

– Neked egy fokkal jobb! Nézd meg ezt! – okvetetlenkedik a szőke. – Úgy nézek ki, mint egy elfuserált szellem utánczat egy még elbaszottabb horror filmben! Sminkmester, mi? Nesze, te kretén!

Ezek után a tenyerébe köp, majd gúnyos tekintettel kezdi el szétkenni arcán a festéket.

– Ajánlom, hogy húzd meg magad! Ha nem fejezed be, akkor egy időre megint kivonlak a forgalomból, te hülye picsa! Hattyúk vagytok, az én kecses madárkáim! Lesztek szívesek, eme tényező figyelembevételével folytatni az előadást, vagy...

Nincsenek nevek. A „Mester” úgy döntött, az a legésszerűbb, ha mindegyik fogvatartottját a hajuk

színe szerint különbözteti meg egymástól. Szőke, vörös, barna.

– Vagy pedig? Mi lesz? Mindenkit kirúgsz, aztán kulloghatunk haza bánatos fejjel?

– Elég! Mi ez a kibebaszott csibeforradalom? Ne próbáljátok meg sabotálni a műsoromat!

– Ez? Neked ez műsor? Ez egy hibbantnak a pszichés lázálna, egy téves rögeszme! Ha begyakoroltuk, turnékon is fellépünk a darabbal?

– Báj, kellem és érzékiség! Ezekre van most szükség, nem pedig a picsogásotokra! Ez magas fokú művészet! Méltatlan és hálátlan a hozzáállások! Csajkovszkij halhatatlan remeke egy teljesen új elgondolásban! Nem csekély energiát helyeztem ebbe a kitűnőségbe.

– Ez igaz, te perverz! Mennyi ideig követtél, hogy a park mellett elkaphass?

– Engem az uszodától rabolt el! – avatkozott közbe a vörös, miközben szélesen ásított egyet. – Tényleg, hol is vagyunk pontosan?

– Hölgyeim, ennyire lenéztek engem? Az ajtózár számkombinációja nem kellene?

– Én sem önszántamból vagyok itt. – affektál a szőke. – Sztrájkolni fogunk!

– Sztrájk! Sztrájk! Sztrájk! – kántálják a nők kórusban, és egyszerre rázzák a láncukat.

A férfi higgadtan emeli fel a bénító pisztolyt, megcélozza a vöröset, és nyakon lövi. Az injekció hat, pár pillanattal később a nő eszméletlenül rogyik össze. A másik kettő elhallgat.

Újratölti a fegyvert, a szőkének a lábába lő. A nő utána kap. Hiába, a szer gyorsabb. Elveszti az egyensúlyát, a vörös mellé zuhan. A legbátrabb, a barna halkán szólal meg:

– Erre mi szükség volt? Jóképű faszi vagy! Más körülmények között, talán lehetett volna köztünk valami. – majd vigyorogva mutatja be az egyezményes jelet. – De így, bekaphatod! A jó kurv...

Miután a barnát is kiütötte a kábító lövedék, Sminkmester a színpadra lép:

– Ideje hancúrozni!

Miért pont Párizs?

A rosszabbik énem /ha lenne/, azt mondatná velem, hogy azért, mert nagyon sok kokott ténfereg az utcákon.

Szabad préda! Úgysem hiányoznak senkinek! Jobbik énem – amit önmagamnak vallok –, állítja, hogy az előző vélemény nem más, mint egy beteges elme perverz képzelgése, mely akár még indítatás is lehetne.

Másik énem /a gonosz/, máris vonatra szállna, repülőre, hajóra, hogy minél hamarabb belekóstolhasson a párizsi éjszakai életbe.

Önmagam nem engedi önmagam! Elnyomja, el lehetetleníti! Gyermekkorunk óta vitáznak, nekem pedig nem hagynak választást. Hangoskodnak, nem tudok tőlük józanul gondolkodni, gyakran elveszítem az önkontrollom, kiesnek képek, helyek, dátumok, időpontok...

Egy tolmács segítségével a prostituált gyilkosságokról faggattak.

Vallatóimról sütött a gyűlölet. Láttam rajtuk, hogy mennyire megvetnek és viszolyognak tőlem. Hadonásztak a levegőben, sűrűn gesztikuláltak. Az egyezményes jelet értettem: lógni fogok.

Engem tartanak a párizsi hasfelmetszőnek? Ki sem bírom mondani: „Jack l'éventreur”...

„Nem mi voltunk, nem mi voltunk, nem mi voltunk! Ártatlanok vagyunk!”

Közeleg a békeség, a sötétség, halkulnak a hangok, szűnik minden, még a régi fájdalom is.

A talaj hirtelen elvész a talpam alól. Átölel a mély nyugalom. Csend van! Végre, elnémul minden...

Sid Clever

Tartalom

Összeomlás	5
Egy táska becsület	10
Váratlan hazatérés	15
Fehér ruhás kislány	19
A nagy üzlet	24
Az utolsó koncert	28
Árverés	33
Géprablás	38
Gyilkosság a jövőben	44
Álom, édes álom	47
Belső hang	52
Temetés	57
Külvárosi fények	63
Apa és fia	61

Ragyogó napfény	71
A kicsinyítés mesterei	76
Végtisztesség	81
Heidel	85
Óriások és törpék	93
Mosolygó bálkirály	96
Csotrogány	113
Fegyverbolt	124
Hamis próféta	138
Plasztikcica	149
Árnyék	158
Esernyő	165
Sminkmester	174
Bájjúnár	181
Hattyúk tava	193
Miért pont Párizs?	198

Eddig megjelent „*Clever*” könyveink:

Sid Clever – Ezek a pesti népek

Ted Clever & Sid Clever – Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever – Kézműves novellák

Eva G. Smith & Sid Clever – Szigetfestő

Ted Clever – Az örület szigete

Kiadó: Fekete József, Fekete Zsolt

Borító: Kürtös Xavér grafikája

Minden jog fenntartva

Copyright © Fekete József, Fekete Zsolt

Fekete Zsolt/Sid Clever/
Író, dalszövegszerző

Fekete József /Ted Clever/
Író, dalszerző

„Olyan világ a miénk, ahol minden tótágast áll? Vagy csak mások látják úgy, és azon kevesek közé tartozunk, akik két lábbal állnak a földön.”

/A szerzők/